

VIDEO INTERNATIONAL

STENBROENS

"Helte"

UTROLIG BÅRSK
DANSK FILM
OM
STORBYENS
AFSPOREDE
UNGDOM

F.F.B. DANSKE KRIMINALFILM

SORT/HVID FILM

Poul Nyrup-videocover denne gang:
Video Internationals ultra-sjælde udgave af
STENBROENS "HELTE" fra 80'erne!!

Akademisk tidsskrift for entusiaster af spekulationsfilm m.m.

STAY SICK!

#4/del 1

kr. 50.- / AUS\$ / postordre i Skandinavien: 50 dkr/skr/nkr/£5/\$7/€7 (inkl. porto)

ÆDELSFILM/WEIRDO/BAD TASTE/COMICS/SPLATTER/ATTITUDE!!!

JEG SKAR HAM VIRKELIG NED! DET VAR FLOT! JEG KU' IKKE
LA' VERE MED AT GRINE OVER HAM SOM HAN STOD DER I UN-
DERBUKSER... JEG HAVDE IKKE TID TIL FORKLARINGER.

TORPEDO 1936: 30'ernes sejeste hitman
+ Frank Brahe antaster RUNE T. KIDDE

HOLY FUCK!!!

I sidste nummer
præsenterede vi
den danske
Ed Wood

- denne gang har vi
sgu kæmpe
interview med

**MICHAEL
POREL**

- den danske
Roger Corman!!!

Sensation i Danmark: Kæmpe feature på
psykotroniske film fra Tyrkiet!!!

Argh... hvordan skulle du kunne leve
uden dette banebrydende og stilskabende nummer???

DET KAN DU IKKE!!!

Indvold:

Editorial & info	
Space 1999 - samme år som SS! #0 udkom, forsvandt månen!	side 3
What a Turkey - tyrkiske exploitationfilm	4
Zine-revs: Abs, Obs, Babs, BD, Video Ferox, Franks H.G., eXtase	9
Michael Porel - den danske Roger Corman!	16
Asian trash - (Jubii! Hongkong-ruller-sektionen er tilbage!!)	17
Nyheder - Grønne af mug	31
Gamle numre-bestilling	37
Reviews	38
Zombier - i Frederiksberg have	40
True crime: serial killer-film på DK-video	61
STACEY!	66
Gotiske horrorfilm - 2 x Barbara Steele	69
Blacker than YOU will ever be! - Blaxploitation flicks	71
Documentary flicks - (endnu en sektion, der er tilbage efter lang tids fravær)	72
Mænd i grønne underhylere - obskure udgaver af Robin Hood	79
Splatterfilm for begyndere - (endnu en!)	80
Madopskrifter for natteravn	87
Skæbnefortællinger	88
Redaktøren brækker gul galde op og kommer med tips	89
KOMIKS	93
Rune T. Kidde: Må vi venligst anmode Dem om at tage Frank Brahe alvorligt	94
Corben & Wrightson-indeks - danske udgivelser	103
MUSIK	
Baby Woodrose	104
Robyn Hitchcock	105
Brevkasse - ikke eet eneste brev fra Søften (promisel)	106
What the fuck!!! ... A book??? "Who Goes There?"	110
Top 13 - SS!-skribenternes favoritfilm	112
Bagsiderod - rod	127

FORSIDE DEL 1: Lejemorderen Torpedo, der plaffer et uheldig offer i underbukser ned i historien "Høg over Høg" [trykt på dansk i Fantomet (sorry, kan ikke huske hvilket nummer), Torpedo 1936 album #1, samt i Mini Comics #6].

FORSIDE DEL 2: Coveret til den danske udgave af Andy Sidaris' kanonfede Stacey! [Selv om Simon Nielsen ikke sendte en Top 13, så gætter vi på, at dette mest troligen er hans favoritfilm!!].

BAGSIDE DEL 1 + 2: Denne gang i rækken af Poul Nyrup-videoudgivelser fra 80'erne: Stenbroens "Helte" og Villa Vennely - begge fra Video International og begge skide sjældne!

DELIG GAVE: De første tyve læsere, der køber dette nummer direkte fra redaktionen, får en herlig overraskelse forærende ganske gratis af Stay Sick!, nemlig minialbummet "Sentimentale Minder" med dette nummers cover-star Torpedo 1936!!! Now, be happy, mutha!!

From Hell

Troede du, vi var kradset af eller forsvundet som redaktørens navnebror fra London eller sådan noget? Hah!! Næh, ligget på den lade side er sku, hvad vi har haft travlt med!! Men gnid dig bare i dine pøsefingre og pris dig lykkelig: Stay Sick! er tilbage!!! Denne gang med det største danske genrefilmblad nogen sinde!! Fæle film, fanatiske skrivelier og Rasmusmodsat-attitude som sædvanlig! Så hvorfor tar du ikke bare din gamleste t-shirt på og smækker måsen i din favoritlænestol. Der er stof nok til en laaang nats læsning!! 128 sider spækket med gru, rædsel, weirdness, affald, larm og ... HYGGE (gylp). Anyway, that's it, enjoy the mag.

yours truly

Jack

(redaktør og zinekonge!!)

Scary sound-track til fuld orgasme-fremkaldende nydelse af Stay Sick denne gang

⇒⇒⇒⇒⇒
Nekromantix (courtesy of Mr. Moersch.

Cheers mate, yar da bæst!!

Endvidere blev følgende skiver også roteret intensivt under det natlige arbejde med dette nummer:
HELLROUTE 16: "Movers..." (mini album), **MISFITS:** "Earth A.D." + "Collection 1", **SIUXSIE AND THE BANSHEES:** "The Scream", **SONIC YOUTH:** "Goo" + "Daydream Nation" (tak til Henrik) + "Washing Machine", **THE SMITHS:** "The Queen is Dead" + Live at the BBC-kassette, **STRAY CATS:** "Rock this Town" + "Blast off", **PIXIES:** "Surfer Rosa", "Come on Pilgrim" + Live i Svejts boot-cd (cheers cowboy!), **METIN'S MIX:** various, **BATMOBILE:** "Bail was set at \$6,000,000", **SMALL TOWN PIMPS:** "B-i-n-g-o!", **NEKROMANTIX:** all releases (sådan ca.) og til sidst den gevaldigt fede "Lucky 7" med de fabelagtige **REVEREND HORTON HEAT!!!** (y'all feel free to send da editor more stuff!!!).

Stay Sick! magazine no. 4 (2003)

Udgivet af forlaget It's GRIM UP NORTH
Brodtæksten er sat med ClearlyGothic
uansvarlig redaktør: Jack J
shift-workers:
Metin Vardar
Heine Sørensen
Henrik Larsen
Frank Brahe
Jesper Moersch
Günther Meyer
Michael Porel
Thomas Winther
Tekst uden navn er af Jack J

NB: Årstallet i kolofonen var uheldigvis forkert sidste gang: #3 udkom i 2002, ikke 2001, som det blev angivet!

Stay Sick! udkommer i de perioder, hvor redaktøren har sin hypokondri, paranoia, tvangsrutiner og personlighedsspaltning nogenlunde under kontrol.

Næste nr. udkommer 8. juni 2005 kl. 17:00

No copyright - no rights reserved.
Eftertryk er tilladt, men på eget ansvar - bivirkningerne kan være ubehagelige.
Registrerede logoer og billeder er udelukkende benyttet for at score kassen.

Hvis teksten tel tidr forkomr ulæsel, ær det helt utenkli at det skyles våres fejl, mæn at du lgge kan læsse.

Stay Sick! er et undergrundsblad og får ikke - og ønsker ikke at få - nogen form for støtte, hverken fra kulturministeriet, Carlsberg-fonden eller nogen som helst anden tilskudsordning. Redaktøren er dog åben over for tilbud fra Guinness-bryggerierne (specielt nu, hvor Guinness Draught fås på dase i DK!).

Der kan ikke abonneres på Stay Sick!, men ønsker du at være sikker på at få besked, når næste nummer udkommer, så send enten en e-mail eller en tom konvolut med dit eget navn, adresse og frimærke på, så får du (nok) besked, når det kommer.

Modsat alle andre blade vil Jack J ikke opfordre dig til at sende dine gnidrede og fedtede skrivelier, tegninger, historier eller infame digte ind. Du må gerne skrive til bladet, men kritik af indhold, holdning og alt andet vedrørende dette tidsskrift vil ikke blive tolereret!! 222
Send dog gerne gratis penge eller poser med guf.

Hvis du mener på nogen måde at have fundet fejl i dette nummer, er det dig, der tager fejl.

NY E-MAILADRESSE!!!

jackjbib@yahoo.dk

THAT'S NO MOON... - IT'S A SPACE STATION!

Af Jesper Moersch

Jeg har aldrig opfattet mig selv som sci-fi nörd. Mine ører er ikke særligt spidse. Der er ingen distinktioner og gradsmærker på mit tøj. Jeg titulerer ikke folk med "Commander" eller "Captain", eller laver unaturlige fagter med hænderne af folk, jeg kommunikerer med. Men engang midt i 70'erne havde en bestemt TV-serie, og min uforstyrrede opmærksomhed under dens udsendelse, meget at gøre med, om jeg kunne opretholde en bare nogenlunde psykisk balance ugen ud. Dette livsvigtige programs danske titel var **Månebase Alpha**, og jeg (og min kære og ligeså sci-fi-interesserede mor) sad som tryllebundet under hele dets afvikling, med blikket stift rettet mod vores sort/hvide, finerbeklædte TV (med én enkelt knap og foldebare låger, så det i et snuptag kunne forklædes som barskab eller andet og mere sobert møbel). Senere kom andre sci-fi serier som **Dr. Who**[1] og **Blake's 7** (Mytteri i Rummet), som jeg fulgte med i, men aldrig har gidet tænke på siden.

En overgang forsøgte TV-oraklerne sig endog med **Star Trek**[2], et fænomen, der har det med at forvandle sit publikum til de allermost fanatiske nørder i vores del af det kendte univers, men som jeg (med fare for at blive kylet i et sort hul) altid har opfattet som helt og aldeles uinteressant.

Næ, for mig var det **Månebase Alpha**, eller **Space: 1999**, som den rigtige hed, og serien må have den endelige skyld for min interesse i den fantastiske genre, som

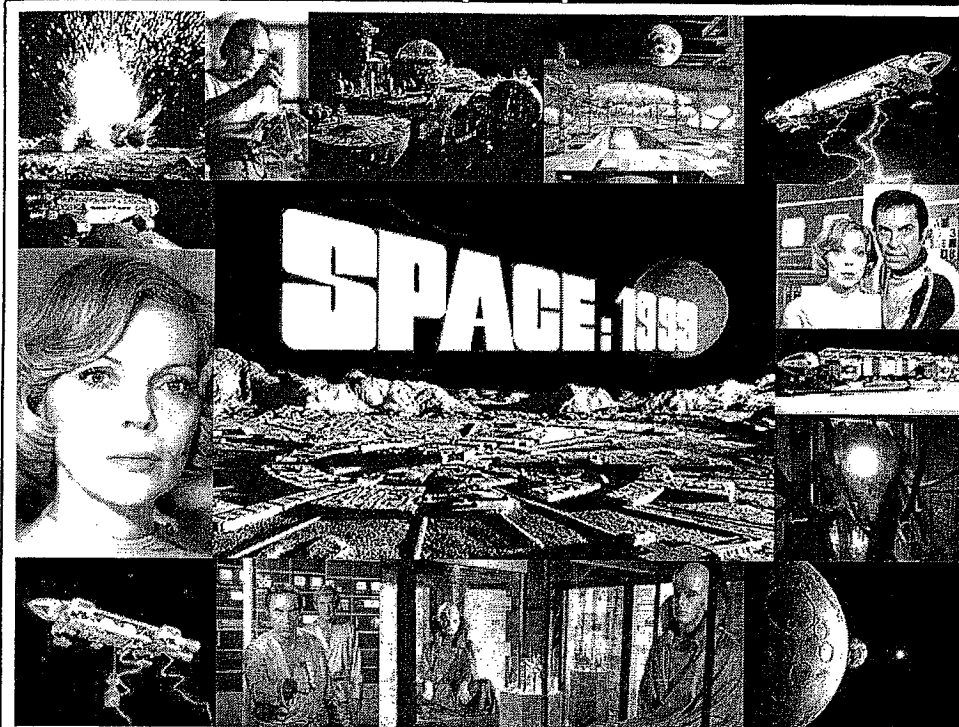
26 år senere stadig hænger ved...

Serien blev aldrig genudsendt på dansk TV (selvom der var alle tiders lejlighed til det for et par år siden i 1999, da vi med tilbageholdt åndedræt afventede årtusindskiftet - TV3 har dog vist nogle episoder på nogle år siden[3]), men er for kort tid siden dukket op både på VHS og DVD - mere om det senere.

Space: 1999 var skabt af ægteparret bag **Thunderbirds** og **U.F.O.**-serierne, Gerry & Sylvia Anderson, og var den dyreste og mest overdådigt producerede science fiction-serie, da den præmierede i amerikansk TV i september 1975. Serien blev udfanget en morgen kl. 7:30 i 1973, hvor Gerry Anderson blev indkaldt af Lew Grade til ITC's London kontor. Anderson prøvede at finansiere endnu en **U.F.O.**-sæson, men som han havde frygtet, var Grade ikke interesseret. Til gengæld var han ivrig efter at investere i en ny big-budget science fiction-serie, hensat helt til det ydre rum, og med amerikanske skuespillere, for at tiltrække amerikanske TV-seere. Uden at tænke, accepterede Anderson.

Serien kom efter **Star Trek**, og for **Star Wars**, og vandt sine fans gennem realistiske sets og -dengang - spektakulære special effects. Et andet ægtepar havde de vigtigste hovedroller; Martin Landau som Commander John Koenig, månebasens karismatiske leder, og Barbara Bain som chefmediciner, Dr. Helena Russell. Parret havde tidligere arbejdet sammen i **Mission: Impossible**-serien[4] (Bain er faktisk tredobbelt Emmy-vinder for sit arbejde i **Mission: Impossible**, og Landau er Oscarvinder for sin geniale portrættering af Bela Lugosi i Tim Burtons **Ed Wood**). Oprindeligt kontaktede man Robert Culp til rollen som Commander John Koenig, men forhandlingerne gik i hårdknude, da Culp insisterede på både at skrive og instruere serien.

Månebase Alpha - Space 1999

Videnskabelig Know-it-all, Professor Victor Bergman spillede af Barry Morse. En overgang fik Morse ry som den mest forhadte mand i verden, for sin rolle som den ualmindeligt ihærdige politimand, Lieutenant Gerard, der konstant var lige i hælene på Dr. David Kimball i **The Fugitive**-serien[5].

Med sit alt for lange viltre hentehår, og sideburns på størrelse med en **Eagle**-landingsplatform, ser Morse alt andet end 1999-agtig ud, sammenlignet med majoriteten af månebasens øvrige personale!

I næsten hvert afsnit havde man en eller flere "Special Guest Stars", og således har genre-veteranerne Christopher Lee og Peter Cushing medvirket (Lee som Captain Zantor i afsnit 5 - **Earthbound** og Cushing som Raan i afsnit 7 - **Missing Link**), samt folk som Peter Bowles (**Jeg, Claudius**), Brian Blessed (**Flash Gordon**), Richard Johnson (**Zombi** 2[8]) og endda Joan Collins. Også flere instruktører har trådt deres barnesko på Månebase Alpha, som f.eks. Charles Crichton, der blandt meget andet har instrueret **A Fish Called Wanda**, og Peter Medak, der bl.a. har arbejdet på **Twilight Zone**[9], **The Persuaders**[10] og **Tales From the Crypt**-serierne[11] samt genrefilm som **The Changeling** og **Species 2**.

Space: 1999 blev optaget i Pinewood Studios i Buckinghamshire, England, med yderligere optagelser i Bray Studios. Ret usædvanligt - i hvert fald dengang - var samtlige 24 afsnit i seriens første sæson i kassen og færdige lang tid inden første episode rullede over skærmen. Dette sikrede en

ensartet kvalitet gennem hele første sæson - selvom nogle episoder naturligvis er bedre end andre.

Den 9. september overtager John Koenig kommandoen over Månebase Alpha fra commander Anton Gorski. Den 13. september 1999 - i første afsnit; **Breakaway** - indtræffer katastrofen. Månebasen er "vaghund" for atomaffald begravet på Månens bagside. Gennem længere tid opbygges en stor mængde magnetisk stråling, der antænder affaldet og resulterer i en gigantisk kerneeksplosion, der sprænger Månen ud af sit kredsløb om Jorden. Månen, samt Månebase Alpha og de 311 overlevende, hvirvles ud i ukendt rum, for altid afskåret fra Jorden, og mod en ukendt og særdeles usikker fremtid.

Tyggegummi-samlekort, som dette blads redaktør købte i 1976!!! Fra en uhyggelig episode med en "ismand", som både Jack J og Jesper Moersch husker med gysen!

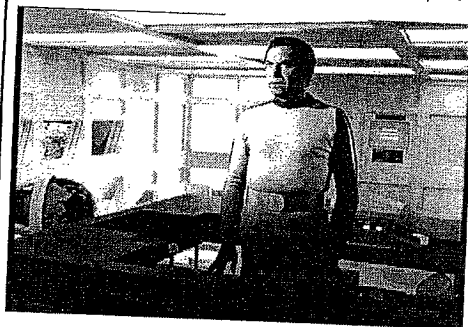
Månebase Alpha - Space 1999

På Månens planløse rejse ud i intetheden må alpha'erne kæmpe mod alverdens tekniske problemer, asteroider, stjerner

SPACE: 1999

ner og sole, samt naturligvis alle mulige og umulige slags fremmede væsner, rangerende fra lysende pletter, hen over huleboere, absolut menneskelignende og mindre menneskelignende, til ulækre klumper af simpel protoplasma. Episoderne er forbløvsende forskellige, og kun meget sjældent forfalder man til noget Star Wars-agtigt laser-shoot-em-up med store eksplosioner - sikkert mest af budgetmæssige årsager.

Selvom serien rent produktionsmæssigt har en ensartet kvalitet gennem hele første sæson, ser

det noget anderledes ud med selve handlingen. Historierne varierer fra det medrivende og dramatiske, hen over det uhyggelige, til det næsten infantilt latterlige. Et af de afsnit, der skræmte mig fra vid og sans i midt-70'erne, var det niende, *Force of Life*. En fremmed bevidsthed, i form af en blålig, lysende kugle af energi gennemstrømmer månebasen, og besætter tekniker Anton Zoref (Ian McShane). Den fremmede intelligens vil overtage basen, og benytter den stærkt forandrede Zoref som sit redskab. Han fryser voldsomt, og absorberer energi fra alt omkring sig. Jeg har aldrig glemt billederne af Zoref, der kommer gående hen ad en gang, hvor alt lyset slukkes, efterhånden som han passerer det, eller hvordan alle, der rører ham, forvandles til livløse isstøtter. Til sidst er man nødt til at "zappe" ham (alpha'ernes stråle-håndvåben ligner afbræk-kede køleskabshåndtag), hvorefter han vakler rundt rygende, sortbrændt og stadig levende, med stærkt, hvidt lys i øjenhulene. Shileeeet - den slags ta'r hurtigt pusten fra en 7-årig knægt!

I den anden ende af drama-skalaen, er afsnit som *The Last Enemy*, det 18'ende i serien. Månens planløse rejse gennem rummet bringer den ind mellem hele to planeter, og alpha'erne øjner to

chancer for en ny hjemplanet. Snart lander et kæmpestort fremmed rumskib på vores måne, og giver sig til at beskyde den ene planet, der omgående svarer igen. Vore venner er landet, som en slags flyvende kanonplatform, mellem to verdener i krig, den ene side kun mænd, den anden kun kvinder. På barnlig vis skiftes de til at skyde på hinanden, og halvdelen af episoden bruges på "Nå, så affyrede

TRE missiler - så får I FEM tilbage", "Ta' DEN og DEN..." Som den kvindelige sides anfører Dione ses Caroline Mortimer, kendt fra TV-serien *The Saint* [2].

Selvom enkelte af første sæson-episoderne tangerer det tåbelige, går det først rent galt efter seriens midtvejs-modernisering. Anden sæson af *Space: 1999* - kaldet *Year Two* - er så radikalt forskellig fra første sæson, at det næsten er umuligt at genkende serien. Efter første sæsons afslutning blev producerparret Gary og Sylvia Anderson skilt og en ny producer - Fred Freiberger - blev hyret til at erstatte Sylvia. Freiberger havde tidligere arbejdet på *Wild Wild West* og sidste sæson af *Star Trek*, og han vendte op og ned på næsten alle elementer i *Space: 1999*. Vigtige hovedpersoner, bl.a. Barry Morse's Professor Bergman, forsvandt uden nogen som helst forklaring, og nye medvirkende dukkede op ud af det tomme intet. Den mest åbenlyse nye månebase-beboer var Catherine Schell (tidligere Bond-pige), der spillede Maya - en fremmed fra planeten Psychon - der kan ændre form og hovedregne hurtigere end en computer (Hurtigere end en computer fra 1976, anyway). Maya bliver hurtigt en af de allervigtigste personer i anden sæson, idet hendes facon-skiften forærer manuskriptforfatterne en nem vej ud af endnu en alpha-knibe. Så meget vrirler det med alskens vilde dyr, larver, kopi-alien, insekter og anden fauna, at *MoonZoo Alpha* havde været en mere passende titel!

De bipersoner, der blev tilbage, blev skubbet i baggrunden, og flere valgte at forlade serien midt i anden sæson. Kostumer og instrumenter blev redesignet, og endda Barry Grays fede disco/orkester-score blev erstattet med et nyt - og ringere - af Derek Wadsworth.

Udover balladen i *Breakaway*, vælger man stort set at ignorere alt, hvad der skete i første sæson. De fleste episoder i anden sæson starter med en "Status Rapport" af Dr. Russell. Hun roder dog meget rundt i præcis, hvor længe siden, det er, siden Alpha'erne forlod Jordens kredsløb!

Derudover er tonen i disse afsnit ændret i stil med typisk amerikansk producer-tankegang: mindre at tænke over og mere action! Det myldrer med de mest groteske og farvestrålende aliens, så selv cantina-scenen i *StarWars* ligner et midtjysk kommunalvalg i sammenligning. I det hele taget er seriens sterile og elegante grå-hvide farvespekter skiftet ud med grimme fastelavnslige-agtige

Månebase Alpha - Space 1999

pang-farver, så man fristes til at skrue farverne væk på TVet...

Efter at have splittet *Månebase Alpha* til atomer, gik Fred Freiberger i gang med at ødelægge *Six Million Dollar Man*-serien. Adskillige af *Year Two*-episoderne er himmelråbende stupide, og ind i mellem ser det ud, som om skuespillerne knapt kan holde masken under optagelserne!

Det kvarte århundrede har ikke været særlig god ved *Månebase Alpha*. Hvad jeg dengang syntes var tænderskærende dramatisk og absolut high-tech, far-out science fiction (Jeg ku' næppe udtale ordene dengang) virker nu lettere tåbeligt og overordentligt amatøragtigt. Alligevel elsker jeg at følge alpha'ernes "life on the edge". De hvide 2001-agtige kulisser virker stadig tilpas futuristiske. Det samme med det store vue hen over måneoverfladen, og den cirkulære base med lys i vinduerne og *Eagle-launch pads* - sådan SKAL det se ud. Ekstra solid er nok basens pipeline-tog - små runde kabiner, der blæser igennem lange tunneler, og hurtigt bringer personel rundt i basens mange forgreninger. Cool!

Jeg synes stadig *Eagle*-rumskibene er noget af det fedeste, og scenerne, hvor de køres op fra basens underjordiske hangar og letter fra deres launch-pads i en sky af månestøv, holder stadig 99%. Troværdigheden daler dog voldsomt, når de ses flyve hen over en overfladen på en af de mange fremmede planeter alpha'erne støder på i serien - sprøjtemalede papirer, bolde, æggebakker og alskens sølvfarvet flitterstads nærer næppe nogen i det 21'ende århundredes CGI-forvante genrepublikum. Men som i *StarWars* er det nok mest frisurem, der sladrer om midt-70'erne, og så de dér stramtsiddende lyse uniformer med brede

(steder som www.space1999.net, www.space1999.org, og www.space1999eagle.com har adskillige links).

Bagmændene for mange af hjemmesiderne er ekstremt Alpha-nørder, og i deres cyber-templer finder man detaljerede gennemgange af samtlige afsnit, interviews med enhver, der bare har tømt askebægre under Alpha-produktionen, billeder og diagrammer af udstyr, kortlægninger af hele månebasen komplet

MARTIN LANDAU
BARBARA BAIN
BARRY MORSE
"ALIEN ATTACK"
NICK TATE
ROY DOTRICE
ANTHONY VALENTINE
ISLA BLAIR
Produced by GEORGE BELLAIR and CHRISTOPHER PENFOLD
Special Effects created by BRIAN JOHNSON - Special Effects directed by NICK ALLDER
Music by BARRY GRAY - Directed by LEE H. KATZ and CHARLES CRICHTON

med computerskabte 3D-miljøer, og endnu særere ting. En specielt morbid hardcore-fan har endog regnet ud, at med alle de alpha'er, der kommer af dage i løbet af første sæson, er der 264 personer tilbage (ud af 311) ved afsnit 24's slutning!

Undertiden holdes der - som trekkie'erne gør i stor stil - endda conventions, hvor interesserede kan lufte deres månesyge, og vifte med antennerne ad ligesindede. Lidt Internet-research afslører, at et godt stykke over halvdelen af sådanne Alpha-convention-gængere er homofile (!). Der findes endog en "Gay Base Alpha"!

Sheeeeeesh - the Universe sure is a strange place!

Udover de 48 episoder i TV-serien, eksisterer der hele 4 officielle biograffilm. Alle filmene er klipet sammen af TV-episoder, og blev generelt lavet til eksport eller som TV-film, når seriens popularitet var faldet. Når disse film blev udgivet, blev episoderne fra hvilke de var flikket sammen fjernet fra seriepakken, således at TV-stationer kun kunne købe 40 afsnit og ikke 48.

Destination Moonbase Alpha (1978 - 96 min.) består af seriens eneste dobbeltafsnit, *The Bringers of Wonder* pt. 1 & 2 fra anden sæson.

mavebælter. Og naturligvis Morse's sideburns, der dækker begge sider af ansigtet som tætte, filtrede skove - der kunne BO en fremmed civilisation på den mands kinder! Og så er der jo lige basens computere - kæmpemæssige kolosser i bus-størrelse, der offentliggør deres komplicerede beregninger på en lille kassebon-lignende papirlap, mens de blinker og dytter, så selv Artoo bli'r misundelig.

Selv de kreative hjerner bag *Space:1999* havde aldrig tænkt på den store elektroniske fælleshjerne vi kalder internettet. Et hurtigt kig her bevidner, at serien stadig har en kæmpe fanskare.

Månebase Alpha - Space 1999

Alien Attack (1979 - 105 min.) består af Breakaway og det dyreste Year 1-afsnit, Wargames. Denne film er ude på DK-video som **Angreb på Månebase Alpha** fra ITC Entertainment.

Journey Through the Black Sun (1982 - 89 min.) består af *Collision Course* og *Black Sun*, samt ekstrascener fra *Black Sun*-optagelserne. Manuskriptet til dette afsnit var oprindelig meget langt - næsten to timer - og indspilningerne tog 3½ uge i stedet for de planlagte 2 uger. Instruktøren blev herefter fyret.

Cosmic Princess (1982 - 91 min.) består af Year 2-episoderne *The Metamorph* og *Space Warp*. Herudover findes en speciel italiensk kompilationfilm, **Spazio 1999** (1976 - 88 min.), bestående af *Breakaway*, *Ring Around the Moon*, og *Another Time, Another Place*.

I år 2000 kom de første seks afsnit af **Space: 1999** ud som amerikansk boxset på både VHS og DVD, og efterfølgende afsnit er siden udkommet med jævne mellemrum. (Siden er også en engelsk reg. 2 DVD-version udgivet, med færre afsnit på hver disc, men med betydeligt mere ekstramateriale).

Hver "6-pack" har seks episoder fordelt på henholdsvis tre bånd eller to skiver. DVD-udgaven har desuden fotogalleri. Serien er digitalt remastered fra de originale 35mm-elementer, og kvaliteten er overraskende flot. Endvidere er der tale om absolut uklippede udgaver - på hver 6-episoders sæt er der op mod 12 minutters ekstra materiale, der ved seriens oprindelige sending i 1975 var fjernet - dog kun i nogle amerikanske stater. Dette bringer hver "6-pack" op på 312 minutters tårevæddende Alpha-dramatik. Siden er også et boxset med alle episoder fordelt på 16 DVD'er udgivet, og her er inkluderet tonsvis af ekstramateriale.

Det vil nok være en overdrivelse at forsøge sig med en "bør være i enhver rigtig filmsamling"-floskel, men de nye DVD-boxsets er nu moderligt svære ikke at holde af for enhver sci-fi nørde, der havde lige den rigtige alder dengang...

Noter v/redaktøren:

- [1] vist på DR i 70'erne. Check **Obskuriøst** #4 for detaljer.
- [2] halvdelen af serien (dvs. originalserien fra 60'erne) vist på VTV (vestsjælland) og sikkert også på de andre lokal-tv-stationer, i perioden lige før stationerne blev sammenlagt til Tv-Danmark.
- [3] Jeg tror nu nok, at TV3 viste hele serien, men skit-pyt, det er jo så længe siden og hvem hænger sig i den slags detaljer... ud over nørde fanzineredaktører, forstås.
- [4] **Mission Impossible** har været vist flere gange i de sidste par år på Tv-Danmark, både den gamle originalserie og den nye udgave.
- [5] vist på DR-tv i 60'erne under titlen **Flygtningen** og genudsendt på TV3 i begyndelsen af 90'erne. Der kom 200 episoder, hvoraf de første var i sort-hvid.
- [6] vist på DR i 70'erne og genudsendt for nyligt i DR2-programmet "Gyldne Timer". Var så voldsom, at folk talte om det dengang.
- [7] filmudgaven hed **Flash Gordon**, men i gamle dage hed han Jens Lyn og blev vist på DR ca. '86-'87-skygger. Optog hele baduljen på gamle, billige ex-rental-Betabånd, hvoraf de fleste fucked op og ødelagde det hele! Kom også flere gange som tegneserie.

[8] aka **Zombie Flesh Eaters** og **Zombie: Rædslernes Grønne Ø** i Danmark.

[9] den nye udgave vises, når dette nummer udkommer på TV2 Zulu.

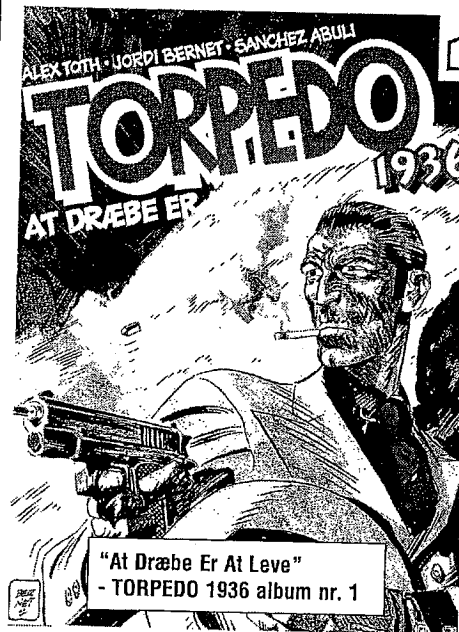
[10] den velkendte danske titel: **De Uheldige Helte**. Vist flere gange, første gang i 1971 på DR og senere på TV3. Sad selv og så første afsnit, da det blev vist på svensk hed den **Snobber Som Jobbar!**

[11] vist på Tv-Danmark og vises for tiden på svensk tv 1.

[12] på dansk **Helgenen**. Viser for tiden på Zulu. Også udsendt som tegneserieblad flere gange.

FORSIDEN!!

Dette nummers coversjeme er hentet fra den rå, brutale og meget morsomme tegneserie **Torpedo 1936**, der foregår i 30'ernes USA og handler om lejemorderen Torpedo og hans makker Rascal. Serien er både kynisk og voldsudpendende, men med mindre du er en folkeskolelærer, der ved en tilfældighed er faldet over dette

"At Dræbe Er At Leve"
- TORPEDO 1936 album nr. 1

nummer af **Stay Sick!**, så kommer det givetvis ikke som nogen overraskelse, at vi ikke har noget problem med kyniske, kolde, brutale og grafisk upendende tegneserier!

Serien er genial og du bør læse den. Første gang, den udkom, var da Rune T. Kilde i starten af 80'erne havde overtaget redaktørstolen på **Fantomet**-bladet. Jeg husker, at jeg dengang læste i tegneserietidsskriftet **Komix**, at **Fantomet** nu skulle til at have en ansigtsligning med nye kvalitetsserier i stedet for blot **Fantomet**-serien + fyld. Herligt, tænkte jeg og købte raskt væk af bladet måned efter måned, og Rune skal have ros for forsoget. De nye serier var virkelig gode, men desværre holdt det ikke i længden. De gængse **Fantomet**-læsere var ikke til kvalitetsserier og snart gik forlaget tilbage til det gamle triste format igen. Men en af de serier, der altså nåede at blive godt introduceret blandt danske tegneserielæsere, var **Torpedo 1936**, som siden hen fik sin egen albumserie. Der udkom fem rigtig albums og to minialbums (med nogle af de samme historier, som i de store), hvor billederne var lettere beskåret og byttet rundt på for at få plads. Det er desværre snart mange år siden, det sidste **Torpedo 1936**-album udkom på dansk, men jeg kan kun anbefale dig at prøve at finde dem brugt (eller låne dem på bibliotek). Du vil ikke fortryde det!

Clint Eastwood? Charles Bronson? Gitte Nielsen? Nej, Cüneyt Arkin, Erol Tas og Ilker Inanoglu

Fra dette nummer dækker SS! også Tyrkiske exploitationfilm!!

Huh? Wha'?

Jeg kan næsten forestille mig det. Der skal nok være en læser eller to, der sidder med et misfornøjet udtryk i fjeset nu: "Turko-film!!! Er det noget med nogen muslimer, der danser eller film om grønhandlere eller hva? Hvad fanden i helvede skal vi med sådan noget!!!" Well, buddy, jeg tror, du har fat i det forkerte blad, **check forsiden igen**, står der måske 16:9 eller **Kosmorama???** **Stay Sick!** er navnet og her udforsker vi den psykotroniske film, lige meget hvor den så kommer fra, så længe den kan levere den daglige dosis trash!! Og tro mig, nogle af de tyrkiske film, jeg har set, leverer varen, så det driver!

Det var engang sidste sommer. Henrik Larsen (dvs. **Obskuriøst** redaktør, for nye læsere) lånte mig et katalog fra det amerikanske bootleg-selskab Shocking Videos. Modsat så mange af den slags steder, var Shocking Videos' udbud ikke så meget præget af de samme 300 italienske og amerikanske splatter- og sleazefilm, men derimod underlige weirdo- og trashfilm. **Psychotronica** så absolut! Og nogle af de filmtaler, jeg heftede mig ved, var henholdsvis tyrkiske og indonesiske film. De indonesiske må vi tage et kig på en anden god gang (der er nogen totalt sindsyge titler ude på gammel dansk ex-rental), men den her gang checker jeg altså et par tyrkiske filmstrimler ud.

Men hvad er egentligt tyrkiske film? Sker der overhovedet noget i Tyrkiet, der kan have nogen som helst interesse for sådan nogen horror- og trashfilm-actionadoer som os? Weeeil, næh ikke rigtig, ikke mere! Men tilbage i 70'erne derimod!! Da var der en sund og totalt vild filmscene, der nemt kunne tage konkurrencen op med fx den velkendte ditto i Hongkong i 80'erne og 90'erne, før kommunisterne fik kronkolonien tilbage. Ifølge en engelsk dokumentarfilm, jeg har set, mindede den tyrkiske filmscene i 70'erne nærmest om det vilde vesten! Man kiggede mod vest ligesom Hongkong-kineserne gjorde og kopierede, hvad man så, nå ja, ofte var der sgu mere tale om rent tyveri end om simpel kopiering, noget som enhver, der har set den tyrkiske udgave af **Star Wars**, vil give mig ret i (filmen hedder **The Man Who Saves the World aka Dünyayı Kurtaran Adam** og er anmeldt i **Obskuriøst** #1). Jeg har også set filmen **The Turkish Star Trek**, der som titlen antyder er en tyrkisk udgave af **Star Trek** (den originale serie med William Shatner), hvor dele er direkte kopieret af fra den gamle serie, mens andre dele er tyrkisk weirdness galore! Her er der virkelig tale om *seeing is believing!!*

Der er selvfølgelig blevet lavet mange dødsejlerfilm i Tyrkiet, ikke alt, der lugter, er underholdende afald, noget af det er bare... affald! Ganske lige som på alle andre filmscener. Men forskellen på fx dansk film i 70'erne og den tyrkiske er, at hvor man stort set udelukkende lavede uunderlige socialrealistiske lortefilm og dumme folkekomedier i Danmark, så lavede man i stedet billige exploitationfilm i Tyrkiet, hvor der var vildt meget gang i den! Okay okay, man lavede også røvkedelige turko-film, men der var lidt mere af et valg. I øvrigt skal det tages meget bogstaveligt det der

med, at filmene var uhørt billige. Det meste af tiden var der ikke råd til andet end billige skuespillere og når der ikke var nogen biler og store bygninger at smadre, så måtte skuespillerne jo bare smadre hinanden. Med andre ord: Gang i den! Desværre holdt det ikke! Omkring begyndelsen af 80'erne var det slut. Der var ikke flere penge og politiske tilstande i landet betød exploitationfilmens død (her skal jeg dog lige indskyde, at jeg ikke ved en disse om alt det andet. Min hovedinteresse er film som underholdning, jeg føler ingen trang til at bruge min filminteresse til at udforske et lands øvrige kulturskat og politiske/socialt forhold ydermere, blot fordi jeg kan lide dets trashfilm. Hvis du synes, det er en fattig holdning, så... er det jo trist! (now where's mah beer?)). Tilbage ligger så en kæmpe

Knivene sidder løst i **The Boy Who Knew Too Much**

stak film fra 60'erne og 70'erne, hvoraf mange er vildt fede. Problemet er bare at få fat i dem, det er ikke let (med mindre man bor nær en tyrkisk videoudlejning eller kan se en af de tyrkiske tv-kanaler - eller bor i downtown Istanbul). Og når man så endelig finder dem, er der 99 procent risiko for, at man ikke kan forstå dialogen, fordi, well, fordi de ikke taler dansk i Tyrkiet og landet desværre aldrig har været en britisk kronkoloni ligesom Hongkong og de derfor ikke føler noget behov for at underkaste sig på engelsk. Men tro mig, plottene i disse tyrkiske trashfilm er ofte så simple, at man sgu nemt kan følge med alligevel!

Egentligt skulle jeg have skrevet en ordentlig lang artikel om den tyrkiske exploitationfilm, men som så meget andet fra min hånd, skrives det her i sidste øjeblik (og det er jo heller ikke, som om jeg ikke har haft skide halvdandet år til at gøre arbejdet ordentligt i, vell! Argh!). Nå, men måske lykkes det til næste gang!

En enkelt ting, jeg dog måske lige skal tage i opsvinget, er din skepsis! Måske sidder du og tænker: "Jamen for helvede, jeg kender sgu godt tyrkerne - ikke personligt naturligvis - men de er sgu da ikke til actionfilm. Se bare på dem, tørklæder og meget, meget konservative. De er sgu da for fanden ikke interesseret i fed popkultur!" Well, what can I say. Jo, der er mange tyrkere, der sikkert er konservative og følger gamle oldnordiske (hm, eller egentligt old-tyrkiske) traditioner, men det underlige er, at hvis man ser fx tyrkisk tv (hvilket jeg gør fra tid til anden), så får man

Turko Trasho

altså et helt andet billede af dem. Det er MEGET mærkeligt, det indrømmer jeg, men mange af de tyrkere, der er i Tyrkiet (i alt fald fra Istanbul), er tilsyneladende meget mere morderne, end mange af dem, der er i Danmark! Det er næsten, som om mange af dem, der er her, følger normer og moralbegreber, som fandtes i det Tyrkiet, de forlod for længe siden i begyndelsen af 70'erne, men som rent faktisk har ændret sig siden da. Tro mig, jeg ved, det lyder som en aprilsnar, men for nyligt så jeg **sekskontaktklamer** på tyrkisk tv midt om natten ligesom på tysk tv! Ok, pigerne så godt nok ikke specielt tyrkiske ud, men reklamerne var der altså! Hm, men tyrkere, der måtte læse dette indlæg, ville måske være uenige i min overfladiske og stereotype betragtning af en hel kultur. *Well, so sue me.* Det er lidt som i begyndelsen af 90'erne, da jeg boede i Melbourne og fra tid til anden gik ind for at se actionfilm i de kinesiske biografte, personellet lærte vist aldrig at forstå, hvad jeg egentligt ville der. Men, *well*, fuck det! Det her er et filmblad, hvor vi checker coole film ud, lige meget hvor de kommer fra og så rager oprindelsen mig en høstblomst, så længe de er fede. *I'm not a bigot, I hate you all equally, ha ha!!* Husk løvrigt at checke det nye nummer af **Obskuriøst** (#5/6), som har en lang artikel om tyrkisk films værste skurk, nemlig Erol Tas, der også er med i den første af de film, jeg har anmeldt: **Kanundan Kacilmaz!** *So get cracking!*

KANUNDAN KACILMAZ

Tyrkiet, 1977

DIR: Cetin Inanc

LÆNGDE: 67 min.

DISTRO: Uzelli Videocenter (BRD) [video]

INFO: fullscreen, tyrkisk tale, ingen subs.

CAST: Erol Tas, Hakan Balamir, Bahar Erdeniz, Ihsan Baysal, Baki Tamer, Tarik Simsek, Renan Fosforoglu

anmeldt af Jack J

Hvis du tænder filmisk på low budget-film med gang i den, så behøver du ikke lede længere: Der er så meget gang i **Kanundan Kacilmaz**, at det er nok til at give dig næseblod!! Jeg har nu set den to gange, jeg falder ikke et ord af dialogen, men du kan pisse dig selv i øret på, at jeg skal se den igen!!

En løber sorthåret og *well-stacked* kvinde blir forfulgt af en gruppe mænd på en strand, hun løber panisk af sted for sit liv. Da de endelig fanger hende, ligger en man tilfældigt og dagdrømmer på en klippe. Manden er politimand, filmens hovedperson og fremstår nærmest som en tyrkisk udgave af Tom Selleck og som den Magnum-lignende¹ type han er, finder han en bjælke og giver banden en ordentlig omgang tæsk! Alerede her er det klart, at i **Kanundan Kacilmaz** er der virkelig noget at komme efter, om ikke andet så i hvert fald slagsmål, der er så totalt overgeared, at det nemt kan sætte enhver karatefilm til dørs!! Her kan de medvirkende godt nok ikke hverken karate, kung-fu eller sjingsjang, men de ved, at der ikke er nogen penge til noget som helst udstyr i filmen, så derfor må de slås hårdere og vildere i stedet. Og det gør de så! Alle slårkampene i filmen (og i tyrkisk exploitationfilm fra

70'erne generelt) er så totalt overskruede, at det bare blir totalt fed underholdning, ikke fordi man sidder og følger seriøst med som i en eller anden gammel Hongkong-film med Lo Lieh, men fordi det er totalt grineren!!

Nå, men så er der en mand, der nervøst ringer til den labre kvinde (altså hende fra stranden) fra en telefonboks. Han er nervøs, for han blir nemlig forfulgt og et øjeblik efter ser han en bil, der holder og holder ud-

Helten har endelig fået ram på Erol Tas!!

kik med ham, og vi ser, hvem der sidder inde i bilen, nemlig en stor motherfucker af et bjerg: Erol Tas!! Hvis man ikke kender til tyrkiske film, så kender man ikke Erol Tas og det er synd! Manden udstråler virkelig badguy-persona om nogen gør!! Jeg har set dele af en artikel om ham, der er planlagt til det kommende nummer af **Obskuriøst** (#5/6), så jeg skal ikke sige så meget om ham her, men kort fortalt, ligesom Cüneyt Arkin var den altoverskyggende helt i tyrkiske exploitationfilm fra 70'erne, så var Erol Tas den værste skurk af dem alle. Han fik tilsyneladende altid kun skurkeroller - og ikke uden grund, selv måden, hvorpå han blev opdaget, var i sig selv sigende (og skal ikke røbes her, da det er del af artiklen fra **Obskuriøst**. Sorry, ha ha). På båndet med **Kanundan Kacilmaz** er der trailere for to

Turko Trasho

andre film og i dem begge spiller Erol Tas skurken! Jeg spurgte **Stay Sick!**-skribet Metin Varder, om han kendte til Erol Tas og jo, *naturligvis gjorde han da det!* Metin fortalte bl.a., at det ofte var et problem for Tas, at han nogen gange ikke kunne gå på gaden, fordi folk vredt ville komme over til ham og sige noget i retning af: *"Hvorfor slog du den pige ihjel?"* Hvis han havde dræbt en eller anden i en film. Folk i Tyrkiet tager ifølge Metin den slags meget alvorligt, ha ha.

Men tilbage til filmen. Den nervøse mand forsøger at stikke af ved at løbe hen over en strækning med træer og buske, og ved en eller anden sten (vejsten, gravsten, runesten, whatever-sten...) gemmer han en taske (som, øh, betyder et eller andet vigtigt for filmen!!). Øjeblikket efter bliver han fundet af Tas, som nakker både ham og en ældre panserbasse, der lige kom forbi.

Den ældre politimand havde en søn, som også er panser og som tilfældigvis (naturligvis) er den samme som ham fra stranden, og han går straks i gang med at finde ud af, hvad der skete. Da han senere vil i kontakt med kvinden, som den (*nu ikke længere så*) nervøse mand ringede til, både for at efterforske sagen, men også fordi han har fået "sympati" for hende (*ikke svært, yum yum*), sker det vha. den noget nær mest særpregede coreteknik i mands minde: Han kører efter hende i sin bil, hun ved ikke, det er ham og forsøger derfor at slippe væk, men han hænger på og kører så totalt vildt sindssygt, at det overgår det meste: op på fortove, i modsat kørselsretning (også selvom der ikke er andre trafikanter på vejen!!), ned ad trapper, bag om træer, you name it! Da han så endelig fanger hende i en undergrunds-parkeringskælder, blir hun rigtig glad, da hun ser, det bare er ham, men, ak, glæden varer ikke ved, 3-4 fyre springer nemlig på hende. Resolut går vores tyrkiske Tom Selleck-politihelt løs på også hele denne banden og ender med at tæske dem alle sammen, for blot at opdage, at de såmænd også var pansere!! Hvorfor de ville kidnæppe pigen... *forsvinde i den tyrkiske dialog!* ...Men altså... de slagsmål!! De er bare for langt ude!!

Senere kommer Den Tyrkiske Tom Selleck dog alligevel på sporet af Erol Tas og jager ham ind i et fremmed hus, hvor beboerne, der tilsyneladende ikke har set Tas løbe ind, vil smide ham ud. Resultat: han giver dem bank!

Kanundan Kacilmaz er ret blodig og totalt wild; f.eks. da Tas på et tidspunkt har plantet en stor kniv i benet på hovedpersonen og er løbet sin vej, fortsætter Den Tyrkiske Tom Selleck da bare efter ham... med kniven siddende halvt inde i benet. Fabelagtigt! I en anden scene lader Tas nogle af sine egne kumpaner smadre sit ansigt for at kunne give panseren skylden, og vi taler altså ikke om nogen let blodtud her, næh jeg erindrer ikke at have set nogen med et mere smadret og blodigt fjes på film! Som nævnt er slagsmålene totalt overgeared og det samme gælder skudscenerne, på et tidspunkt klarer vores helt at skyde to forbydere med det samme skud - og de står ikke engang på linje!!! *Ah ha ha ha...*

En hel del af charmen ved **Kanundan Kacilmaz** (og flere af de andre tyrkiske film, jeg har set) er, at det hele er så totalt for meget, at det blir morsomt! Tag nu f.eks. den her ret grumme scene, hvor Tas skyder en mand midt i ansigtet (*stort hul og blod*) og bagfter også dræber mandens kone (*mere blod*). Så knæler Tas ned over den døde mand, siger noget grimt til liget

(*fuck dig mand, jeg knepper din mor*), hvorefter han griner fælt! Bedre blir det altså ikke i retning af total hysterisk trash og man skraldgriner bare af fuld hals! Jeg ved ikke, om de ville værdsætte det her på **Uncut**, men jeg gør i hvert fald! Endnu en ting ved Tas er, at hver gang vil ser ham i close-up og ingen undertekster, bliver det aldrig kedeligt! Faktisk tror jeg såmænd ikke, man ville få ret meget mere ud af det, *selvom* man forstod dialogen.

Jeg skal naturligvis ikke røbe slutningen her, men den er blodig og så endda lige foran en hel børnehaveklasse!! Filmen er ikke ret lang, kun ca. 67 min. og tro mig, selv med tyrkisk tale og ingen undertekster, bliver det aldrig kedeligt! Faktisk tror jeg såmænd ikke, man ville få ret meget mere ud af det, *selvom* man forstod dialogen.

Instruktøren hedder Cetin Inanc og det er også ham, der lavede den måske mest notoriske af de tyrkiske exploitationfilm, nemlig **The Man Who Saves the World**, som er den tyrkiske "genindspilning" af **Star Wars** (aka **Sjernerkrigen**). Skuespillerinden, der spiller den ene af hovedrollerne, spillede i øvrigt een af skurkene i **The Boy Who Knew Too Much** (check rev).

Jeg sammenlignede tidligere med Hongkong-film og også på musiksiden kan man sammenligne, de gennemgående to musikstykker er nemlig ublu stjålet fra **Dødens Gab** og **Shaft!** *I did you not!* Tøjet er herligt 70'er-tøj (hm, nå ja, rent faktisk er det totalt skrækeligt! Jeg kan godt huske, at jeg havde sådan nogen bukser som Tyrkiske Selleck... uha-da... mind mig venligst ikke om det igen! Men om ikke andet kan jeg undskyldte det med: *"Min mor tvang mig!"*) og hovedpersonen går da også rundt i spraglet skjorte, åben til ned midt på maven!

Videooudgaven er, selv om den som sagt er på tyrkisk uden undertekster, en tysk udgivelse fra Uzelli Videocenter i Frankfurt am Main. Jeg har ingen anelse om, hvornår båndet er udsendt. Teksten på kassetten er kun på tyrkisk på nær copyright-teksten, der også er på tysk.

Til sidst skal jeg lige nævne, at Erol Tas desværre døde for et par år siden og mig bekendt næde han aldrig at blive brugt i ikke-tyrkiske film (*men, hey, jeg kunne tage fejl, I'm new to dis filmz!!*), men så må vi jo bare grave ham frem via gamle, møgslidte tyrkiske ex-rentals eller 3-4 gangskopier (af møgslidte ex-rentals, ha ha), hvor han stadig lever i bedste velgående... og **Kanundan Kacilmaz** er et godt sted at begynde!

GIRKIN DUNYA

aka **Turkish Clockwork Orange** [dvs. **Stay Sick!**s forslag til mulig engelsk titel!]

Tyrkiet, 1977

DIR: Freddie Fræk

INFO: fullscreen, tyrkisk m/engelske

undertekster

CAST: Djævle-John, Gokke, Basse, Kronprinsen

anmeldt af Jack J

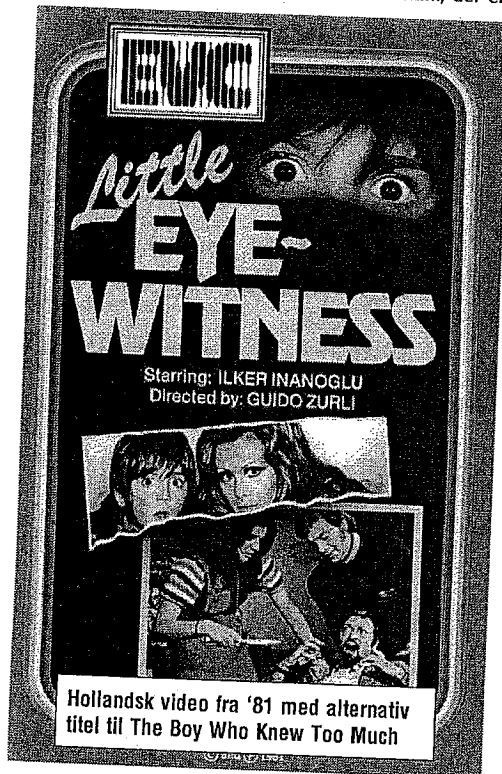
Du alfredsens!! En tyrkisk film med undertekster?? Virkelig noget af et særsyn, endelig kan man forstå en smule af dialogen modsat i de fleste andre i denne genre. Det er dog ikke helt tilfældigt, at jeg siger "en

¹ Det er altså karakteren fra tv-serien **Magnum** (som kørte på dansk tv for længe siden), jeg har refereret til - ikke isen!!

Turko Trasho

smule", for selv om der er undertekster (på engelsk), så dækker de kun ca. 60-70 % af dialogen. Der er underlig nok masser af korte scener, hvor de medvirkende siger 1-2 sætninger til hinanden, og som oversætteren tilsyneladende ikke mente, var af stor nok betydning til, at vi behøvede at få dem oversat! Men ok, som jeg forklarede i indledningen til denne sektion, så er plottet i en tyrkiske action-/trashfilm (i hvert fald dem jeg har set) gerne så enkelt, at man i reglen slet ikke behøver at kunne forstå dialogen for at kunne følge med. Og hvorfor *Girkin Dünya* i det hele taget har engelske undertekster, siger jeg ikke. I det ene nedre hjørne står der "Girkin Dünya" og versionen ser ud som en tyrkisk biografudgave.

Nå, anyway, historien: Istanbul-strømerne er ude efter tre ballademagere, som bl.a. har overfaldet en mand og hans kæreste, og for at slippe væk fra strømerne, trænger de tre ind hos en læge og dennes kone og lille barn. Jeg skal i øvrigt lige nævne, at jeg er ved på det nærmeste at blive paranoid over for den lille uddholdelige unge fra *The Boy Who Knew Too Much* og *Yumurcak Köprü Altı Cocugu* (se revs'ne af disse), og jeg er sikker på, at det osse er ham, der er

alternative engelske titel foroven sammenligner filmen med Kubrics mesterværk *Clockwork Orange*, så er det naturligvis lidt (vel meget) af en overdrivelse. Jeg tvivler på, at modsat Kubric havde instruktøren her ikke nogen som helst anden grund til at lave *Girkin Dünya* end at lave en ren exploitationfilm. Faktisk er filmen ligeså meget en "Turkish Last House on the Left" som det er en "Turkish Clockwork Orange"!!

Gennem filmen er tonen ret så grum og i sidste del blir filmen ganske ubehagelig og uden at røbe slutningen, så... hm... man skal nok ikke sætte næsen op efter en happy end, if ya know wha' ah mean!!

En af de bedste tyrkiske exploitationfilm, jeg har set. Desværre er farverne så svage på mit print, at der ikke engang kan laves en kopi, uden farverne forsvinder helt, men se, om ikke du kan finde den et eller andet sted.

THE BOY WHO KNEW TOO MUCH

aka Little Eyewitness

Tyrkiet, 1981

DIR: Guido Zurl

LÆNGDE: 75 min.

DISTRO: EVC (Holland) [video] udsendt 1981

INFO: fullscreen, eng. dub.

CAST: Ilker Inanoglu (aka Joan Wayward), Dikie Dikie, Bill Arkin, Luis Kent, Nick Townshead, Marksim, Frankie and Chico.

rev: Jack J

Jeg har i et par af mine andre tyrkiske film-revs nævnt, at eftersom disse film ofte er så actionfyldte og tegneserieagtige, som de er, så betyder det knap så meget, om man forstår sproget eller ej. Men det er nu alligevel herligt at falde over en af slagsen, der er oversat til et sprog, man forstår, og en sådan er *The Boy Who Knew Too Much*, som er udgivet på video i Holland i en engelsk-dubbed version (at den så er udsendt helt tilbage i 1981 og dermed er så sjælden, at det sådan set er lige fedt, om den er udsendt eller ej, da den dermed for de fleste er uopdrivelig på originalbånd, er jo så en anden sag!).

Filmene begynder med drengen Dikie Dikie... ja, det hedder han sgu! Både i filmen og i rulleteksterne!! Men vi aner naturligvis, at der her er tale om westerniserede skuespillernavne, som det ofte sker i Hongkong-film, f.eks. hedder drengens mor Ilker Inanoglu i *Yumurcak*, men Joan Wayward her i *Boy*! Og en tyrker, der skulle hedde "Nick Townshead"? Come on!! Og endnu mere forvirrende blir det, at man ikke har gidet at skrive rollenavnene udfor skuespillerens rigtige navne.

Anyway, Dikie Dikie bor alene sammen med sin mor i en lejlighed. Moderen arbejder ude hver dag, hvilket giver Dikie Dikie rig mulighed til at lave alle mulige drengestreger, som fx at ringe efter brandvæsenet, politiet osv. under påskud af, at der er brand, en død mand osv. Moderen er naturligvis for længst holdt op med at tro på hans historier, det minder faktisk om en tyrkisk udgave af den brækfremkaldende pædagogiske fabel "Drengen der råbte ulv". Så en nat han ikke kan sove, kravler han ind over skillevæggen til nabens balkon ved siden af, for at glo gennem deres vindue. Hos naboen er en mand og en kvinde netop i

Turko Trasho

gang med at lave en eller anden tuskhandel med en franskmænd. Frøgnaskeren skal betale for nogen "sager", som parret altså bare ikke har, så da de har fået pengene, hiver kvinden en stor springkniv frem og stikker den i maven på franskmænden og for gore-fans er scenen herligt splattet, hun stikker igen og igen, så blodet plasker. Lille Dikie-boy får sig et chok og farer ind til moderen, som... ja, du kan selvfølgelig selv gætte det... naturligvis ikke tror en skid på ham! Heller ikke panserne tror på ham, da han dagen efter går op til dem og fortæller sin historie, men de undersøger dog sagen, hvorved morderparret får nys om hans kendskab til mordet og så skal ungen naturligvis også onduleres. I resten af filmen forsøger Dikie Dikie så at undvige de to mordere.

Hvis man kan distrahere fra de alt for lange fjollescener med den dumme møunge, der render rundt og skaber sig åndssvag, så er *The Boy Who Knew Too Much* faktisk rigtig underholdende. Ikke at det nødvendigvis er en god film i gængs forstand med gode skuespilspræstationer, det er det ikke, MEN den er ganske og aldeles nydebar! Rent faktisk når de illetantiske skuespilspræstationerne helt nye højder med Ilker Inanoglu, der, som drengens mor, overspiller så meget, at det overgår selv enhver tredjerangs provins-teater! Lars von Hegnet i Peter Johansens *Adagio 2000* er en ren Robert De Nero ved siden af. Drengen er heller ikke god, mildest talt. Henrik Larsen fortalte mig, at Ayman Kole havde fortalt, at grunden til, at den ulidelige dreng fik roller i film, var, at hans far var ejeren af filmselskabet! Endvidere fortalte Metin Varder, at der faktisk blev lavet en hel serie film med ham. Tro det, hvem som kan. Både han og Ilker Inanoglu vendte tilbage i *Yumurcak - Köprü Altı Cocugu* sammen med Cüneyt Arkin (check anmeldelsen her i sektionen). I rollen som den kvindelige knivstikker ser vi den ene af hovedrollerne fra *Kanundan Kacilmaz* (ved ikke, hvad hun hedder, sorry). Filmens instruktør er italieneren Guido Zurl, der også lavede den tyrkiske "spaghetti-western" *Küçük Kovboy*.

Der er som nævnt nogle uheldige og alt for lange passager med Dikie Dikie, der laver spilopper (som da han siger til sin mor, der netop er kommet hjem fra arbejde: "Jeg har taget en ven med hjem, gør det noget!" og moderen siger "nej da", indtil hun ser æslet i Dikie Dikies seng!), som gør, at filmen bliver underligt skizofren (ikke mindst set i lyset af, hvor grum den samtidig er, bl.a. er der en scene, hvor morderne dræber en af Dikies legekammerater ved at skyde ham i ryggen, da han forsøger at løbe bort!) og det er lidt ærgerligt, for de resterende ca. 80 procent af filmen er ganske herlig trash-underholdning! De uheldige 20% bør altså ikke få dig til at afstå fra at checke *The Boy Who Knew Too Much* ud!!

ZAVALLILAR

Tyrkiet, 1977

DIR:

LÆNGDE:

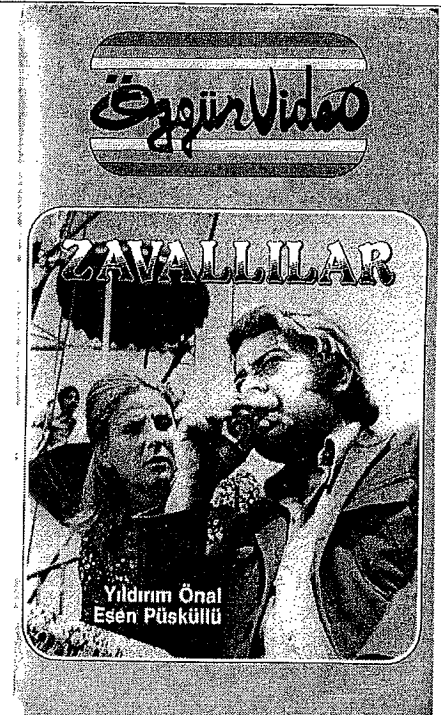
DISTRO: Ögür Video (Tyskland) [video]

INFO: fullscreen, Tyrkisk u/undertekster

CAST: Yildirim Önal, Esen Püsküllü

rev: Jack J

En halvgammel starut går rundt på en forlystelsespark med rutsjebaner osv. Så pludselig ser han en lille

unge, der er ved at gå hen til motoren ved en karrusel eller sådan noget lignende og midt i det hele får hønissen flashbacks fra sin ungdom, hvor han var en hærdet kriminel og specielt en episode har plantet sig godt og grundigt i hans hukommelse, nemlig en skudveksling på en trappegang, hvor nogle andre mænd blev pløkket ned og den dengang mindre gamle gamle hønisse stak af i en bil. Panserne var straks på pletten og jagtede ham gennem byens gader. Så pludselig løb en dreng ud foran bilen og blev ramt og dræbt. Denne hændelse har præget gubben lige siden, både mentalt, men også fordi hans kone gjorde livet surt for ham, og han kunne ikke få noget arbejde, fordi folk ikke ville have sådan en skurk i deres geschäft. Nå, men midt imellem flashbacksene springer manden med den uldne fortid frem og hiver drengen væk fra karrusellen og lander nede på jorden med ungen. Moderen forstår ikke, hvad han ligger dér på jorden og roder efter og vader væk med drengen. Hvorvidt der virkelig var fare på færde eller der kun var tale om, at den paranoid og samvittighedsplagede gamle gut flippede ud, ved vi ikke, men paranoia forstår vi jo så ganske udemærket her på i SS... ehh... på SS! ha ha!

Lige overfor forlystelsesparken ligger en lille købmandsbutik og den unge (ca. 20 år) ansatte ekspeditrice har set hele hændelsen og begynder at snakke med manden og de fatter med det samme sympati for hinanden. Hurra, tænker man. Måske der er mulighed for ung kød for folk, der har rundet de 45-50 stykker, og som nordeuropæisk sleazeoid øjner man straks muligheden for efterfølgende scener af den halvgamle gut og den unge ekspeditrice i korporlig sammenfiltring: Vil hun elske ham? Vil han leve op til hendes

Turko Trasho

forventninger?? Og vil han få mulighed for "at stikke sit flommedede flæskelæse ned i fissen" [citat: **Bloody Darlings!**] eller hvordan skal det gå??? Men ak, den slags sker ikke rigtig i tyrkiske film. Hvis der er nogen, der endelig har sex, så er det nogle skurke, der senere vil dø (eller i alt fald ryge i fængsel), ganske som i slasherfilm.

Så skifter scenen til et røveri. Nogle usle typer stjæler nogle penge, men de fleste blir fanget/skudt og kun een slipper væk - med et skudsår i benet. Han gemmer sig på et lager, som tilfældigvis er lageret til købmandsbutikken, hvor den unge jente arbejder. Hun finder ham og hendes acceptgrænse er tilsyneladende ganske bred, først giver hun sig i lag med den halvgamle, mistænkelige gut fra tombolapladsen og nu med en såret indtrængende, der ligner en ussel skurk, hvis nogen gør det! Senere sker der nogle andre ting og der er også noget action. Og da den gamle gut også hjælper skurken, finder han endda ud af, at den unge gut er hans søn, som han aldrig har kendt, arh ha ha, hvor langt ude, mander!!

Totalt corney, men lettere underholdende alligevel, sådan på en dårlig måde, der er lige ved at køre over grænsen til bare at være dårlig, men klarer dog skærene, ikke mindst takket været den unge piges fremtoning.

DELIYÜREK - BUMERANG CEHENNEMI

DIR: Osman Sinav

Tyrkiet, 2001

LÆNGDE: 1:58m.

DISTRO: Sinegraf (Tyrkiet)

INFO: Video-CD, letterbox, tyrkisk u/undertekster

CAST: Kenan İmirzalıoğlu, Melda Bekcan, Oktay Kaynarca, Selçuk Yöntem, Ve Zaza.

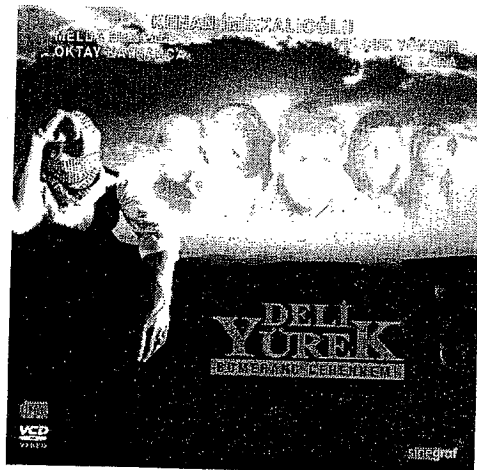
review af Jack J (+ Metin Vardar)

I sin brillante bog *Mondo Macabro* skriver Pete Tombs, at tyrkisk film døde omkring 1980, hvor dødsstødet kom fra *The Man Who Saves The World* (se rev af denne), som blev en gevaldig fiasko finansielt set. Men det betyder nu ikke, at der ikke stadigvæk blir lavet film i Tyrkiet, det gør der nemlig og filmen i denne anmeldelse er netop en af slagsen. Jeg skal dog lige tilføje, at dette ingenlunde betyder, at det stadigvæk er billige actionfilm med gang i den på et mikroskopisk budget, der blir lavet. Den slags film er (så vidt jeg ved) helt væk. Desværre.

Deliyürek - Bumerang Cehennem er fra 2001 og modsat 70'ernes actionfilm, der ofte tog tilhørte de fantastiske genrer, eller slet og ret var over-the-top-actionfilm, så tager *Deliyürek* afsæt i en virkelig hændelse, der er sket inden for de sidste par år. Modsat de ofte tegneserieagtige actionfilm fra 70'erne, så har *Deliyürek* et ret indviklet plot, men heldigvis har *yours truly* fået hjælp til forståelse af handlingen fra Metin Vardar, en af *Stay Sick's* skribenter, der kender til jargon og forholdene.

Metin forklarer: Historien er bygget op omkring en virkelig begivenhed. For et år siden blev politikommissæren i den sydøstlige by Diyarbakır skudt. Attentatet var så perfekt udført, at man mistænkte udenlandske efterretningsstjenester for at stå bag. Specielt

Iran. Politikommissæren var særdeles vellidt af byens indbyggere som nærmest forguede ham. Der er mange grunde til, at han skulle henrettes. En af de mere plausible grunde var, at han var ALT for populær, samt at han havde for meget magt. I det sydøstlige Tyrkiet er magten centreret omkring heroin og våbenhandel. Og der er mange penge at tjene. PKK kontrollerer disse områder. Cirka 80% af den heroin, der er i Europa, er kommet via det sydøstlige Tyrkiet, som PKK kontrollerer. Selve historien handler om to soldatkammerater, som begge har afløst deres værnepligt som kommandosoldater i det sydøstlige Tyrkiet og kæmpet mod PKK. Historien starter med at (hovedrolleindehaveren) Yusuf kommer til sin vens bryllup. Under brylluppet bliver vennen dræbt og Yusuf starter sin egen efterforskning. Det viser sig, at vennen vidste for meget om Poli-

tikommissærens død. En korrupt politimand og ex-kaptajn fra den tyrkiske hær viser sig at være involveret.

Jack igen: *Deliyürek* starter med Yusuf og hans kæreste (eller kone, hvad ved jeg!), der er på vej i bil til vennens bryllup. Vennen blir som nævnt skudt på blodig vis midt i en dans og Yusuf går (godt hjulpet af en kæmpe gøb) i gang med sin egen efterforskning, der hele tiden leder til konfrontationer med modstanderne, samtidig med at Yusuf hele tiden får flashbacks til tiden som soldat. Midt i det hele blir hans kæreste også kidnappet. Efter brylluppet er hele filmen faktisk præget af en ret klaustrofobisk stemning. *Deliyürek* er ret lang, den løber ca. to timer og den er, hvad min gamle ven Damon Foster (!) ville kalde *talkative*. Med andre ord, der er en hel del scener med dialog uden action, hvor man gør bedst i at have styr på, hvor fast forward-kappen på fjernbetjeningen sidder. Men ellers så er *Deliyürek* ikke at kimse ad. Den er filmet ret flot og de tyrkiske naturscenerier og chase-scener imellem gamle bygninger er en James Bond-film værdige. Der er også en del blodige scener, bl.a. med nogle likvideringer foretaget af *the good guys*, som indikerer, at instruktøren måske vil fokusere på, at der altid er brodere kar på alle sider. Men udover den bemærkning skal jeg nok lade være med at kommentere referencerne til virkeligheden. Jeg kender intet til tyrkisk politik eller politiske grupperinger og indenrigsuværensstemmelser i Tyrkiet. Som tidligere nævnt, ser jeg disse

Turko Trasho

film af ren filmisk interesse! Metin fortalte mig, at hovedrolleindehaveren, der spilles af Kenan İmirzalıoğlu, regnes for den nye Cüneyt Arkin og det skal nok passe. Han mangler dog mellemrummet mellem tænderne, ha ha. Filmen er udkommet på tyrkisk video-cd (med to plader) og når man ikke lige fatter så meget af dialogen, er vcd-plade nr. 2 den mest medrivende, da det er her, der er mest action. Selv om filmen er ganske underholdende, som den er, så ville dog helt klart være rare, hvis der en dag dukkede en undertekstet version op.

NB: Mange tak til Metin, der tog hele vejen til Tyrkiet udelukkende for at købe *Deliyürek* til mig. Thanx.

YUMURCAK - KÖPRÜ ALTİ COCUGU

Tyrkiet 19??

DIR: ???

DISTRO: Katibim Video-Kassetten (Tyskland) [video]

INFO: fullscreen, tyrkisk dialog u/undertxt.

CAST: Cüneyt Arkin, Filiz Akin, İlker İnanoglu

anmeldt af Jack J

Oh no! Man tror, det er løgn, men nej, den er sgu god nok: Den ulidelige knægt og hans diletantskuespillerinde af en mor fra *The Boy Who Knew Too Much* er tilbage!! Hm, ja rent faktisk så var det vel i *The Boy Who Knew Too Much*, at de var tilbage, for drengen ser yngre ud denne gang, men det var altså *The Boy...* at jeg så først, så derfor er de "tilbage"!!!

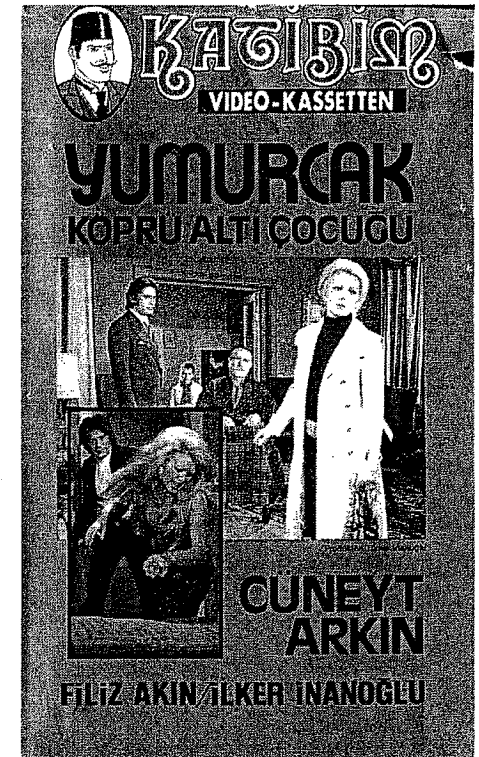
Anyway, modsat *The Boy*, så er *Yumurcak - Köprü Altı Cocugu* hverken dubbed eller undertekstet, men tro mig, det gør faktisk ikke så meget!! Man kan NEMT følge med!

Historien starter med en lang-Indledning med drengen, der laver infantile drengestreger igen - ganske som i den anden film. Og også ganske som i den anden film, så er hans mor ved at få spat af ham. Fuck, hvis han havde været mit afkom, havde jeg sgu givet ham en enkeltbillet til Istanbul med det samme!! Een ting, der dog er anderledes, er, at moderen er gift med tyrkisk films største actionstjerne, nemlig Cüneyt Arkin (det er ham fra det tyrkiske *Star Wars*-ripoff *The Man Who Saves the World* [se rev i dette nummer og i *Obskuriest* #1, hvor anmeldelsen er skrevet af australske Ayman Kola, der ligefrem forstår sproget!] og *bunkevis* af andre krimi- og actionfilm). I denne film er Arkin dog hverken kebab-Luke Starwalker eller Istanbul tuff cop, men derimod taxachauffør. Det holder ham dog ikke fra at blive raget ind i diverse slagsmål og skudduelle.

En natklubsangerinde skal fragtes fra eet sted og til et andet. Arkin får tjansen. Så pludselig er der en forfølgende bil, der svinger ind foran. En kleppert stiger ud, hører natklubsangerinden ud af bilen og vil slæbe af med hende, men den slags vil vores ven Arkin ikke finde sig i (altid en ven af de tyrkiske damer), så han springer ud af smadre-kassetaxaen og giver krabaten en omgang tæsk. Som altid i tyrkiske film, så er lydefekterne, der lægges oven på slagsmålene, meget højere end i almindelige karate- og actionfilm. Fyren, der ville kidnappe kvinden, er hyret af sangerindens boss fra natklubben, som er lidt af en skurk, men hvad det

helt præcist er for noget, han laver, fortaber sig i dialogen, som undertegnede altså ikke forstod i kvæk af. Så sker der en hel masse, bl.a. tæsker Arkin endnu en fyr... næ, vent lige lidt... det var da vist også et mord forresten! Nå, men Arkin blir altså set up og ryger i et typisk tyrkisk fængsel med overfyldte celler, der ville få enhver forkælet dansk HA'er til at græde snot.

Så i mellemtiden er Arkins kone blevet blind, har været ude for et trafikuheld og er blevet deprimeret. Ikke nødvendigvis i den rækkefølge. Den ulidelige

knægt, der nu skal sørge for sin lillebror (eller søster, hvad ved jeg), der er spæd, og skaffe mad til sin mor, begynder at vaske taxaer og synge ulidelige sange på gaden. Hvis du synes, det alt sammen lyder som noget, der kunne have været sket i en kedelig dansk socialrealistisk film fra 1975, har du ret! Forskellen er dog blot den, at her er det hele så diletantisk, at det blir hylemorsomt! En scene, hvor konen, drengen og Arkins værste fjende fra taxaholdet besøger Arkin i fængslet og hvor Arkin finder ud af, at konen er blevet blind (hvilket hun ikke har villet fortælle ham) og hvor de alle sammen står og græder snot i tavshed, fordi hun ikke må høre, at han pludselig har opdaget det, er så ekstremt morsomt, at man får mavekrampe af grin. Hold kæft, hvor jeg grinede. Senere kommer vores gode ven Arkin ud igen, drengen blir kidnappet og så går den vilde jagt igen. Der er også en brutal og totalt overgear scene, hvor en skurk dræber en anden skurk og dennes kone (eller elskerinde, sekretær, storsøster? - dit bud er lige så godt som mit!). Først

skyder han manden i hovedet, så der kommer et ordentligt hul i panden og skyder derefter kvinden i maven, så blodet plasker. Vildt brutalt og splattet. Så bøjer han sig ned over manden og begynder at grine med en dyb guttural stemme, sådan som alle rigtige skurke gør. Hold kæft, hvor er det morsomt og vildt herligt på samme tid! Så kommer en mand ind og ser ligene og begynder at hyle op, som en hysterisk kvinde. Ahh ha ha ha... [nej, vent lidt, det var sgu da vist i en af de andre film! Nå hva' fa'en, det er der jo nok ikk' nogen af de dumme læsere, der bemærker alligevel, jeg må bare huske at slette denne note, før jeg trykker bladet, hold kæft hvor pinligt, hvis jeg glemte det!]

Yumurcak er ganske glimrende underholdning, selv om den ikke har så megen rigtig action som i Arkins sædvanlige actionfilm (men Cüneyt Arkin charmerede sig igennem som sædvanlig). En interessant scene er i øvrigt, hvor både Arkin og den uterlige unge begge har været i slagsmål, kommer hjem til konen/moderen med deres tøj revet i stykker. Hun blir stikstøst og for at berolige hende, lover de, at de vil lave aftensmaden. Ude i køkkenet går det ikke helt efter planen: De kan hverken finde ud af at lave det ene eller det andet, koge eller stege noget simpelt. Og til sidst får de smadret tallerknerne og maden på komfuret eksploderer. Når jeg siger, den er "interessant", så

er det i et øjeblik seriøs kulturiagttagelse: Det er interessant at se en film, hvor filmmagerne laver en "morsom" scene, om mænd, der ikke kan lave mad - og synes, det er "sjovt", fordi det tilsyneladende er så accepteret, at det er kvinden, der laver maden i den tyrkiske husholdning, og hvordan skulle det så kunne gå anderledes, end at de får smadret det hele!

Konklusion: Mange vil sikkert ryste på hovedet, men yours truly var godt underholdt... men ok, der skal nu heller ikke så meget til!!

I starten af denne sektion referede jeg til Henrik Larsen og hvis du skulle være ny her i fanzine-land og skulle have fået lyst til at læse mere om tyrkiske film, så kan du læse følgende indlæg i Henriks blad **Obskuriøst**:

#1: **The Man Who Saves The World aka Dünyayı Kurtaran Adam/Turkish Star Wars.**

#2: **3 Dev Adam aka Three Mighty Men** og "Supermen, superguys... what's the difference?" (delvis om tyrkiske superheltefilm).

#3: **Lion Man aka Kilic Aslan**

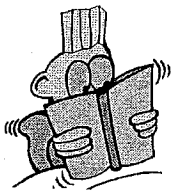
#4: **Erol Tas: The Bad Man of Turkish Cinema.**

Mere næste gang!

Fanzines

Fanzines

Fanzines

Yeps, et par af bladene er rimelig gamle denne gang, men fuck det! Når man har været mere end halvandet år undervejs, så sker den slags, og jeg vælger altså at anmelde hele lortet, både fordi jeg har lyst, men så sandelig også for derved at kronologisere alle de danske filmfanzines, der er udkommet siden **Stay Sick's** fødsel i '99. Alle fanzine-revs'ne er skrevne af mig selv undtagen det af **Video Ferox**, som Henrik står for.

DILEMMA #1

Fås: Alle vegne!

Nej, der er ikke noget blad, der hedder **Dilemma**, men... hm... jeg ved sgu ikke... nogen gange, når jeg sidder med et fanzine, så kan jeg hidse mig op over et eller andet, som jeg syntes, skulle være anderledes, noget, som jeg synes kunne gøres bedre. Tag nu f.eks. Frank Brahe, ha ha! Kan du huske ham der Mr. Bulldog i tv-serien **Bottom**? Der hvor Eddie og Richard har smadret hans køkken, taget smugbillader af hans kæreste under dynen og ædt hans mad, og han er ved at eksplodere totalt, kan du huske det? Well, nogen gange, når jeg sidder med Franks blad, så sidder jeg bare og skummer sådan af raseri over Søfte-Franks ligegyldighed! Af filmtitler er forkerte, info noget juks og han stadigvæk efterligner Lars von Hegnets måde at skrive på, samtidig med at det sikkert er så længe siden, han har læst **BD**, at han i det hele taget har glemt, hvordan det egentlig var von H. skrev og at hans kopieren af Lars nu nærmer sig kopieren af sin egen kopieren, men

det rager Frank (og når så Mirko Wolchs stil i bladet ligner en kopi af Franks kopieren, såh..). Det er helt det samme, som når jeg ser en eller anden film, hvor folkene bag den har lavet noget bras. Noget, som ikke engang kan gå for at være *so bad it's good!* Dét blir jeg også sur over. Men så er det, jeg tager mig selv i det nemlig at kritisere små fanudgivelser på samme niveau som professionelle film, blade, musik og alt muligt andet. Men sagen er jo den, at det netop ikke er som alt det andet! Små fanudgivelser er netop dét: små fanudgivelser!! Lavet af fans som jeg selv på

mega-små budgetter, udelukkende fordi man brænder for at lave det. Hvis en eller anden bovlam spasser sidder og har fundet sig en eller anden hobby (som for vort vedkommende altså nu er film), men som han ikke ved ret meget om, eller han ikke er god til at skrive om, fordi han aldrig gad lytte efter i dansklærerne, eller han er dum og lugter, selv på trods af alt dette, hvorfor skulle han så alligevel ikke udgive et blad om sin interesse - hvis det nu er lige netop det, han brænder efter at gøre!? For at sige det, som det er, så gider jeg faktisk ikke mere at anmelde fanzines'erne her fra vores lille scene! Ikke forstået på den måde, at jeg ikke vil give dem et ord med på vejen, fortælle lidt om indhold og sådan, men vi er alle sammen fans af psykotroniske film og hvem er jeg, at jeg skulle dømme andre undergrundsredaktører, når de gør det her af ren lyst og glæde for deres (vores) hobby. Det betyder ikke, at jeg ikke også fremover vil anmelde, kritisere og klandre "rigtige" blade eller professionelle udgiveres blade, den slags bør man svine til, når som helst chancen byder sig, ha ha! Men de andre, nej, ikke mere! Jeg vil naturligvis danner mig en mening om de andre zines og jeg vil også stadigvæk synes, det er noget pis med Frank, at han end ikke gider sætte sin stavekontrol til, så der ikke står "skitzofren" på omslaget, men vi laver alle det her, fordi vi opnår en eller anden glæde ved det (går jeg da ud fra) og derfor er et fanblad helt okay, *no matter what!*

Og Frank, hvad med ham? Tja, han er jo blevet farmand igen (fabrikken Brahe, ha ha), så hvis ikke jeg tager helt fejl, så er han totalt, bedøvende ligeglad med, hvad folk måtte mene alligevel.

(fortsætter side 30)

Michael Porel

- Århus' psykotroniske helt i Amerika

Af Jack J

En tidlig morgen i forsommeren 2002. Jeg havde været oppe hele natten for at få nogenlunde styr på de hullens videobånd, der stod stablet op i 7-8 stakke foran fjernsynet. Skulle langt om længe i seng og ville lige snuppe en kop kaffe til at falde i søvn på. Foran tossekassen med kaffen, tændte for "Go'morgen Danmark". Har ingen anelse om hvorfor. Synes normalt, programmet er dumt og dårligt og har vel sammenlagt set det tre gange! Men sådan var tilfældet denne morgen - vender tilbage til det med "tilfældet". Netop som billedet tonede frem på skærmen, præsenterede Michael Meyerheim sin næste gæst. Gjorde ikke noget ud af at bide mærke i navnet, men da det annonceredes, at gæsten var en i Hollywood bosiddende dansker, der både havde arbejdet sammen med Roger Corman og havde kendt Elvis Presley, fik undertegnede spillet ørene op! Og så gik interviewet i gang.

Danskeren fra Hollywood hed Michael Porel og i det alt for korte interview, foldede der sig en ret utrolig historie ud: Porel var taget til USA i 1964 og havde ikke alene mødt Elvis, men var sågar blevet dennes ven. Og senere havde Elvis taget Porel med til Hollywood, hvor han havde mødt Roger Corman, den psykotroniske films alfader, og var begyndt at arbejde for ham! Og nu var han så i Danmark på visit for at promovere sin nye bog, "Et Strejf af Ondskab", der senere skulle filmatiseres. Ja, det var sådan cirka den info, der blev tid til i løbet af de otte minutter, interviewet varede. Den interviewede var af udseende en nøbel herre i sin bedste alder, der ikke lod til at være mundlam og talte et perfekt dansk uden den overdrevne accent, som au pair-piger, der har været seks måneder i Californien, ellers tillægger sig.

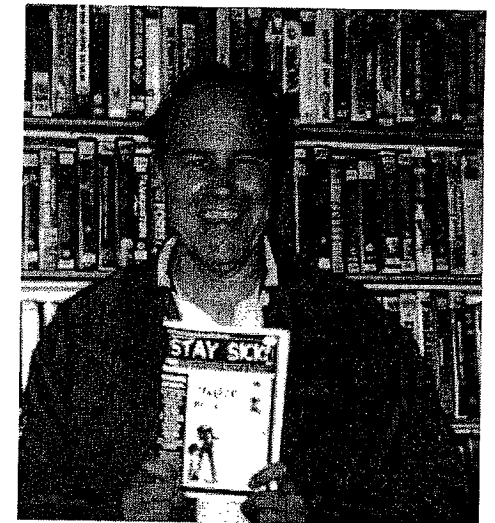
Måtte straks checke, hvorvidt programmet var den direkte sending eller genudsendelsen. Var heldigvis det første og selv om omgivelserne på dette tidspunkt syntes lettere surrealistiske på grund af de mange timer uden søvn, kæmpede undertegnede sig igennem til interviewet kom igen og optog hele herligheden (alle otte minutter!).

Tilbage til det med "tilfældet": Min filmbuddy Heine Sørensen fortalte senere, at han heller ikke plejede at se programmet, men at han OGSÅ havde set netop samme interview med Porel! *How's that for weirdness!!*

Sørensen var straks helt oppe at køre: Ham Porel måtte vi lave et interview med! Straks! Med det samme! "Ja ja", sagde jeg og tilføjede; "men det må du selv klare!". Troede ikke på, det kunne lade sig gøre: For det første kan man ikke bare sådan uden videre få en adresse på en Hollywood-personlighed fra en tv-station, og for det andet havde han da også andet at tage sig til, end at snakke med splatter- og trashfilmfans fra et snottet undergrundshefte. Og jeg gad ærligt talt heller ikke! Men det viste sig naturligvis, at jeg tog fejl: Heine fik adressen og så var det bare at gå i gang.

Så sendte vi ham et gammeldaws brev af papir og med frimærke på, vi havde nemlig ikke noget telefonnummer, ej heller en e-mailadresse. Og yours truly

var igen skeptisk grænsende til det paranoide; "Han svarer da ikke! Han vil tænke: 'Hold da kæft nikke nej gu vil jeg da ej snakke med sådan nogle ungdomsforbydere'". Forkert igen; Dagen efter Michael Porel mod-

tog vores brev, fik vi svar fra ham!! Han skrev, at han var meget stolt over, at vi ville snakke med ham, og jo, naturligvis ville han da gerne møde os, når han kom til København (den adresse, vi havde fået, var i Århus). Men det kunne ikke blive lige med det samme, han skulle nemlig lige til Cannes-filmfestival først!

I tiden, der fulgte, mellem interviewet blev arrangeret og til det kørte af staben, var der i øvrigt også et ret bizart forløb: Det slog os, at vi kendte absolut intet til Porel, ud over det vi havde hørt om i "Go'morgen Danmark". Intetsteds var der tilsyneladende noget info at hente om manden, end ikke i Cormans bog "How I Made a Hundred Movies in Hollywood and Never Lost a Dime". Mystisk, syntes vi nu nok, hvis han skulle have været Cormans assistent. Heine var selvfølgelig positiv og sagde ... et eller andet positivt, men jeg var som sædvanlig kritisk indstillet: Foreslog straks, manden muligvis var en fustentager. Hvem kunne garantere, han ikke bare havde opdigtet det hele! Var måske en udenlandsdansker, for hvem det ikke var gået særlig godt og som nu havde skrevet en knaldroman om en fiktiv tilværelse i USA, som han forsøgte at sælge som selvbiografi! Men jeg vidste naturligvis godt, at vi var nødt til at møde manden, førend vi kunne bedømme ham, give ham *the benefit of the doubt so to speak!* Men inden det kom så vidt, skulle det vise sig, at det kunne blive meget mere mærkværdigt!

En søndag aften. Var netop kommet hjem og havde tændt for TV2's søndagsnyhedsprogram "Dags

Michael Porel - den danske Roger Corman

Dato". Indslagene annonceredes. Et om medlidenshedsdrab: Interview med en mand, som havde hjulpet begge sine forældre med at begå selvmord. Ganske rigtigt, *hepcats*, selvsamme noble herre, som kort forinden havde optrådt i "Go'morgen Danmark". Der var han så - på skærmen. Manden, der over for Meyerheim så frejdigt havde talt om Elvis, Roger Corman og sin nye roman. Nu med bævende læbe, slet ikke frejdig overhovedet og berettende om at hjælpe forældrene ind i døden med sovepiller og fysisk have standset mode-rens vejtrækning, da pillerne ikke virkede.

Mildest talt en overraskelse. Adrenalinet pumpede. Greb straks knoglen, drejede Heines nummer og fik endnu en gang smasket tilfældet lige i fjæset: Sørensens havde igen siddet og glanst samme program! Feberhed dialog: *Hvad skulle vi gøre, kunne vi fuldføre interviewet, hvad var han overhovedet for en person, denne Porel, og havde vi overhovedet lyst til at tale med sådant et menneske.* Men selv på trods af løserne, hele og halve sætninger, der febrilsk feg gennem telefonkablerne mellem Slagelse Skodby og sigøjnerhovedstaden Helsingør, var vi begge så meget i karakter, at en egentlig diskussion var unødvendig; Vi var nødt til at møde manden, før vi dannede vor mening. Heine igen mere positiv. Undertegnede paranoid, *smelling imaginary rats*. Hvad ville Marlowe gøre? Senere i forløbet mellem tv-programmet og det endelige møde, skiftede vi næsten kostume. Heine: "Der er ugler i mosen her". Mig: "Manden skal mødes, før han kan afskrives eller krydses af som okay".

Interviewdagen oprandt og var mildest talt hektisk. Zombiefilmen *Ræddens Kærlighed*, som Heine og jeg havde været med i, skulle have premiere samme eftermiddag i Lyngby (*check artiklerne andetsteds i bladet*), men visningen trak ud og da vi endelig kom af sted (*uden overhovedet at have fået set skidtet*), var klokken blevet lort og oven i hatten havde den hr. Sørensens ikke fået købt det bånd, som aftalt, der skulle bruges til interviewet, og vi måtte febrilsk stadse Lyngby rundt for at finde en kassettebåndspusher.

Langt om længe, fem minutter før tid, nåede vi hotellet nær hovedbanegården, hvor Porel skulle mødes. Han var der, naturligvis, virkede straks flink og imødekommende som en eller andens flinke onkel. Derefter gik turen af sted til en nærliggende kinesisk restaurant og resten... er et interview.

Eller rettere sagt, de første to tredjedele af interviewet, for sagen er nemlig den, at det interview, som jeg endte op med på mit 120-minuttersbånd, det var så langt og så informativt, at jeg har haft svært ved at skært ret meget væk. Jeg ved godt, at det ikke er særlig professionelt, rigtige bladnegre barberer 90 procent væk og lader det mest nødvendige stå tilbage, men fuck rigtige journalister. Når chancen byder sig for at bringe en masse info og anekdoter om film og filmfolk, hvorfor så ikke! Og derfor kan du altså nu på de næste mange sider læse om alt muligt lige fra *the lowdown on Roger Corman, Elvis og rockabilly, horrorfilmproduktion fra et insidersynspunkt, hvordan de psykotroniske personligheder fra De Forenede Stater virkelig er, hvem der i virkeligheden "opfandt" Pam Grier, hvem vi kan takke for, at vi fik Mad Max til den vestlige verden og ikke mindst Porels eget spændende liv med kriminalbogudgivelse, mulige filmprojekter osv. osv.*

MICHAEL POREL-interview v/Jack J + Heine Sørensen (cremen af dansk filmjournalisme)

Stay Sick! (SS): Kunne du fortælle os lidt om din baggrund?

Michael Porel (MP): Jeg er født i 1947 i Århus, hvor jeg tilbragte hele min barndom. Jeg klarede mig ikke så forfærdeligt godt i skolen. Jeg havde lidt vanskeligt ved at få kammerater i min barndom, jeg var meget indadvendt, og jeg havde faktisk heller ikke nogen hobbyer. Og så foreslog min mor engang, at nu skulle jeg altså prøve at være i biografen. Det havde jeg været som helt lille og det havde ikke interesseret mig, men det var da en god hobby at få (mente hun), så hun sendte mig i biografen, og der kom jeg ind at se en Lassie-film, kan jeg huske, hvor Lassie kom i krig og blev skudt og jeg græd og jeg syntes ikke, det var spor morsomt at gå i biografen. Min mor hun holdt ved, jo det var en god hobby, så hun sendte mig i biografen igen. Og lige pludselig så bed det altså fast i mig og så tror jeg nok, hun kom til at forbyde det, fordi så kom det jo til at dominere hele mit liv simpelthen. Men så var der jo det, at i en meget ung alder, da begyndte jeg at få interesse for gyserfilm; Jeg ville hellere ind at se skrig og rædsel, end jeg ville se *Far til Fire*. Når jeg så plakaterne hængte derude, så var jeg helt syg ved tanken om, at jeg ikke kunne komme ind at se de film - de så utroligt spændende ud. Så sådan begyndte min interesse for gyserfilm.

SS: Kan du huske eksakt, hvor det begynder?

MP: Nej, det kan jeg faktisk ikke rigtig huske, hvor det begynder. Det begyndte med, at jeg så nogen af de plakater, såsom film som *Nattens Uhyre* og den slags ting, som jeg ikke kunne komme ind at se, som jeg var helt hypnotiseret over at se. Men hvor det rigtigt begyndte, det kan jeg ikke føle tilbage til, nej.

SS: Din familie, var de "bedre stillet"?

MP: Ja, de var bedre stillet. Min far var guldsmed og sådan noget, og havde en forretning, så det var en bedre stillet familie. Vi boede i en stor villa i en forstad til Århus.

SS: Hvordan havde din familie, og nu siger du, du ikke havde så mange venner dengang, hvordan havde de det med den her "bizarre" interesse?

MP: Min far tog det ikke så godt, han var meget bekymret over det. Han syntes, det var morbidt, at jeg skulle interessere mig for den slags ting, og han gjorde alt for at holde det nede. Min mor...

SS [Heine bryder ind]: Var det ligefrem som sygdomstegn, han så på det eller hvad?

MP: Ja, han syntes det var unormalt, og jeg skulle heller ikke se de film. [Han mente at], når vi havde en censur, der forbød børn at se det, så var der en grund til det. Og så skulle den lov altså ikke brydes. Jeg var meget høj af min alder, så jeg kunne godt snyde mig ind til alle mulige film. Min mor var lidt mere forstående, der var gange, hvor hun sagde nej og så løj jeg og fortalte historier og gik ind og så dem alligevel. Så til sidst da indgik hun et kompromis med mig, som jeg synes var meget, meget klogt; Hun sagde: "Ok, hvis du absolut vil se de film, så gå ind at se dem, men på en betingelse: Næste dag så sætter vi os og så snakker vi om dem, du fortæller mig handlingen, du fortæller mig, hvad du har set, og så snakker vi om det". Og jeg fik oplysning om utrolig mange ting som barn,

Michael Porel - den danske Roger Corman

som jeg ellers ikke havde fået. Jeg fik faktisk en voksenundervisning gennem de ting, jeg så. Hvis jeg så voldtægt og den slags ting, så forklarede min mor mig, hvad voldtægt var, hvad det indebar, hvilken skade det gjorde mod et menneske, så jeg fik faktisk et meget voksent forhold til tilværelsens skyggesider gennem de film, som jeg så og mine samtaler med min mor. Men min far syntes aldrig om det.

SS: Du havde jo en svaghed for Elvis, var han også populær blandt den danske ungdom på det tidspunkt? Vi ved jo, at musikken først kom til Danmark senere end til Sverige og Tyskland.

MP: Ja, men Elvis Presley-feberen, da den rigtig tog fat, da var jeg for ung til overhovedet til at zense den, men den tog meget, meget hurtigt fat. Den tog faktisk fat på samme tidspunkt som den gjorde i USA - jeg tror, det slog om sig i hele verden i 50'erne. Dengang jeg begyndte at interessere mig for Elvis Presley, hvilket

kan ikke betale rejsen derover..." - det var meget dyrt dengang, jeg tror, det kostede 30.000 kroner til Memphis, "...vil du betale rejsen derover, hvis det kan arrangeres?" Hvertil min mor sagde: "Jamen selvfølgelig da, hvis det kan arrangeres, så naturligvis jeg vil betale rejsen derover" - for det var der altså ikke nogen chance for, at det kunne! Og så hændte der jo det utrolige, at der var en ung mand, som kom ind i min fars forretning, som var fra Memphis og som vi inviterede til at bo hos os og vise ham Århus og så videre. Og det viste sig jo altså, at hans far var bankmand, og havde bankforbindelser med Elvis Presleys far.

SS: Fortalte han selv om de ting?

MP: Ja, det gjorde han. Så fik jeg store øjne og spurgte, om han kunne formidle et møde, hvor han sagde, at det regnede han ikke med, men han skulle da prøve at spørge sin far om det, hvilket han gjorde, og hans far sagde, at det troede han ikke, men han

Michael Porel og Heine Sørensen på den kinesiske restaurant, hvor interviewet blev foretaget. Stedet var næsten tomt, undtagen for et mindre selskab af kvinder, som fra tid til anden sendte os undrende blikke, når snakken højlydt gik på udpenslende voldsfilm! [foto: Jack]

var i midten af 60'erne, var han stadig enormt populær, men da var der en ny slags musik, der var begyndt at komme ind ad bagdøren; *The Beatles* og så videre, men der var stadig mange trofaste tilhængere [af] Elvis Presley-musik, så han var stadigvæk et meget, meget stort navn.

SS: Hvad med pladerne, kunne man købe dem [i Danmark]?

MP: Ork ja, de solgte som varmt brød - og hans film gik som varmt brød.

SS: Vi har jo hørt, at du fik den der usædvanlige idé angående Elvis med at opsøge ham, hvordan opstod den?

MP: Jamen det ved jeg ikke. Jeg ved ikke, hvor den vanvittige idé kom fra, men det var altså at jeg fik indtrykket af, at han var et meget varmt og rart menneske - det var faktisk derfor, jeg gerne ville træffe ham, det var ikke, fordi han var stjerne og filmskuespiller og det der. Jeg ville faktisk bare gerne lære ham at kende. Og da gik jeg til min mor og sagde, at jeg havde fået den idé, at jeg gerne ville over til Elvis Presley, hvor hun så på mig som: "Nu er han sgu da ikke rigtigt klog - nu rabler det virkelig". Men så sagde jeg: "Men altså, jeg

skulle prøve at arrangere det, hvis jeg kom derover. Og det var altså nok til, at jeg tog det til min mor og sagde: "Nu har jeg altså chancen" og mor sagde: "Jeg ved ikke, hvordan du opnåede det der, altså det virker fuldkommen vanvittigt, men jeg gav dig et løfte, og jeg bryder aldrig et løfte". Så jeg fik rejsen derover.

SS (Jack): Du sagde, du havde den opfattelse, at han var et rart menneske, men hvor havde du fået den idé fra, var det ved at se hans film eller hvordan?

SS (Heine): Eller var det en "sjette sans"? Hæ hæ.

MP: Ja, det var nærmest en sjette sans.

SS: Blev hans film vist her?

MP: Ork ja, de gik for stuvende fulde huse. Det gjorde de bestemt.

SS: Havde du slet ikke nogen betænkeligheder ved at tage derover?

MP: Nej, jeg var fuldkommen blændet af, at det var, hvad jeg ville. Når jeg tænker tilbage på det, så skræmmer det mig, tanken om at rejse helt til USA, det var ikke noget, man gjorde dengang, det var meget, meget sjældent. Når jeg tænker på det i dag, så skræmmer det mig, men det gjorde det ikke den gang,

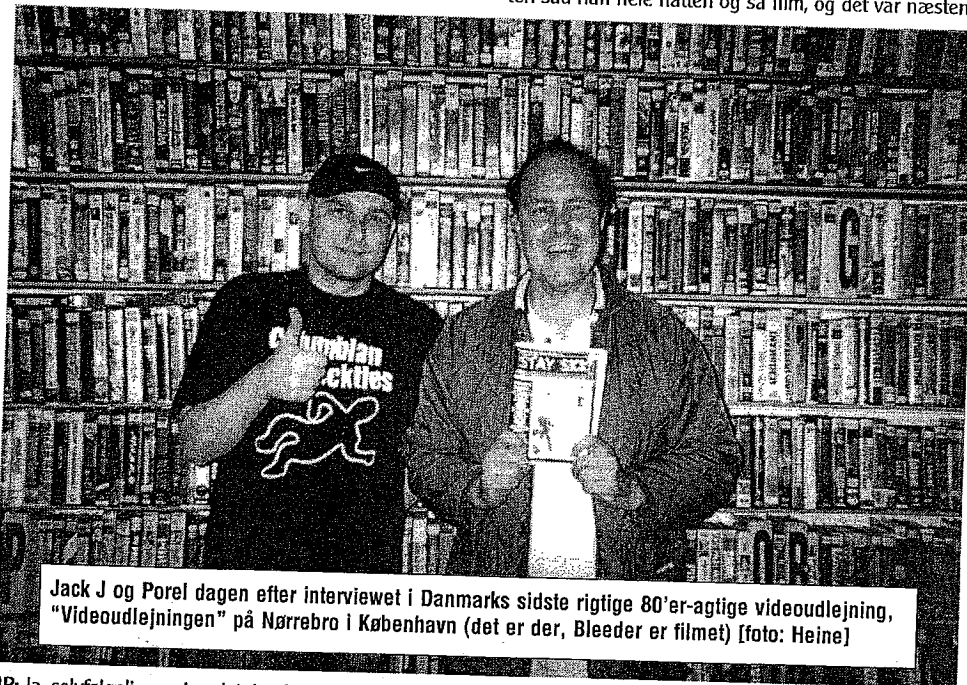
Michael Porel - den danske Roger Corman

da var jeg bare blændet af, at nu var min drøm ved at gå i opfyldelse.

SS: Så mødte du ham jo så derovre, ikke?

MP: Det gjorde jeg og kom til at kende ham.

SS: Kan du så huske, hvordan det forløb i starten, hvordan talte I sammen det første kvarter, var du usikker eller hvad?

Jack J og Porel dagen efter interviewet i Danmarks sidste rigtige 80'er-agtige videoudlejning, "Videoudlejningen" på Nørrebro i København (det er der, Bleeder er filmet) [foto: Heine]

MP: Ja, selvfølgelig var jeg det. Jeg havde taget den beslutning, at når jeg mødte ham, så ville jeg ikke snakke med ham om hans film, jeg ville ikke snakke med ham om hans plader, jeg ville ikke snakke med ham om "Idolet Elvis Presley", for det var der sikkert så mange, der gjorde. Så jeg ville bare gerne snakke med ham som et almindeligt menneske. Men dengang Vernon, Elvis' far, kørte mig om til Graceland, da jeg skulle møde ham, da var jeg... jeg har aldrig været så hamrende nervøs hverken før eller siden, det var vitterligt, så jeg næsten ikke kunne holde kontrol over mig selv.

SS: Det må han jo have kunnet mærke på dig.
MP: Det må han jo ha' kunnet, men så skete der det, at jeg kom ind [at sidde] i dagligstuen og så sagde Vernon: "Nu skal jeg prøve at finde Elvis". Og så pludselig kommer der den her unge mand løbende ned ad trappen og ind i stuen i et par jeans og en gul skjorte, og siger: "Hej", og jeg kikker så og siger: "Hej", og så går det pludselig op for mig, "Hold da kæft, det er Elvis Presley!"

SS: Hvordan gik det sprogligt, var du god til engelsk?

MP: Det gik okay, fordi jeg havde været på sprogskole i England og boet hos en engelsk familie, så det var okay. Jeg klarede den fint nok og vi snakkede om alt muligt, om hans frygt for at flyve osv. osv. Så kom vi til at snakke om film og så viste det sig, at vi faktisk havde samme interesse for film, han elskede også

horrorfilm over alt. Han elskede horrorfilm - det ku' ikke blive slemt nok!

SS (Heine): Nå, han [var] een af vor egne!

MP: Det ka' jeg godt love dig for! Han lejede en biograf, når forestillingen var forbi om aftenen, en biograf, der hed "The Memphian" og så fra klokken 12 om natten sad han hele natten og så film, og det var næsten

James Bond og horrorfilm alt sammen. Han elskede det, og han elskede Hammer-film.

SS (Jack, lettere kynisk): Det ka' man jo ikk' se ud af de film, han selv lavede!

MP: Nej, det ku' man ikke, det var noget helt helt andet og der kan vi godt lige komme ind på nu, ikke dét år men året efter da introducerede Elvis mig til den første Dracula-film, jeg så. Dracula var forbudt i Danmark, der var aldrig vist en Dracula-film i Danmark, og så sagde han, at det var da for galt, at jeg aldrig havde set en Dracula-film, jeg skulle se *Prince of Darkness*. Den var altså rigtig god og den chokerede mig ud over alle grænser, jeg var lige ved at ryge ned på gulvet, så bange var jeg, da jeg så den og Elvis morede sig noget så kongelig over det. Han syntes, det var så sjovt, så sjovt, at jeg var så bange for den film. Han elskede den.

SS: Havde du en idé om, at han kunne lide dig?

MP: At han kunne lide mig, ja! Vi gik i godt spænd sammen, og det var måske, fordi jeg ikke behandlede ham som "Elvis Presley", at der var en person, han kunne være bare et menneske sammen med, og dele de samme interesser sammen med.

SS: Har du så nogen forklaring på, at det lige bliver dig? Han kommer jo frem der i '56-stykker og har så været fremme i mange år indtil '64, hvor han så møder dig, og han må jo ha' mødt en masse mennesker, som har været interesseret i at møde ham,

Michael Porel - den danske Roger Corman

men så blir det dig, han blir en eller anden form for ven med.

MP: Det er et meget, meget godt spørgsmål, du stiller der [åhr tak, jeg gør mit bedste. Ed], og det er jo ikke noget, jeg ka' gi' svaret på. Jeg ved ikke, hvorfor det gik, som det gik. Der var mennesker i Memphis, der var flyttet fra forskellige dele af verden og levede i den by for at komme til at møde ham og være sammen med ham. Og Elvis var en, der sagde nej til alle. Han mødte aldrig fans. Hvorfor han sagde ja [til mig], om det var, fordi hans far [spurgte ham om] at møde den her knægt.

SS: Det var måske, fordi du ikke "dyrkede" ham?

MP: Det kan godt være. Da han så mødte mig, hvis jeg så havde [sagt]: "Du er den bedste, du' den dejligste, du' vidunderlig" og al det der, så havde det nok været forbi meget hurtigt, det tvivler jeg ikke på.

SS: Boede du så hos Elvis?

MP: Nej, jeg boede ikke hos ham, jeg boede hos den familie, hvor sønnen havde været ovre og besøge os. De havde inviteret mig til at bo der, hvilket også var grunden til, at jeg fik lov til at komme derovre. Hvis ikke jeg havde haft dem, så havde mine forældre heller ikke sagt ja til det.

SS: Hvad levede du af, da du var der?

MP: Ja, det må jeg jo da altså indrømme, for det første havde jeg nogen penge, jeg havde tjent i guldsmidebutikken og ellers dækkede mine forældre mine omkostninger.

SS: Hvor lang tid drejede det sig om?

MP: Jeg var der i 1965 i tre uger, og så sagde [Elvis], at hvis jeg havde lyst: "Så ka' vi jo ses igen næste år, når jeg kommer tilbage til Memphis", når han ikke filmede og da betalte mine forældre igen rejsen derovre.

SS: Du var altså hjemme [i DK] i lang tid?

MP: Ja, jeg var hjemme. Det første år det var i november/december, næste gang var det i slutningen af april, begyndelsen af maj.

SS: Hvis vi bliver lidt ved Elvis: Da du møder ham, er det efter hans rockabilly-periode, da er det så [hans] lidt mere pæne, bløde rockperiode. Hvordan var han personligt, havde han også været en "rockabilly", eller var det også et image?

MP: Nej, det var et image!! [efterfulgt af lyden fra en illusion, der brister for bladets redaktør! Ed]. På det tidspunkt, hvor han var en rockabilly, da levede hans mor, som han var meget, meget nært knyttet til, og [han] holdt sig faktisk hjemme hos hende, når han ikke arbejdede.

SS: Han købte jo en bil [til hende]...

MP: Det gjorde han ja, og da jeg mødte ham, havde jeg følelsen af, at Elvis Presley var et meget, meget ensomt menneske, fordi af alle de mennesker, jeg har mødt i showbusiness i USA, har jeg aldrig mødt et menneske, der var omgivet af så mange egoistiske blodsguere, som han var. Det var simpelthen forfærdeligt, men Elvis Presley selv var en meget generet ung mand, sky, meget, meget rar og venlig.

SS: Hvordan havde han det med samtidens musik?

MP: Han havde det ikke godt med det.

SS: Han beskyldte jo Beatles og Rolling Stones for ungdommens forfald.

MP: Jamen sådan så han også på det.

SS: Men det var jo sjovt, at i 50'erne havde han haft det image!

MP: Det havde han, fuldkommen det samme, men det er jo lige som forældre, der gør oprør, når de er unge og så senere, da er det deres børn, de ikke forstår,

fordi de kan lide en bestemt type musik, ikk! Den historie gentager sig jo næsten hele tiden.

SS: Hvad var så årsagen til, at han tager dig med til Hollywood, det står på flappen på din bog?

MP: [Han syntes], at jeg skulle se Californien, så da blev jeg inviteret med derud, men [Elvis] rejste ikke med mig, men arrangerede at hans forældres bedste ven skulle tage med mig derud.

SS: Og derude møder du så Roger Corman. Under hvilke forhold?

MP: Der sker faktisk det, at han var mit store idol, Roger Corman, det havde han været, siden jeg havde været dreng. Specielt med Edgar Allen Poe-filmene, han havde lavet, elskede jeg og så tænkte jeg: "Ah-ha, den mand ville jeg gerne møde", men jeg vidste ikke, hvordan man skulle forsøge at møde ham. Så går jeg ned ad Sunset Strip en dag og så ser jeg... "Du gode verden, dér ligger American International Pictures jo, neej!!!". Og jeg stod bare og så på den bygning der og tænkte: "Det er det selskab, der har lavet alle de film, jeg elsker. De må jo have gode forbindelse med Roger Corman." Så jeg vovede mig ind til damen i receptionen og fortalte hende, hvor jeg kom fra og at der ikke var noget, der ville glæde mig mere, end hvis der var en chance for, at jeg kunne møde Roger Corman. Og så sagde hun: "Det ved jeg ikke, men jeg skal lige prøve at undersøge det", og hun kaldte sekretæren til selskabet ud og forelagde hende det og så sagde hun: "Lad mig få dit nummer og så skal jeg se, hvad jeg kan gøre." Hun var temmelig kort [for hovedet], så jeg tænkte: "Det kommer der ikke noget ud af", men så pludselig modtog jeg en opringning [og] så sagde de, de havde snakket med Roger Corman og han havde sagt, han var villig til at møde mig, så de ville give mig hans telefonnummer, det havde de fået tilladelse til.

Og jeg kan huske, at jeg stod der og så på det telefonnummer: "Jeg har Roger Corman's telefonnummer!!" Og det varede altså længe, før jeg turde ringe ham op den dag. Men han var vældig venlig og sagde, om jeg havde lyst til at komme derop i morgen. Så måtte jeg komme op i hans hjem.

SS: Hvordan var det så, vi har jo læst, at han tilbød dig at blive sin assistent, men det sker vel ikke lige med det samme?

MP: Nej, det gør det ikke. Jeg var oppe ved Roger Corman i en halvanden times tid. Han var den type mand, at når jeg sagde til ham, jeg elskede *Huset Ushers Fald*, så var det ikke en... de fleste instruktører ville sige: "Det er jeg glad for at høre". Corman sagde: "Hvorfor elskede du *Huset Ushers Fald*?" Han ville have detaljer, hvad det var, jeg [kunne lide], og når jeg havde givet ham det, var han klar over åbenbart, at jeg virkeligt mente det, det jeg fremhævede. Så vi fik en meget, meget interessant samtale. Så spurgte han, hvor længe jeg var i Los Angeles og så sagde jeg: "Jamen jeg skal rejse hjem i næste uge". "Så er du her ikke for at arbejde på film?", sagde han. "Nej, nej, slet ikke", "Hvorfor ikke?", "Nej, jeg er ved at blive uddannet som guldsmed", sagde jeg, "Jeg har ikke noget erfaring med film", "Nej", sagde han, "men du elsker film, så hvorfor vil du ikke ind i filmbranchen?"

SS: Kunne du høre, hvad han var ude på, hæ hæ?

MP: Nej, det kunne jeg ikke, jeg sagde... men altså først havde jeg kaldt ham "Mr. Corman", men han sagde: "Nej, kald mig 'Roger'!" Det imponerede mig meget, at jeg måtte kalde ham ved fornavn. Så sagde han: "Ja, men du kan lære det. Du kan begynde at arbejde som min assistent og bringe kaffe til skuespillerne og teknikerne og den slags ting, og så begynde at se,

Michael Porel - den danske Roger Corman

hvordan hele systemet virker og så begynde at lære branchen nedefra og se, om det er noget for dig". Og det var altså for stort og spændende et tilbud, til at jeg kunne sige nej til det.

SS: Hvordan var Roger Corman så? Hvad var han for en person, hvis du skulle beskrive ham?

MP: Roger Corman er en meget sammensat person. Jeg har hørt fra mange, at Corman er meget indadvendt og faktisk ikke rigtig er en, der er let at snakke med. Det indtryk har jeg aldrig fået, han var ekstremt udadvendt overfor mig af een eller anden grund.

SS: Oplevede du, at andre havde svært ved at komme ind på livet af ham?

MP: Ja, det har jeg hørt fra mange.

SS: Men oplevede du det osse selv?

MP: Ja, det gjorde jeg faktisk, men med mig var han meget varm og ville lytte til, hvad jeg synes og hvad jeg mente og den slags ting. Han spillede aldrig den store mand over for mig, "Du ved jo ikk' noget" og sådan.

SS: Han rådførte sig nærmest hos dig?

MP: Det gjorde han faktisk, men han var jo... han er meget tilbageholdende med penge... for at sige det mildt. Roger Corman kan lide at lave film for meget, meget, meget små penge. Og han gør gerne det, at hvis der er en ung mand, der gerne vil være instruktør, som har fået en uddannelse og Roger Corman ser han har talent, og Corman har jo fået et hav af unge talenter startet: Coppola, Martin Scorsese og Jonathan Demme osv., så stiller han dem et spørgsmål: "Har du besluttet, om du mener, du er kunstner eller vil du bare være billig spekulant?" Hvertil de alle sammen sagde: "Nej Mr. Corman, vi ser os selv som en kunstner, med kunstnerisk inspiration". Så gemmer han det heroppe [i hovedet]. Den dag kontrakten skal underskrives, så siger han: "Du er jo kunstner, det fortalte du mig selv: Kunstnere tænker ikke på penge!" Ha ha.

SS: Det er jo også meget sigende, at han har lavet den der bog "How I made a Hundred Movies in Hollywood and Never Lost a Dime"

MP: Ja, det er det netop! Corman er jo... der er så få film, han har tabt penge på. Han forsøgte på et tidspunkt, at nu ville han lave en socialrealistisk film, som kritikerne kunne beundre og det blev den film, der hedder *The Intruder*, om Ku-klux-klan-mentaliteten.

SS: Var det ikke med William Shatner?

MP: Jo, og den fik meget fine anmeldelser - og der kom ikke et menneske og så den! Det blev en total katastrofe. Corman så, at folk gerne ville have horror og violence. Det var det, der solgte og det holdt han fast i.

SS: Jeg tror, een af de film, han var mest glad for, var den der Chicago Massakren, hva' er det nu, den hedder [på engelsk]...

MP: *The St Valentine's Day Massacre*. Både ja og nej, det er ikke en film, han er videre personlig engageret i, men han havde en kontrakt med 20th Century-Fox, samtidig med at han lavede film for American International og der lavede han nogen film, der var lidt større og det var nærmest et bestillingsarbejde, han fik. Men det var ikke en film, han involverede sig rigtig følelsesmæssigt i, som han gjorde med *The Wild Angels* og *Bloody Mama* og de typer film der.

SS: Jeg har læst, at han sagde, den var meget akkurat.

MP: Det var den også, han gik virkelig i detaljer om alt på en realistisk måde, som det virkelig var foregået, og filmen er nærmest som en dokumentarfilm, hvis man ser den; næsten selv med klokkeslæt, hvornår det

forskellige skete. Men det blev heller ikke en af hans store succeser, det gjorde det ikke.

SS: Hvilke produktioner har du været med på?

MP: Den første film, jeg kom ind og arbejdede på, var den film, der hedder *The Trip* med Peter Fonda, LSD hed den i Danmark, som var den første film, som foregår i en mands sind, da han tar et LSD-trip, og det handler filmen om. I har set den?

SS: Ja ja, vi har set den.

MP: Det er en fascinerende film og meget tidstypisk og meget provokerende på det tidspunkt.

SS: Det var ligesom en, der hed Mantis in Lace!

MP: Nej, den har jeg ikke set. Det var en fascinerende film at arbejde på, fordi det åbnede op noget helt nyt, for amerikansk film var slet ikke begyndt på at provokere på den måde, som Corman turde gøre. Det var en meget udfordrende film, men han blev tvunget til at lave slutningen om: I originals slutningen, der slutter den med Peter Fondas trip er forbi og dertil sagde distributøren: "Den nægter vi at sende ud, fordi den må have en advarsel om... den siger ikke eet eneste ord, om at LSD er farligt". Hvertil Corman sagde: "Nej, men jeg er ikke ude på at komme med løftet pegfinger, jeg vil bare gerne lave en film, om hvordan et LSD-trip er". Men de tvang til at i det sidste billede har du et freeze frame picture af Peter Fonda og de spørger, hvordan han har det og så siger han: "I will think about that tomorrow", og så ser du læredet gå <smack> og det slutter den med, og det var det Corman gik ind på, at det skulle vise, at din hjerne kan gå i stykker på den måde.

SS: Men var Corman spekulanten... eller var han også ude på at provokere? Var han noget kunstner?

MP: Corman er to ting... eller var to ting, vil jeg sige. Han var spekulanten, hvis du skal bruge et brutalt udtryk. Han var manden, der sagde: "Det her er, hvad folk gerne vil se. Det her, det vil provokere. Og det her er det, et publikum vil se, så vi laver den film. Og det vil tjene penge." Og det var han på det rene med, men samtidig var han manden, som gerne ville røre ved nogle ting og få nogen debatter i samfundet i gang om forskellige emner, som han turde tage fat på. Så man kan sige, han var begge dele.

SS: Havde han ikke en bror?

MP: Jo, Gene Corman, som producerede langt større budgetterede film, senere kom han til at producere F.I.S.T. med Sylvester Stallone. Han producerede *The Secret Invasion* og den slags film, det var altid større produktioner.

SS: Var de tæt knyttet til hinanden?

MP: Ja, det er de, men Gene har trukket sig ud af branchen.

SS: Hvad laver han i dag?

MP: Han er simpelthen pensionist og lever af, hvad han har tjent.

SS: Der står på flappen til din bog, at du var med til Styrke 10 Fra Navarone...

MP: Der skete så det, at jeg kom ind ved American International-selskabet. Corman skulle næste år... da sagde han, at jeg var velkommen til at komme tilbage og arbejde. Og så måtte jeg jo tage hjem til mine forældre og sige: "Jeg har fået det tilbud" og min far, igen, var mildest talt ikke glad. Han sagde: "Hvad med din uddannelse? Du har seks måneder tilbage, så er du uddannet guldsmed!" Men jeg sagde: "Jamen jeg skal derover nu efter jul!" Så sagde han: "Men du er godt klar over, du skal på guldsmedesskole om en måned, hvis du gør det og rejser tilbage til USA og der så ikke

Michael Porel - den danske Roger Corman

[foto: kinesisk servitricel]

kommer noget ud af det, så er du nødt til at begynde din uddannelse på fire år helt forfra!"

SS: Hvad sagde du til det?

MP: Jamen jeg var fuldstændig gung-ho for at komme til Amerika. Og min mor sagde: "Jamen det er jo en chance uden lige det her, så det er klart, at han ikke kan vente. Nej, tag af sted, tag af sted, gør det! For hvis vi skal være ærlige, så er det jo dit liv og har været det i mange år!" Så jeg tog derover igen, og da skulle Corman til England og optage en film, der hedder *The Wild Racers* med Fabian, et teenage-idol. Og der var ikke penge til, at han kunne bringe mig med som sin assistent, men han introducerede mig til chefproducenten for American International, og han satte mig så i lære og jeg kunne begynde at lære om finansiering og distribution og casting og alt, hvad filmbranchen består af. Og senere blir jeg så ansat på American International i det, der hedder "development", hvor jeg udviklede projekter for selskabet.

SS: Hvad var det for projekter, du var med til at udvikle, kan du huske det?

MP: Det var på det tidspunkt i slutningen af '60erne og begyndelsen af '70'erne hovedsagelig motorcykelfilm.

SS (begge ivrigt): Bikerfilm!!

MP: Bikerfilm! (med ivrig stemme): *Born Losers*, *The Savage Seven*, *Cycle Savages*, alle den type film der, og jeg må indrømme, at jeg nød hvert sekund af det, fordi...

SS: Ikke Werewolves on Wheels... den har du ikke...

MP: Nej, den har jeg ikke haft noget [med at gøre].

SS: Vi er meget glade for den, ha ha...

MP: Men der var en uholdelig stemning om at lave de film der. De brugte mange af de rigtige Hell's Angels, det gjorde man. De var billige og de ville godt ha' reklamen og den slags ting, når bare vi behandlede dem fair. Og jeg mener, det var unge instruktører, det var unge manuskriptforfattere, det var ukendte skuespillere i hovedrollerne, det var en pragtfuld afslappet tid, du havde det bare sjovt. Du havde det helvedes sjovt!

SS (Heine): Jeg savner osse genren!

SS (Jack): En kortlivt genre.

MP: Jaah [trækker på det], Corman havde lavet den første motorcykelfilm, *The Wild Angels*, i 1966 og den sidste motorcykelfilm, [hvor man] virkelig kunne se, nu var der ikke penge i det mere, var i '74.

SS: Hvad var det for en?

MP: Det var en, der hed *Chrome and Hot Leather*.

SS: Okay, det var med William Smith.

MP: Ja, det var det netop! Om en Vietnamveteran, der...

SS: Der kom nemlig også en anden een på det tidspunkt i '74, der hed Northville Cemetery Massacre.

MP: Det var ikke os.

SS: Af William Dear.

MP: Var det William Dear?

SS: Ja, det var William Dear, som var med i den der.

MP: Så begyndte Pam Grier-filmene at kicke ind, så er vi i gang med at develop blaxploitation films: *Slaughter*, *Foxy Brown*, *Coffy*, alle de der, som...

SS: Og du var også med på dem?

MP: Ja, dem var jeg også med på.

SS: Har du så mødt nogen af dem (skuespillerne)?

MP: Ja, dem alle sammen! Pam Grier, hun kom til at arbejde i receptionen oppe på American International...

SS: Ja, det ved vi.

MP: Hun kom fra midtvesten og kom derud og fik det job.

SS: Og hun vidste ikke noget om det, da hun startede?

MP: Nej, hun gjorde ej. Og hun er jo fandens flot, og så snakkede vi med Samuel Arkoff, chef for American International, "Ja, vi skal finde en rigtig flot, storbar-met pige" sagde han. Så sagde jeg: "Du skulle bruge hende, der sidder ude i receptionen!", "We could get her cheap", sagde han. Og så prøvede han [hende], og så røg hun sgu ind i filmen. Og så blev hun jo en omgængelig succes efter *Coffy*.

SS: Så det er altså dig, vi kan takke for...

MP: Ha ha, det ka' det jo godt være, med den remark der ka' det jo godt være, ja, ha ha. Og jeg er så stolt over og glad for at se, at Pam Grier den dag i dag stadigvæk ser knaldende godt ud.

SS: Ja, det må man sige!

MP: Og stadigvæk får store filmroller.

SS: Ghost of Mars er det sidste, jeg har set hende i.

MP: Ja, det er det sidste, hun har været med i. Stadigvæk får hun store filmroller, hun er ikke glemt. Og så at Quentin Tarantino lige pludselig kommer frem og fortæller, hvor han altid har beundret Pam Grier og derfor gerne vil bruge hende i *Jackie Brown*. Der var en horrorfilm ude, der hed *Urban Legend*, hvor der er en kvindelig bejænt, hendes store idol er Pam Grier og hun ser Pam Grier-film hele tiden for at vide, hvordan hun skal... det er morsomt at se, hvor man bliver ved

Michael Porel - den danske Roger Corman

med at bringe Pam Grier frem i dag, det synes jeg er spændende.

SS: Det var Jack Hill, der lavede [hendes] bedste.

MP: Ja, det var det! Det var ham, der lavede Coffy, Foxy Brown og de der.

SS: ...en meget kultiveret herre.

MP: Det er han ja. Han forsøger at få projekter lavet i dag, men han vil slet ikke være ved det der!

SS: Den sidste, han jo faktisk lavede officielt, var Switchblade Sisters.

MP: Ja, det var det.

SS: Og siden da har det stået helt stille.

MP: ...da har det stået helt stille ja! Nu vil han gerne lavet noget, men han vil slet ikke lave noget i den genre mere.

SS: Han vil måske ikke engang være ved det?

MP: Hvis han ikke vil være ved det, så snakker han ikke om det med stolthed i hvert fald, det gør han ikke!

SS: Nå, fordi Jens [Kofod-Pihl] har jo haft et interview med ham over Nettet (trykt i Absurd #6)

MP: Ok! Men han fik et kult-following der i den tid. Du spurgte om Styrke 10 Fra Navarone. Jeg arbejdede for American International i London i et stykke tid og så fik man pludselig den idé, at man havde købt rettighederne til Alistair Macleans roman. Og jeg skulle være med til at develop den og jeg var for at sige det min-

stod på lærredet, så de [AIP] sagde: "Vi får en stor succes!" og da filmen kom ud, kom der ikke eet meneske til den! Den var med til at begrave American International, dén og så Meteor med Sean Connery.

SS: Meteor kan jeg godt huske, den var frygtelig.

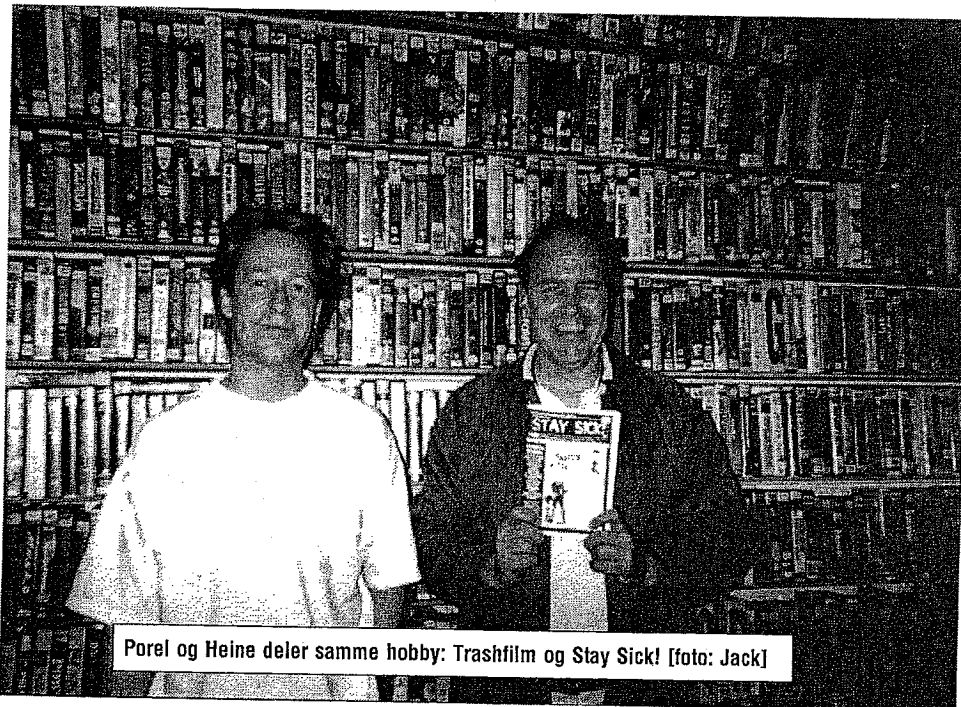
MP: Ja, de slog AIP ned. Selskabet havde eksisteret i 25 år, hvor man havde haft et rekordstort overskud hvert eneste år! Og så gik det ned, da man slog sig på det der. Men jeg blev på et tidligere tidspunkt end Styrke 10 Fra Navarone, da var der en ung australier, der henvendte sig til mig og sagde han havde et manuskript, som han havde skaffet penge til i Australien, som var en motorcykelfilm og den ville han lave og om vi ville være interesseret i at distribuere den. Så sagde jeg, at det troede jeg ikke, "for motorcykelfilmen er forbi!". Jamen det her var noget helt nyt og om jeg ville se filmen? Og det var Mad Max! Og da henvendte jeg mig til American International og sagde: "Den skal vi simpelthen sende ud!"

SS: Vi har et spørgsmål mht. den, fordi da den så kom til Danmark, var det den amerikanske versionering, vi fik...

MP: Det var American International-versionen...

SS: ...med amerikansk dubbing. Hvordan kan det være, den blev dubbet til "amerikansk"?

MP: Fordi Samuel Arkoff sagde: "Der er eet problem

Porel og Heine deler samme hobby: Trashfilm og Stay Sick! [foto: Jack]

dre begejstret for det, for jeg sagde: "Gudfader bevarer, skal vi nu til at producere store, dyre veletablerede film!", og det syntes American International, det var tiden, hvor man skulle prøve det. Og de var meget glade, for de fik Harrison Ford til at sige ja til at spille med i den, han var lige blevet færdig med Star Wars [som lige var] kommet ud. Vi havde prøveforevisning på den og alle kvinderne skreg bare, da hans navn

med den film, den kan vi ikke sende ud i drive-in..." Men AIP tog masser af penge ind i drive-in-biografer... "Vi kan ikke tjene penge ind på den i drive-in-biografer og i midvesten og i sydstatene, for de forstår ikke "australsk", så vi blir nødt til at synkronisere den over med amerikanske stemmer". Og australierne var RASENDE! De var rasende, da de så den amerikanske version. Det var de. Virkelig rasende over det! Og det

Michael Porel - den danske Roger Corman

var grunden til, at den næste Mad Max-film, den tog de til Warner Brothers og ikke til American International, og vi mistede den. Det var derfor. Der var for meget slang i og for meget accent i. Men så gjorde jeg det, så sagde jeg: "Men ham, der spillede hovedrollen, han er fænomenal, Mel Gibson". Så jeg gik til vores chef, reklamechef, på American International, og han gav mig ret. Så sagde jeg: "Så lad os opreklamere ham som det nye ansigt i 80'erne!" Og det forsøgte vi at gøre og alle og enhver sagde bare: "Han er da ikke noget særligt. Een eller anden australsk knægt, han blir ikke til noget!" Der var ingen rigtigt, der ville tage os alvorligt. Så... det var en fejl!

SS: Så er det måske også derfor, Mad Max 2 hed noget andet i USA? Den hed The Road Warrior.

MP: Ja, man mente ikke, at Mad Max var blevet en stor nok succes, til at den kunne bære at hedde Mad Max 2.

SS: Hvor længe arbejdede du så for eller med Roger Corman?

MP: Jamen jeg arbejdede med... ehh... ja... det var lidt mærkeligt, for så rejste han til England, jeg kom til at arbejde for American International og kom som sådan ikke tilbage til Corman. Han startede så sit eget selskab, New World Pictures, men jeg kom til gennem American International igen at arbejde med Roger Corman, da vi lavede Bloody Mama med Shelly Winters og Robert DeNiro, som var totalt ukendt på det tidspunkt. Og det er interessant, når man ser den film i dag, jeg så den for nyligt, da tænkte jeg: "Hold kæft, vi turde lave den film på det tidspunkt!" Den var virkelig blodskam, homoseksualitet, og ja, den var PROVOKERENDE på det tidspunkt! Jeg kan godt forstå kritikerne havde den film som pesten, de syntes, den var afskyelig! Så det blev nu og da jeg kom til at arbejde for Roger Corman, det blev mest på American International, at jeg kom til at blive så.

SS: Noget af det, vi kom til at tale om for nyligt: Ved du, hvad der er blevet af Shelly Winters?

MP: Hun er blevet gammel!

SS: Nå! Du ved ikke, hvad hun laver - eller om hun laver noget?

MP: Hun laver ikke rigtig noget, nej. Hun kom på et hjem, og havde taget stoffer og den slags ting, og det er faktisk det sidste, jeg har hørt til Shelly Winters, det var trist. Hun var en meget, meget vanskelig skuespillerinde at arbejde sammen med. Hun var frygtelig svær at arbejde med, men hun var en pragtfuld skuespillerinde. Jeg synes, hun var vidunderlig, een af Amerikas bedste karakterskuespillerinder på det tidspunkt.

SS: Er du stadig på god fod med ham (Corman)?

MP: Ja, det er jeg. Det er en del år, siden jeg har set Corman, jeg skulle have mødtes med ham igen nu her sidste år, da jeg var derovre, men da var han i New York, han opholder sig meget i New York. Han har startet et nyt selskab, han har solgt New World Pictures, og har nu et selskab, der hedder Concord, New Horizons.

SS: Nåh ja!

MP: Hvor han producerer stadigvæk film til syvhundrede tusinde, men nu sender han dem til Rusland, og får dem optaget, der kan han optage dem meget billigt.

SS: Ligesom Charles Band lavede film i Rumænien. MP: Netop!

SS: Vi læste noget om, at du havde skrevet nogle noveller i nogle danske blade i 60'erne. Kan du fortælle lidt om det?

MP: Det er rigtig nok, jeg var en tretten år, da begyndte jeg at få interesse for at skrive, og da skrev jeg en meget blodig kriminalhistorie, der hed "Ståltrådsmoderen" om en mand, der overfaldt kvinder i Londons tage med et stykke ståltråd, som han snittede halsen over på dem [med].

SS (begge flade af grin): Ha ha, det lyder sgu forfabelagtigt! Sikke et koncept!

MP: Mere chokeret blev jeg senere i livet, da jeg opdagede, at det var den måde, Vietnamsoldater [dræbte på], når de skulle slå ihjel på en stille måde, det var at tage et stykke ståltråd og skære halsen over på dem. Da fik jeg det mærkeligt (klukker af grin), men ehh den [historien] viste jeg til nogle af mine kammerater i skolen, og de blev meget, meget begejstrede. Der var en hel liste, hvor folk var skrevet op til at låne den. Og min rektor havde hørt, at jeg havde skrevet en novelle, eller hvad man nu skal kalde den, så han ville også gerne læse den og han fik fat i den og han ringede omgående hjem til min mor og sagde, at han var meget, meget bedrøvet over at skulle meddele hende, at hendes søn havde lystmordertendenser!

SS: Ha ha ha

MP: Hun støttede mig. Hun sagde, at jeg skulle have lov til... hun syntes, det var glimrende, at jeg udtrykte mig selv og måske havde et kim i mig til at kunne skrive, så det skulle jeg fortsætte med, så det blev til temmelig mange historier, jeg skrev på det tidspunkt, og til sidst blev to af dem, de blev udsendt i forskellige skoleblade.

SS: Har du gemt de skoleblade?

MP: Nej, det har jeg desværre ikke, og jeg har sgu heller ikke [novellerne] mere, men det var begyndelsen til, at jeg begyndte at skrive, må jeg nok sige.

SS: "Teenage Trouble", hvad er det?

MP: Det var en lille - meget lille - film, der blev lavet for 50.000 dollars, for en mand, der hed Larry Woolner, for et selskab, der hed Dimension, det er ikke det Dimension, der er under Mirror Max og det der. Men et lille selskab, der hed Dimension, som jeg fik idéen til. Jeg kunne ikke skrive manuskriptet, jeg kunne ikke skrive en drejebog på det tidspunkt, mit engelsk var ikke godt nok, jeg kendte ikke strukturen af en drejebog godt nok, men jeg skrev et treatment over historien, hvor der blev bygget en drejebog over og den blev lavet. Den og så en, der hed Naked Angels, som handlede om en virkelig sag i Californien, hvor en ung pige, der var gået rundt og samle ind til et godtgørelse formål, var blevet hevet ind i en motorcykelbandes hus og voldtaget og myrdet. Og faderen, hendes far var sheriff, han havde skudt een af de højstående inden for Hell's Angels, da han blev arresteret, og det viste sig, at Hell's Angels havde intet at gøre med det. Det var en lovløs motorcykelbande, der ikke havde spor med dem at gøre, men jeg vil gerne fortælle historien om, at der blev begået mange forbrydelser på det tidspunkt af små lovløse motorcykelbander, hvor Hell's Angels' navn dukkede op hele tiden, nu har de gjort det og nu har de gjort det, hvor de faktisk ikke havde spor med at gøre det. De fik skylden for det. Det var dem, folk kendte. Vil du godt lige slukke for den [peger på båndoptageren], så skal jeg fortælle dig noget, som ikke skal med i interviewet... [og her blev Stay Sick's to udsendte så indviet i hemmeligheder så dybt, at de aldrig nogensinde kan røbes endelige blot antydes... men... uhh... hvis du bare vidste, ha ha...]

SS: Hvilke interessante personer har du mødt inden for filmbranchen, det jo nok mange?

MP: Ja, det jo fandens mange.

Michael Porel - den danske Roger Corman

SS: Er der nogen, der så'n står ud?

MP: Al Pacino er en meget stor mand, en meget spændende mand, han har jeg mødt, meget udadgående, udadvendt, interessant mand at snakke med.

SS: Nu for at snakke om nogen fra den psykotroniske film, nogen som fx William Smidt.

MP: William Smidt har jeg mødt flere gange, han har jeg ikke set i mange år nu, men jo, William Smidt var en knaldende intelligent mand.

SS: Det er sjovt nok, du nævner det, for der gik en tv-serie i 70'erne, der hed To Brødre herhjemme, hvor han spillede [den ene af rollerne] og den blev han jo forhadet på grund af, den rolle. Jeg har hørt, at i virkeligheden var der var nogen, der prøvede at komme ham til livs, hvor han var i [direkte] livsfare, det har jeg hørt noget om.

MP: Det har jeg aldrig hørt noget om. Men William Smidt er en meget intelligent mand, han har taget [en fin eksamen], taler flydende fransk og taler flydende russisk! Så han blev ofte brugt. Jeg ved, han var med i den film, der hedder Blodrødt Daggrø, hvor russerne invaderer Amerika og der spiller han russer og taler russisk. Så han var en meget intelligent mand. Det er han bestemt. Flink fyr.

SS: Nu læser vi jo Psychotronic-bladet, har du mødt Michael Weldon?

MP: Nej, det har jeg ikke.

SS: Men du kender til bladet?

MP: Ja, det gør jeg.

SS: Hvornår fik du idéen til at danne dig dit eget produktionsselskab og hvordan?

MP: Det ka' jeg godt sige jer, det fik jeg idéen til, som jeg ser Hollywood har forandret sig. Det Hollywood, som jeg arbejdede i dengang og elskede, det eksisterer ikke mere. The small independent companies er alle sammen væk. Alle sammen! New World Pictures, American International, Cannon, Embassy, alle de selskaber er væk. Der findes ikke rigtig nogen store uafhængige selskaber mere. Jamen selv Mirror Max er ejet af Disney-koncernen. Og det, synes jeg, er trist, fordi hvis du går ind og vil have en film lavet, så kommer du til at lave det på de store studiers præmisser. Og du kan ikke stole på dem. For jeg har en kammerat, Wings Hauser, som...

SS: Er det din kammerat? Han er gift med Linda Blair, ikke? Eller har været?

MP: Har været. Men han havde idéen til et filmmanuskript, han gerne ville skrive, og det kom fra en Vietnamveteran, han kendte, som savnede krig. Ikke Kri-gen, men han savnede det kammeratskab, som eksisterede under krigen, og det skrev Wings Hauser et pragtfuldt manuskript om. Solgte det til Paramount, som lovede, at han kunne være til stede, når filmen blev lavet. Den dag han solgte det, fik de en forfatter ind og skrive et helt andet manuskript. Det blev til den film, der hed Syv der Hævner, som var en Rambo-type-film. Som intet havde med det at gøre. Det har jeg aldrig glemt, det der han har fortalt mig. Da jeg havde skrevet "Tender Touch of Evil", da fik jeg et tilbud fra Disney, Touchstone Pictures, at de ville gerne finansiere den, men de ville ikke have mig ind som producent og da ringede klokkerne: "Jeg kan sælge det her manuskript for mange penge, men jeg kommer ikke til at kende min baby, når den er født!" Og da besluttede jeg, at nej, den eneste måde at gøre det på at danne mit eget selskab.

SS: Og Disney er jo et familieforetagende, det skal jo være tamt.

MP: Det er ikke et godt selskab

SS (Jack til Heine): Du snakkede om en Wings Hauser-film, du ikke kunne huske? Vi snakkede om den for nogen dage siden...

SS (Heine): Vise Squad var det ikke, den kan jeg godt huske.

MP: Den var sateme god!

SS (Heine): Ja, og hvor han spillede en alfons. Han var satanede en psykopat! Hold da kæft, der var han god!

MP: Det var hans gennembrudsfilm.

log så blir der ævlet løs om, hvilken Wings Hauser-film, det monstro kan være, Heine ikke kunne huske, lige indtil...

SS (Jack): ...det var noget med en lejr, nogen der var... ude i en lejr...

SS (Heine): Dark Horse!!! Det var Dark Horse! Jeg så den stå i en videobyttebiks et eller andet sted.

MP: Det var the pilot til en tv-serie.

SS: Var det det? Er det noget, du kan anbefale?

MP: ...

SS: Nå!

MP: Den er ikke... det er sgu ikke noget du... den kan godt ses... [underforstået det er noget lort! Ed.] Problemet med Wings Hauser blev det, der hedder over exposed, han var med i alt for mange film. Og mange af dem var elendige, som du siger. Lige pludselig kunne du ikke sælge ham mere.

SS: Det var videofodder!

MP: Det var det!

SS: Har du mødt fx Ib Melchior eller nogen af de andre danskere, der er derovre?

MP: Jeg har faktisk aldrig mødt nogen af de danskere, der arbejder i Hollywood.

SS: Heller ikke Thorsen?

MP: Nej, det har jeg ikke.

SS: Der er også en skuespiller, der hedder Anders Hove, der er med i nogen [vampyrfilm], der hedder Subspecies fra Full Moon.

MP: Og der er også Viggo Mortensen [Ja, men han laver sgu ikke psykotroniske film ligesom de andre, så fuck ham, ha ha! Ed.]

SS: Men nu hvor du snakker om dit eget selskab, Crystal Palace Intertainment, du prøver så at bryde ud fra det mainstreamedominerede?

MP: Det gør jeg. Jeg kan desværre ikke i dag sige: "Her vil vi lave en film for små penge og vi vil bruge totalt ukendte navne", så kunne vi ikke få den distribueret i dag, så der er jeg altså tvunget til at bruge navne, der er kendte, men ikke navne, der kræver 10 millioner dollars stykket. Jeg vil lave film faktisk gerne mellem 3 og 10 mio. dollars.

SS: Det vil sige sådan lidt Full Moon-agtigt.

MP: Det er det jo. Nu er jeg ved at blive involveret i en film, som vi snakker med Hugh Grant og Sharon Stone om, den blir dyrere. Men Tender Touch of Evil, den vil jeg lade ligge der på en 6-7 mio.

SS: Jeg har hørt, at Sharon Stone er besværlig at arbejde sammen med.

MP: Jeg har aldrig arbejdet sammen med Sharon Stone. Jeg har mødt Sharon Stone og hun var vældig, vældig sød at snakke med, men derfor kan det da godt være, hun er vanskelig at arbejde sammen med. Billy Zane er også vældig flink at møde, men de siger, han er forfærdelig at arbejde sammen med.

SS: Vi snakkede lidt om den instruktør, der står i bogen [på flappen til "Et Strejf af Ondskab"], Christopher Cain.

MP: Christopher Cain har bl.a. instrueret Young Guns...

SS (Heine): Young Guns... var det ham?

Michael Porel - den danske Roger Corman

MP: Ja!

SS (Jack): Det' for mainstream til dig, det' derfor!

SS (Heine): Jamen jeg har jo set Young Guns, men den har sgu aldrig bidt sig fast i min erindring!

MP: Han instruerede også den film, der hed The Principal med Louis Gossett Jr. og James Belushi.

SS: Den gik i danske biograf, hvor han tog loven i sin egen hånd, som en anden vigilante.

MP: Og så har han instrueret et lystspil med Danny Glover. Han er en meget visuel instruktør, Christopher Cain. Da jeg tilbød om han ville læse manuskriptet, da sagde han: "Ja, det vil jeg godt, hvis det er en thriller, for jeg har den idé, at jeg ikke byder mig om at instruere, flere film af samme genre, hvis jeg fx får en western tilbudt, så siger jeg nej, men jeg har ikke instrueret en thriller, så jeg leder efter et godt thriller-manuskript". Og da han havde læst mit, sagde han: "It's dark, den er brooding, den har en interessant indfaldsvinkel, så den vil jeg meget gerne instruere!". Så det blir ham, der kommer til det.

SS: Nu har vi ikke nogen spørgsmål om det, men du må da gerne fortælle lidt mere om dit selskab, du brænder jo for horrorfilmen. Er det den gamle type horrorfilm, du gerne vil have frem igen?

MP: Jeg vil gerne have horrorfilm, som forsøger at skræmme folk, gå ind og ramme angstens nerve, langt mere end de [nye] horrorfilm... og jeg hører det igen og igen fra publikum, når folk går til horrorfilm i dag, så har de lyst til at brække sig, når de kommer ud, men de er ikke blevet bange. Jeg mener, jeg synes et godt eksempel er David Cronenbergs genindspilning af Flu-en: Der var ingen, der syntes Flu'en var uhyggelig, de syntes, den var modbydelig, den var kvalm og ulækker, og efter Alien blev så stor en succes... altså jeg vil meget gerne lave den gammeldags type gyserfilm.

SS: Der også respekterer det ældre publikum...

MP: ...respekterer det ældre publikum og samtidig kan vi skræmme de unge, der er slet ingen tvivl om [at det kan vi]. Nu så jeg for et par dage siden The Others, og der er der en meget, meget enkelt effekt, hvor der er en gammel dame, der pludselig træder frem, publikum hoppede i sæderne og skreg og da tænkte jeg: "Du kan bruge de der effekter stadigvæk - og stadigvæk få folk gjort bange!"

SS: Og hvordan har du det så med den grafiske vold i film. Er det noget, du har tænkt dig at bringe ind i dine film? Ville du holde dig fra den R-rating?

MP: Det skulle være en helt anden type film, vi så skulle lave. Jeg tror nok, vi vil holde os nogenlunde indenfor R-rated-volden. Og jeg synes, at noget af den mest uhyggelige form for vold er faktisk den, der er antydning. Jeg mener, hvis du ser en morder hive en kvinde ind i et lukket værelse og lukke døren bag hende og du hører hende skrike ganske forfærdeligt, så går din fantasi i gang, alt det han gør ved hende. Men hvis du ser, hvad han gør ved hende, så ved du det og så er det færdigt. Men det andet blir ved med at køre i hovedet på dig, og du forestiller dig alt muligt forfærdeligt.

SS: Nu for at nævne en herre, som vi snakkede om tidligere [for interviewet], nemlig Lucio Fulci, han forstod jo altså også at gøre volden til noget meget, meget skræmmende og noget meget modbydeligt.

MP: Hvis man skal... når man skal lave vold i film, så skal volden være afskyelig. Den værste vold, man kan lave, er den, der er glatbarberet og pæn og nydelig, den har ingen steder hjemme, synes jeg.

SS: Det er okay at lave R-rated film, hvis de rører på det der, men det værste er at forsøge at lave

splatterfilm indenfor R-ratingen, fordi så er de jo tamme og så har de ikke nogen historie!

MP: Nej, det gir' jeg dig ret i, hvis du sætter dig for at lave en splatterfilm, så skal du overskride nogen grænser og så skal du gå ind i, at den ikke kan få en R-rating, det skal du helt bestemt.

SS: Det er ikke det, du har tænkt dig at bevæge dig ud på?

MP: Jeg vil da gerne lave en splatterfilm, det vil jeg da gerne, hvis der kommer det helt rigtige manuskript, der virkelig er interessant og en ny indfaldsvinkel, så kunne jeg da godt tænke mig at lave splatterfilm.

SS (Heine): Så har vi chancen, Jack!! Ha ha.

SS: Kigger du andre steder efter manuskripter, end det, du selv har skrevet?

MP: Ja ja, det gør jeg bestemt. Jeg vil sandelig ikke kun producere de film, som jeg selv skriver. Jeg er i forbindelse med mange unge producenter, som er i forbindelse med nogen nye forfattere, der kommer med nogen gode idéer. Jeg var involveret i en film, som jeg developed, men de mennesker - det var før, jeg havde startet mit eget selskab - de mennesker, der skulle finansiere den, de begyndte igen at få fine fornemmelser. Det er en film, der hedder Vice Girls, og den er blevet lavet nu, og den har også fået ros på Sundance-festivalen og sådan noget. Men for det første fik de Mariah Carey med i den, som jeg ikke var spor interesseret i, og for det andet var der en scene i, som virkelig var delicious gore, hvor nogle mafia-mænd tvinger en ung kvinde, som de har fået i deres net som sygeplejerske, som skal reparere mafia-folk, der er blevet skudt og stukket [ned] og den slags, tvinger hende, så hun ikke kan komme ud af det, ved at de at gunpoint tvinger hende til at skære et lig i stykker og køre det gennem en kødhakkemaskine, og den er meget, meget blodig. Og den havde de fuldkommen maltrakteret, så jeg trak mig ud af projektet.

[Her begynder Heine så at fable i længere tid om danske og tyske undergrundproduktioner og om the greatness of Peter Johansen og det gider jeg eddermame ikke at sidde og transskribere!! Hvis du er interesseret i de emner, så læs Absurd #6 eller ring til Heine!]

MP: Sig mig en gang, den der Sidste Time, hvordan var den?

SS (Heine): Martin Schmidt er jo meget glad for John Carpenter, og inden han skulle lave den, var han jo ovre og besøge ham efter at have korresponderet med ham i længere tid, [hvor han] fik at vide af John Carpenter, at han godt kunne komme over og så se optagelserne til Village of the Damned [her sukker samtlige omkring bordet grundet Carpenters EKSTREMT ringe genindspilning!!]. Nej, den var ikke god, men han var glad for at komme derovre.

MP: Hvad syntes han om John Carpenter?

SS (Heine): Flink fyr! Han kunne godt lide ham. Har du mødt ham?

MP: Jeg har aldrig mødt John Carpenter, nej.

SS: Jeg synes, han svinger meget.

MP: Jeg synes i lang tid, da har han altså ikke været noget at råbe hurra for.

SS: Han skylder os en god film.

MP: Ja, det gør han og Village of the Damned, den var der altså ikke noget ved.

SS: Fatal brøler! Den burde brændes!!

[- og således fortsætter snakken om film, der burde brændes ved høflidige lejligheder med bæggerklang i lystigt lag, men alt det og meget mere, må du vente med til næste gang. Ed.]

MERE POREL

Ok, det var altså så første del af interviewet med Michael Porel. Som jeg nævnte i indledningen, så var vi for interviewet usikre på, hvilken type person, Porel ville vise sig at være, men tvivlen blev stød til rast, da vi mødte ham. Han viste sig at være flinkheden selv og hold da kæft, hvor kan den mand da snakke om film, selv Heines hoved summende og den mand plejer ellers at kunne blive ved i en uendelighed. Porel fortalte os, at han faktisk var utrolig glad for at møde os. Selv på trods af sin danske baggrund, har han ingen familiære forhold i fædrelandet. Sagen med Porels forældre (som jeg også nævnte kort i indledningen), kom han selv ind på, da han spurgte, om vi havde set ham i andre tv-programmer end "Go' morgen Danmark". Mere herom i anmeldelsen af selvbiografien "Morgendagens Sidste Lys". Dagen efter interviewet, mødtes vi igen med Porel og tog ham en tur med i den legendariske "Videoudlejningen" (på Nørrebro i Kbh.), vel nok Danmarks sidste ordentlige 80'er-videoudlejning. Der brugte vi vist et helt par timer. Senere har vi opretholdt forbindelsen og har igen mødtes flere gange både til restaurantbesøg og ude på bogmessen, da Porels selvbiografi blev udsendt. Vi introducerede ham også for Henrik Larsen, hvilket førte til, at Porel anmeldte en håndfuld Peter Cushing-film i det seneste nummer af Henriks blad **Obskuriøst** (hvis du er interesseret i et ex, kan det købes gennem **SSI Check back-issue-reklamen**). Porel kendte rent faktisk Cushing, da han levede. Filmatiseringen af "Et Strejf af Ondskab" er trukket lidt ud, men skulle være undervejs (desværre lader det ikke til, at hverken jeg selv eller Heine får en af hovedrollerne, ville det måske være for meget forlangt, frys!! Ha ha). På et tidspunkt var der også tale om en filmatisering af selvbiografien, men det blev opgivet, da producenten ikke ville lade Porel have medbestemmelse og ønskede at fjerne hele den amerikanske del af Porels historie. "Et Strejf af Ondskab" har i øvrigt solgt virkelig godt og der var noget med, at den var forudbestilt et år ud i fremtiden på nogle biblioteker på et tidspunkt!! Senest har Porel været til Cannes-filmfestival og han har også en enkelt anmeldelse med her i bladet og en filmliste i den Top 13, du finder sidst i bladet.

Porel sørgede i øvrigt for, at Egmont Lademann (som vist nok ikke har så meget med det gamle rigtige Lademann at gøre, da det er Egmont, som i gamle dage hed Gutenberghus, der har opkøbt det gamle forlag, sådan som de har opkøbt så mange andre forlag), sendte os hans bog "Et Strejf af Ondskab" og under middagen lovede han os også, at han ville sørge for, at vi fik hans selvbiografi, når den udkom og som lovet så holdt og vi vil naturligvis sige både Porel og Egmont Lademann tak for bøgerne. En stor tak ryger naturligvis også ud til Porel for at mødes med os og snakke film. Og jeg beklager, det har taget så længe, for dette nummer at komme ud!

Jeg forstår godt, kære læser, hvis du synes, det er skide irriterende med et interview delt op i to dele og så specielt, når bladet her udkommer så sjældent, men der er så meget materiale med denne gang, så der er altså ikke noget at gøre, sorry. Men men men, du behøver ikke gå og trække dig i håret i halvdelen år, for #5 udkommer. Næste nummer kommer allerede 15. oktober!! Yeps, du læste rigtigt og jeg skal nok bestrebe mig på at forsøge at udsende bladet lidt oftere! Måske endda indtil flere gange om året, wow, what a thought!!

PORELS FILM

Her er Michael Porels egen liste over film, han har udviklet (når en film som **Mad Max**, der er australsk, er på listen, skal det forstås på den måde, at den er blevet bearbejdet og forberedt til det amerikanske marked af Porel).

PORELS OFFICIELLE LISTE over film han har været med til at udvikle:

For American International Pictures:

Killer Force (action with Peter Fonda and Telly Savalas)

Madhouse (horror. Vincent Price and Peter Cushing)

Horror House (horror with Frankie Avalon)

Bloody Mama (gangster film with Shelly Winters and Robert DeNiro)

Hennesy (thriller with Rod Steiger and Lee Remick)

A Matter of Time (drama with Liza Minnelli and Ingrid Bergman)

The Savage Seven (biker film with Robert Walker, Jr.)

Foxy Brown (action. Pam Grier)

Force 10 From Navarone (action with Harrison Ford)

The Obelisk Box (horror. Vincent Price)

House by the Lake (thriller with Don Stroud)

The Wild Party (drama with Raquel Welch)

Hell's Bells (bike film with Adam Roarke)

A Bullet for Pretty Boy (gangster film with Fabian Forte)

Wild in the Streets (youth drama with Shelly Winters and Richard Pryor)

Hell's Angels '69 (bike film with Jeremy Slate)

Futureworld (sci-fi with Peter Fonda)

Count Yorga, Vampire (horror with Robert Quarry)

The Town That Dreaded Sundown (thriller with Ben Johnson)

Walking Tall (crime drama with Joe Don Baker)

Psych Out (youth drama with Jack Nicholson)

Wuthering Heights (drama with Timothy Dalton)

Angel Unchained (bike film with Don Stroud)

Frogs (horror with Ray Milland and Sam Elliott)

Glory Stompers (bike film with Dennis Hopper)

The Amityville Horror (horror with James Brolin and Rod Steiger)

Bucktown (action with Pam Grier and Fred Williamson)

Dressed to Kill (thriller with Michael Caine and Angie Dickinson)

Mad Max (thriller with Mel Gibson)

Rolling Thunder (thriller with Tommy Lee Jones)

For Avco Embassy Pictures:

Road Games (thriller with Jamie Lee Curtis and Stacy Keach)

The Howling (horror by Joe Dante)

Vice Squad (drama with Wings Hauser)

Escape From New York (action with Kurt Russell)

For New World Pictures:

Angel (thriller-drama)

Boys Next Door (drama with Charlie Sheen)

The Philadelphia Experiment (sci-fi with Michael Pare)

Et Strejf af Ondskab

af Michael Porel
genskrevet efter Porels "Tender Touch of Evil"
(2002, paperback, 258 sider) 199,- kr.
Egmont Lademann A/S

Af Jack J

Michael Porel skrev først "Et Strejf af Ondskab" på engelsk under titlen "Tender Touch of Evil". Den version blev maltrakteret af det amerikanske forlag, der insisterede på en happy ending. Heldigvis har vi med den danske udgave fået Porels originalslutning, som ikke skal nævnes her, men som er mindre... happy!

Michael Meyerheim kaldte bogen en "knaldroman" i tv-programmet "Go' morgen Danmark" uden overhovedet at have læst den, men helt forkert er det nu alligevel ikke. Der er alle den typiske knaldromans ingredienser, et ægteskab der skranter, en koldblodig morder, politimænd, rige folk der blir truet osv. Men modsat den simple pulp-roman (uden at der på nogen måde er noget galt med den!), så er Porels bog også en besk kommentar til det amerikanske samfund, der kan være, og ofte er, ret koldt, kynisk og styret af kolde kontanter.

Hovedpersonen, B-filminstruktøren Nick Stanton, lever i et vakuum sammen med sin invalide kone efter deres søns alt for tidlige død. Stanton føler sig fanget i ægteskabet, han elsker ikke sin kone mere, men uheldigvis har han svært ved at få ordentligt arbejde og da konen sidder på en masse gysser, må han blive ved med at spille spillet som ægtemand, selv om han hellere bare ville skride. Så pludselig bliver de truet på livet af en psykopat og Stanton ser sit snit til... ja, til hvad, og hvem er psykopaten egentligt??

Porels bog er godt skrevet, man kan se, at han i årenes løb har fået lært at skrive et manuskript (som han jo omtaler i vores interview, at han ikke kunne i starten af sin filmkarriere) og han ved, hvad der virker. Ydermere er bogen velskrevet, her mener jeg, Porel forstår at bruge det danske sprog til fulde selv på trods af de mange år i Amerika og kun et enkelt sted bemærkede jeg en smutter (et curriculum vitae hedder på dansk ikke resumé, som på amerikansk, men derimod netop curriculum vitae, eller forkortelsen cv, som på britisk). Faktisk er det en fornøjelse, at Porel, som det ofte sker for danske i udlandet, har bevaret et dansk, som ellers er gået tabt blandt danskere i Danmark. Det jeg tænker på her, er, at dansk efterhånden er blevet et frygteligt fladt et sprog, alting skal forklædes. Et eksempel er fx afskaffelsen af gode ord som *skuespil-lerinde*, hvilket medfører groteske oversættelser bl.a. ved Oscar-prisuddelingen, når der på skærmen fx står "Best actress", som i dag ofte bliver til det klumpe-dumpe-tunge "Bedste Kvindelige Skuespiller!!" Hvorfor ikke bare "Bedste Skuespillerinde"?? Se det flyder og lyder godt i stedet for det andet der! Jeg tillægger som så meget anden dårlighed i vores samfund skylden på de dumme hippier, som fukkede op hele eftertiden tilbage i 70'erne! Porel derimod forstår heldigvis at bruge sproget ordentligt i sine to bøger og "Et Strejf af Ondskab" er tilpas spændende til at fange læseren hele vejen igennem. At Porel så måske har haft en filmatisering i tankerne hele vejen igennem er helt ok, men ser man nøjternt på det, betyder det selvkært, at bogen ikke når fx en James Ellroy til sokkeholderne, der-til er den for tynd, både i volumn og intensitet. Men det har sikkert heller ikke været Michaels mening.

MICHAEL POREL

Et strejf af ondskab

DANSK THRILLER
PÅ INTERNATIONALT
NIVEAU

Gennem romanen følger læseren på skift de forskellige personer og hvis jeg har en kritik af bogen, så er det, at hver gang vi følger karakteren Max Stefano, er de ofte sidelange passager skrevet udelukkende i kursiv og det blir simpelthen for irriterende at skulle læse så meget i "skråskrift" ud i en køre! Dette uheldige tiltag er dog ikke nok til ikke at få mig til at anbefale bogen. Det gør jeg nemlig hermed!

Morgendagens Sidste Lys

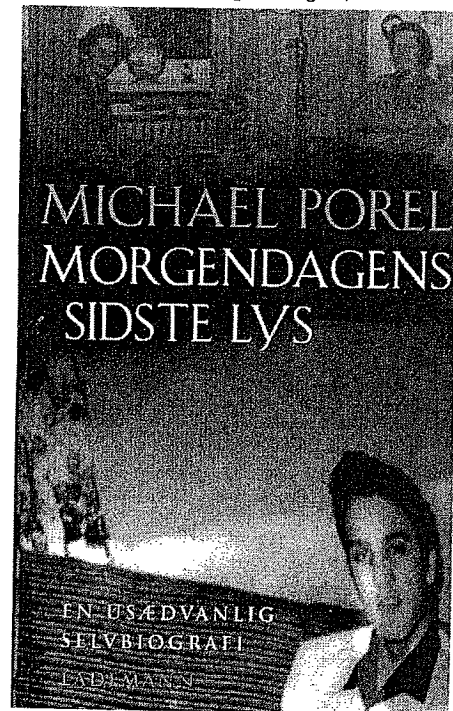
af Michael Porel
(2002, hardcover, 228 sider)
Egmont Lademann A/S

Af Jack J

I vores interview med Michael Porel kom vi ind på en masse af de ting, han har oplevet, en smule om hans tid i Danmark, men dog mest om det i USA med horrorfilm, Elvis, Roger Corman og ikke mindst psykotro-niske kändisser. Hvad vi ikke kom ret meget ind på var Porels familie. Det gør han så til gengæld selv i selvbiografien "Morgendagens Sidste Lys", hvori han både beskriver sin opvækst og teenageårene i Århus, mødet med USA, arbejdet med de mange film, men altså også sin tilbagevending til Danmark, da forældrene blev ældre og syge i slutningen af 80'erne. Porel stod i et dilemma: Modsat hvad der er kutyme blandt rigtig mange mennesker i Danmark i dag var han tæt knyttet sine forældre og da de ikke længere kunne tage vare på sig selv var hans valg enten at blive i USA og arbejde med de exploitation og horrorfilm, han

Michael Porel - den danske Roger Corman

elskede, eller tage hjem og pleje de forældre han elskede. Porel valgte det sidste. Når man læser bogen, forstår man, at det ikke var et valg for ham, det kunne ikke være anderledes. Porel elskede forældrene og da moderen hen mod slutningen af sygdomsforløbet bad ham om at udøve medlidenhedsdrab på hende selv og faderen, valgte Porel, efter først at have afslået i gru og derefter at have gennemtænkt det igen og igen, at efterkomme hendes ønske. Porels kone var endvidere død kort tid i forvejen på tragisk manér og han valgte at gøre en ende på sit eget liv ligeså, men som be-

kendt mislykkedes det sidste.

Sagen kom på alle landets avisforsider og vakte furor dengang i 1991. Og som nævnt i indledningen blev det dækket igen sidste år i et TV2-nyhedsprogram. Da vi mødtes med Porel, havde vi valgt, at det ikke skulle nævnes før end til sidst (vi tænkte, at hvis han nu var typen, der ville tage det ilde, så var det bedst at vente, så vi i det mindste havde interviewet 'in the car', ha ha! Heldigvis blev det ikke tilfældet), men Michael kom selv ind på det, da han spurgte: "Har I set mig på tv i andre programmer end det med Meyerheim?" Men det var Porels filmforbindelse, som vi opindeligt var interesseret i og derfor det vi overvejende holdt os til.

"Morgendagens Sidste Lys" er en velskrevet, nøgen og ubarmhjerterig skildring af et langt livs vandring med manden med leen som følgesvend. Selv om det ikke er en fiktiv roman, så kan jeg ikke frasige, at føle mig ret så medrevet af læsningen og at have læst den på rekordtid! Porels skrivestil og greb om et dansk fra en tid hvor det endnu ikke var blevet forpestet af engelske udtryk er en fornøjelse at læse. Og selv om bogen til dels er ret sørgelig er den også meget

interessant for fans af psykotroniske film (hvilket jeg må gå ud fra du er, hvad læser du ellers *Stay Sick!* for??) og anekdoterne om og med nogle af dem vi kender fra fx Roger Cormans film er ret virkelig interessante. Og så kan jeg i øvrigt stadig ikke komme mig over, at det er en dansker, der har været med til at lave nogle af de horrorfilm, vi alle kender som fx *The Amityville Horror* (aka *Huset som Gud glemte*). "Et Strejf af Ondskab" er god, men "Morgendagens Sidste Lys" er Michael Porels bedste bog. Jeg kan kun anbefale den.

Ok, that's it for denne gang. Mere Porel i næste nummer!

FANZINES:

ABSURD #6

(marts 2002, A4, 44 sider) pris: kr. 59,-
Fås fra www.absurd-online.dk

Vokset til A4-format. Inkl. nyheder, Argento, Peter Johansen, Japserfilm, Threat Theatre, Klaus Kinski-film, Richard Harrison- og Jack Hill-interviews, præjer-splatterfilm, revs, fanzines + mere (dog ingen giallo-pages denne gang).

Læs mit rev i *Obskuriøst* #4!

BLOODY DARLINGS

#18 (del. 1 + 2)

(A5, 2 x 52 sider) 70 kr. samlet/40 kr. per stk.
redaktør: Lars von Hegnet
lassemand@get2net.dk

Jeg havde egentligt skrevet et halvlångt rev, som både var surt og tvært, fordi jeg syntes, det stod for grelt til med de sidste numre af *Bloody Darlings*, men eftersom dette nummer af SSI har trukket ud så længe, synes det nu ret omsonst at trykke den anmeldelse. I stedet vil jeg takke Lars for mange timers vulgær underholdning, de mange oplysninger som man ikke finder i *Fangoria* og lignende blade, og ikke mindst for den *SMACK!! RIGHT IN YER FUCKEN FACE*-attitude, som specielt gennemsyrede bladet tilbage i 90'erne. Frank fortæller mig, at han stadig griner over slagtingerne af "vennerne" i anmeldelserne af *Inferno*. Slagtinger, som var lige ved at få alvorlige konsekvenser (men det må vi måske stadig ikke snakke højt om, ha ha). Det var Lars von H. der gav mig min debut som fanzine-skræber for præcis ti år siden (BD #6/summer '93) og for det siger jeg ham så inderligt tak. Lige som jeg selv lyttede Lars jo til en del af de punk og nyrock-bands, der kom der i slut-70'erne og de tidlige 80'ere, så jeg vil slutte med sloganet fra *The Jams* afskedsplade (som udkom i '83, for præcis 20 år siden, gee, 'tis almost uncanny!!):

DIG THE NEW BREED
(mere på side 36)

Asian Trash

Læsere, der har været med fra nummer 1, kan huske, at *Stay Sick!* havde en anmeldersektion, der hed "HONGKONG-RULLER - asian flicks på DK-kassette". Regelmæssigt er der læsere, der spørger, om ikke der kommer Hongkong-film med igen og måske også japserfilm, og jo, det gør der, faktisk lige her nedenfor! Sagen er faktisk ikke den, at sektionen var smidt ud af bladet, men derimod at alt, der kommer med, kommer med afhængigt af *el redaktør*s lune og for godt befindende! Men ok, nu synes jeg godt nok, at Hongkong-filmene har været væk længe nok fra danske genreblade (de andre gider jo ikke rigtig at skrive om dem!!!), så med dette nummer er de med igen, og hvis ellers planen holder, så kommer der en hel masse med i næste nummer, så hvis du kan lide den slags, så glæd dig - hvis ikke, såh... bør du sgu nok springe næste nummer over, hæ hæ (med mindre jeg finder på noget helt andet - who knows! I'm an enigma, ha ha).

Filmene denne gang er bare sådan en rodebunke, næste gang blir de sikkert inddelt i en hel masse undersektioner og alt muligt, og husk det så: Det er kun i *Stay Sick!*, du kan læse om rigtige Asian Trash-film, det er kun her, vi respekterer ALLE afarter af orientalfilm udover de seneste blokbusterbaskere!!!

Stay Sick! - endnu en gang et niveau bedre end de andre (dvs. rosset, gnæg gnæg)!!!

BRUCE LEE IN NEW GUINEA

DK-titel: Bruce Lee i Ny Guinea (på coveret), Bruce Lee på Ny Guinea (på filmen)

Hongkong, 1978

DIR: C.Y. Yang

LÆNGDE: 84 min.

DISTRO: (DK) [video]

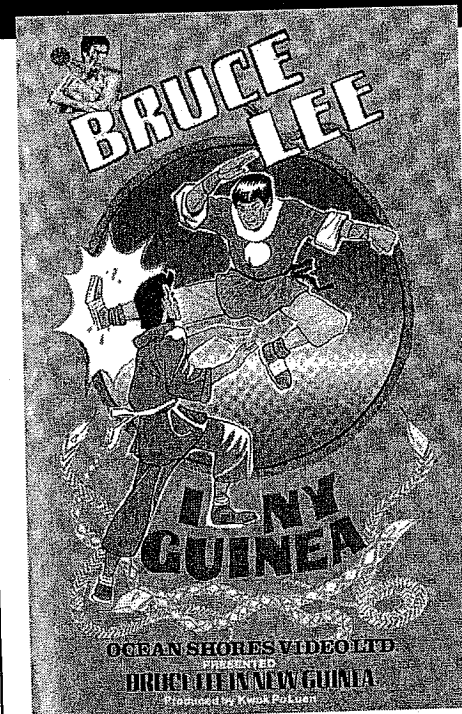
INFO: fullscreen, eng. dub.

CAST: Bruce Li, Bolo Yeung + nogen andre.

review: Jack Lee

Hvis der er nogen, der tror, at en film med titlen *Bruce Lee in New Guinea* er en film med *the one and only* Bruce Lee, så kender de ikke ret meget til hverken karate- eller exploitationfilm! Sagen er naturligvis den, at der ikke er én "one and only Bruce Lee", men rent faktisk en hel bunke! Nå ja, misforstå mig ikke, der er (var) naturligvis kun en rigtig Bruce Lee, men altså også en hel bunke falske Bruce Lee'er. Ikke at de var direkte kopier, men de hed noget lignende for at cashe ind på Bruce Lees navn: Bruce Li, Bruce Lau, Jimbo Li (som også hed Bruce Li en overgang), Bruce Le, Dragon Lee aka Bruce Lei, Bruce Liang aka Bruce Leung, Bronson Lee, Conaan Lee, Jaguar Lee, Bruce Ly, og der var sikkert flere! Efter sigende var den bedste "Bruce" (og den der mest lignede originalen) Bruce Li, som også hedder Li Shao Lung og i virkeligheden Ho Chung Tao eller/og Ho Tsung-Tao, og det er altså ham, der er "Bruce Lee" i denne film!

I slutningen af 70'erne var man i Hongkong ved at løbe tør for idéer til karatefilm-plots, det velkendte "Master, they insulted our school"-tema var blevet

genbrugt i en uendelighed (vel nok mest velkendt i *Fist of Fury*, som sjovt nok var... en Bruce Lee-film!!) og der var begyndt at komme en masse hybridfilm, hvor man blandede kung-fu-genren med andre fantasifulde genrer. Som Nils "the Sleazy Cowboy"

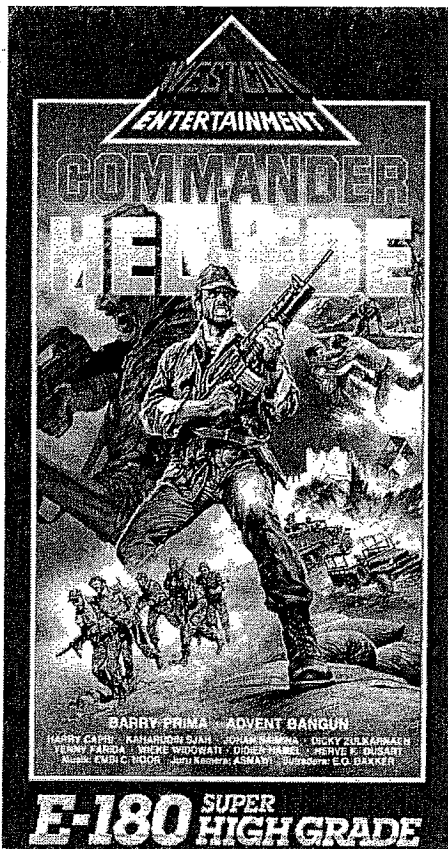
Markvardsen nævner det i eXtase #1, kom der en hel række karate-westerns fra Hongkong, som var co-produceret med Itallen (Nils anmelder *The Fighting Fist of Shanghai Joe* i sit blad) og selv om Nils kalder hovedparten af disse film "bundskrabere", så synes jeg nu nok, at *Stranger and the Gunfighter* (aka *Blood Money*) med Lo Lieh (som desværre døde for nyligt) og Lee Van Cleef er ganske udmærket. En anden mere velkendt blandingsgenre er miksningsen mellem karate- og horrorfilm, her bidrog selv Hammer-studiet med den velkendte *Legend of the 7 Golden Vampires* (aka *The Seven Brothers Meet Dracula*) co-produceret med Shaw Bros og med Peter Cushing, David Chiang, Shih Szu (som sammen med Lo Lieh også var med i *Three Supermen Against the Orient*, som var en af de bastards-sequels, der kom efter *Three Fantastic Supermen*, som jeg anmeldte i *Obskuriøst* #3, og hvis der er nogen, der har den, må de eddemame gerne kontakte undertegnede!!!) og norske Julie Ege (som der var et interview med i et rimelig nyt nummer af *Psychotronic Video*) i hovedrollerne, og endvidere lavede de også den mindre kendte *Shatter aka Call Him Mr. Shatter* (anmeldt i *Obs* #5/6) - også med Peter Cushing. Men der var naturligvis også andre, een af dem var *Bruce Lee in New Guinea* - en karate-horrorfilm med erotik smidt oven i!!

Bruce Li er ude at løbe en tur. Så blir han stoppet af en bande, der vil rulle ham, men han banker hele flokken. Så i det samme kommer en af Bruces venner kørende i bil. Da han ser de uheldige overfaldsmænd, der ligger på gaden, spørger han logisk nok om, hvad der er sket. Nåh, ikke noget, siger Bruce og som om det bare er det mest naturlige i verden, at der ligger nogle mere eller mindre bevidstløse fyre midt på gaden, siger venen bare: Nå, jamen så kom med mig, jeg har noget, vi skal snakke om! ha ha! Nå, men venen overbeviser Bruce om, at han skal tage med ham til en mystisk ø, hvor der bor et mystisk slangebudetilbedende folk, der gemmer på en eller anden stor slangebude-perle.

Da de kommer til øen sammen med to hjælpere, løber de naturligvis ind i den primitive stamme, der ledes af en sexet prinsesse, som - fordi de er så primitive - går rundt i leopardskinddragt, højhælede støvler og guldbælte, ha ha. Men stammens onde trolldmand (hvad skulle han ellers være) pudser sine folk på den lille gruppe og selv om stammen er primitiv, har de dog alle lært kung-fu. Trolldmandens hovedundersat spilles såmænd af Bolo Yeung (den stakkels mand har vist opgivet alt håb om nogensinde at få tildelt andet end skurkeroller). Under nogen kampe kommer den lille gruppe væk fra hinanden og da Bruce Li ikke er kommet tilbage efter nogle dage, tager venen og hjælperne hjem til Hongkong. Pludselig dukker Bruce dog alligevel op og forældrene tager ud og henter ham i lufthavnen... men Bruce er ikke længere den samme!!! Han opfører sig mærkeligt og ser helt anderledes ud... nå ja, dvs. han har fået skæg og ligner nu til forveksling Bruce Lee i *Game of Death* i de scener, hvor der blev brugt en dobbeltgænger (fordi Bruce var død), ha ha.

Først kan han ikke huske noget som helst, men hver gang hans kusine, som er lun på ham, kommer lidt for tæt på, ser hun en slange i stedet for Bruce og besvimer! Lidet aner de, at slangefolkets prinsesse har kastet en magisk formel over ham, for at

holde andre kvinder væk!! Langsomt begynder den uheldige Bruce Lee-klon dog at huske det hele, som vi får at se i flashbacks: På øen kæmpede han mod den onde trolldmand (med slangedødningehovedmaske og det hele!) og denne havde stukket en ring med gift ind i ham, men Bruce havde nået at spæne i sikkerhed, før han gik i brædderne (åhh, nogen af de scener er så hysterisk tåbelige, at det blir morsommere end enhver Gøg og Gokke-film). Nå, men heldigvis finder nogle af slangeprinsessens tjenerin-

der den forgiftede Bruce Li og bringer ham til hende. Et kort øjeblik vågner vores helt op og mumler "Jeg fryser". Åh nej, hvad skal de gøre??? Prinsessen ser ingen anden udvej, end at tage al sit tøj af, lægge sig oven på den sovende Li og rulle sin nøgne krop med sine rede-til-plukning fersken-agtige små bryster mod hans ligeledes nøgne krop!!!

Jeg skal ikke gå ind i flere detaljer af historien her. Selv om filmen går for at være delvis horrorfilm, så ville det dog være synd at sige, der er noget som helst gyseligt over den, nå ja, hvis man ser bort fra et par scener, hvor nogle uheldige kanaler bliver smidt ned i en grube med rigtigt levende slanger, fuuuck!! Men *Bruce Lee in New Guinea* er altså alligevel ret herlig, det er noget trash, men så absolut noget underholdende trash, som bl.a. byder på nudety, fæle stammefolk, der alle er iført nittearmbånd og

nittebæltet som et andet tysk heavy metal-band fra 80'erne (og jeg mener også, der var dødningehoveder på bæltene), for slet ikke at tale om prinsessens bodyguard, som er en mand i en mølædt gorilladrakt fra en tredjehands legetøjsforretning i Taiwan!!! Der er kun tre hvide mennesker med og som de hvide djævlé vi er, er de naturligvis onde. Der er også en neger og han er også ond. Trolldmanden mæsker sig i villige piger og hans favorit-kung-fu-stil er ikke overraskende slangestilen!

Som jeg nævnte før, er der også noget nudety med [at bruge det danske "nøgenhed" lyder lidt plat, når man refererer til en ingrediens i en film, så derfor "nudety"]. Det er godt nok ikke ret meget, men det er dog alligevel mere, end man tidligere havde været vant til i karatefilm fra Hongkong. Som nævnt i begyndelsen af revet, blandede man en del genre i slut-70'erne og et af de områder, man åbnede op for, var at inkludere soft-porn. I nogle film, som i *Bruce Lee in New Guinea*, var erotikken blot et krydderi på filmen, andre gange var filmen mest en undskyldning for at vise bare damer, som fx *Sex and Zen*, som er blevet uhyre populær (ikke mindst pga. Any Yips medvirken, og man forstår hvorfor!!). Personligt synes jeg dog, at *Sex and Zen* er en ret kedelig omgang! Jeg har kun set den en enkelt gang i Chinatown Cinema i Melbourne i midt-90'erne og interessen for at gense denne gudsjammertlig søvndyssende tørvetriller, har ikke rigtig været til stede! Soft-porn-film, der er lavet udelukkende for at lave soft-porn, er oftest røvedelige, da plottet som sagt blot er en undskyldning for at lave en pornofilm, der - fordi den netop er "soft", altså blød - mangler den vigtigste ingrediensdel i en pulefilm; nemlig folk, der gør det rigtigt! I *Bruce Lee in New Guinea* derimod, virker det fint, da filmen er en underholdende bad taste-film i sig selv. Læg i øvrigt mærke til, at det er sjældent, man ser Hongkongske kvinder afklædte i film. Ikke dermed sagt, at det er usædvanligt med nudety i Hongkongfilm, det er det ikke, men skuespillerinderne er så bare ikke Hongkongesere, men fra andre asiatiske lande. Hongkong-kinesiske skuespillerinder byder sig ikke om at optræde nøgne, da de derved hurtigt får et dårligt ry i HK.

Det var i øvrigt ikke alle sex-hybrid-filmene, der var soft-porn, *Ghoul Sex Squad* var fx en *Mr. Vampire*-agtig hardcore pornofilm! Ok, måske var settingen lige så meget en undskyldning for scener med "the of in and out", men modsat *Sex and Zen*, får seeren da i det mindste rigtig sex for pengene (nå ja, så "rigtig" det nu kan blive, når det er i en film). [check i øvrigt med rev af filmen i *BD* #8].

Men tilbage til *Bruce Lee in New Guinea*: Musikken er hapsket fra en af Sergio Leones pasta-westerns (kan ikke huske hvilken) og hver gang en eller anden indtager en typisk kung-fu-forsvarsstilling, siger det "wham-wham!!" Åh, hold kæft, man ligger bare flad af grin!! Og som om alt dette ikke var nok, leverer underteksterne en ekstra dimension til trash-niveauet. Oversætteren har virkelig gjort sit yderste for at gøre "undersættelserne" så elendige som muligt. Her et par eksempler: "You must fight them all and beat the great wizard" = "Du må nedkæmpe dem allesammen og blive den store trolldmand!!" Eller hvad med denne: "I spared you once" = "Jeg fortryllede dig én gang...". Førstepremien bør dog helt klart gå til en scene, hvor en af

trolldmandens håndlangere tiltaler ham med "Great wizard", som i underteksten bliver til "Store firben!!"

Billedekvalliteten er desværre som rigtig mange af disse gamle karatefilm-ex-rentals, nemlig i full-screen og med engelsk dub, men helt ærligt, så gør det sgu ikke så meget i en film som den her. Den danske kassette er virkelig en sjældenhed og mit eksemplar, som jeg fandt inde i Video Netto på Vesterbrogade i København og som stammer fra en udlejning, der var lukket, er det eneste, der kendes til blandt samlere af danske ex-rentals. Hvis du finder et ex, bør du bestemt købe det.

Det er ikke nødvendigt, at jeg siger det igen, vel? *Bruce Lee in New Guinea* er bad taste, men altså totalt nydebar bad taste!!

MISSION INFERNO

DK-titel: Mission Inferno

Hongkong, 19??

DIR: Raymond Kim

LÆNGDE: 87 min.

DISTRO: Westcon Home Video (DK) [video]

INFO: fullscreen, eng. dub.

TRAILER: Mission Inferno

CAST: Master Lee, Harris Kim, Jack Li, Steve Miller, David Johnson, James Pang, Sally Kim, Samuel Wong

rev af Jack J

En sen eftermiddag i januar havde Heine Sørensen og jeg været ude at støve gamle beskudte ex-rentals op i suspekke sidegadebutikker. Heine havde fundet en metusalemgammel film, der efter coveret at domme, var en indonesisk krigsfilm med titlen *Daredevil Commandos aka Commander i Helvede*! Heine ville ikke have den (den kostede jo også hele tyve kroner), selv om den var indonesisk og selv om indonesiske film ofte har vildt meget gang i den, så yours truly snuppede den naturligvis med det samme. Krigsfilm er ellers ikke noget, der rager mig en døjt, men udover at være en indo-film havde den sgu også *Barry Prima* i hovedrollen! Go'e gamle Barry Prima!! (Hvad? Du kender ikke Barry Prima! Gisp!!). Nå, da jeg så endelig kom hjem, gik det hverken fra eller til, end at det viste sig, at selvom båndet i kassetten var fra samme selskab, nemlig Westcon Home Video, så var det et forkert bånd! Sådan noget lor! Det var godt nok en krigsfilm, og den var også fra Asien, men uheldigvis ikke fra Indonesien og havde heller ikke Barry Prima med, sukk! Næh, filmrullen var fra Hongkong og det lovede jo ikke godt, i HK kan de lave heroik bloodshed, men sgu ikke krigsfilm! Og for at det ikke skal være løgn, så knækkede båndet naturligvis, da jeg spolede tilbage efter at have checket det. Fååååååå!!!

Nå, men et par aftner senere, da jeg var et i sært masochistisk humør, og efter at have klistret skiddet sammen igen, smækkede jeg altså *Mission Inferno* på, jeg mener, *what the hell, den kunne jo i teorien være god...* der kunne endda være tale om et totalt overset splatter-krigsfilmmesterværk - yeah, en rar tanke... i teorien altså! Uheldigvis viste *Mission Inferno* sig at være den værste møgbunke, jeg har set siden *Get Carter*-genindspilningen!! Og det siger sgu ikke så lidt. Nå, men jeg må vel hellere til det... argh... ralle ralle...

Asian Trash

Vi befinder os i 1950-51. Koreakrigen raser og de første ti minutter går med at se folk, vi ikke kender, skyde og bombe efter andre folk, vi heller ikke kender, vi ved ikke engang, hvem der er på hvilken side. Så er der noget med nogle frihedskæmpere, der kører i tog, og så blir der skudt og bombet mod og fra toget, nogle af dem dør og andre bliver smidt i kachotten. En af dem er en fyr med det gode, typisk koreanske navn Elliot. Jeg blev aldrig klar over, hvem Elliot og hans bande af frihedskæmpere var frihedskæmpere for eller imod, var de med nord eller syd? Men helt ærligt så betyder det sgu heller ikke en skid for filmen, personerne er dumme, kedelige, uinteressante og tomme skaller, som vi aldrig lærer at kende. Filmen giver sig som sagt ud for at være en krigsfilm, men det meste af tiden sidder Elliot fjot og hans venner i spjældet, men for at vi ikke skal glemme, at der trods alt er tale om en *krigsert*, afbrydes fængsels-scenerne engang imellem af navnløse, uinteressante soldater, der slår med hinanden. På et tidspunkt døde jeg hen en fem minutters tid, og da jeg kom tilbage til filmen igen, var Elliot & Co. flygtet, men blev så fanget igen, og da jeg vågnede efter at have snorket endnu fem minutter lidt senere, var frihedskæmper-kanutten ved at blive gift, men røg så ind bag tremmer igen, altid sammen med sine venner, og så endelig kom de i krig og hurra for det - ja ikke fordi de kom i krig, men fordi dette ubeskrivelige lortemakværk sluttede kort efter, derfor!!

Handlingen er så forvirrende og røvkedelig, at selv om jeg faldt i søvn, gjorde det ikke den store forskel. Når nu der ikke var nogen interessant historie, så kunne man måske have forestillet sig, at der ville være nogle blodige scener hist og her til at live lidt op, men nej heller ikke her var der noget at komme efter. Intet! Zilch!! Nada!!! Jeg har edderbankme aldrig tænkt mig at se denne stinkedyngne igen. Så hellere drikke kaffe med kattepis i, spise døde fluier eller læse et nummer af *Trauma... no wait...* Jeg tager det sidste i mig igen... ha ha!!

Anyway, lige meget hvad du gør, så tag og undgå *Mission Inferno* (hvilket i øvrigt heller ikke er særlig svært, da båndet er skide hamrende sjældent - og godt det samml!!).

Først på båndet er der en trailer til filmen, som er fyldt med krigsscener og en fortællestemme, der begejstret proklamerer: "An unforgettable tale of the heartbreak, tragedy and heroism of war". Han skulle hellere have sagt: "A forgettable piece of shit ready to ruin your day and give you a fucken headache!"

THE MAN WHO THOUGHT HE WAS A COMIC BOOK HERO

[Ovenstående titel er en uofficiel SS!-titel, der er nemlig ingen titel med vestlige bogstaver på hverken cover eller print. Se den kinesiske titel på coverscan'et]

Hongkong, 19???

DIR: [kun skrevet m/kinesiske tegn]

LÆNGDE: ???

DISTRO: ??? [video cd] (HK, vist nok!)

INFO: letterbox, kantonisk tale m/eng. subs

CAST: [flere kinesiske tegn]

rev af J???

En ung kvinde tegner og forfatter en tegneserie for et forlag. Hun har en fjollet lillesøster og de har begge et par love interests. Tegneserien handler om nogle krigere fra det gamle Kina og kvinden har baseret hovedkaraktererne på de to mænd. Den ene af fyrene tager sin rolle i tegneserien lidt for alvorligt, i serien er han nemlig en *bad guy* og det forfølger ham mildest talt ikke, for en skurk vinder aldrig hverken gods eller guld, eller pigen i enden (sikkert fordi skurke aldrig har tid til at købe glidecreme, ha ha) og da forfatterinden begynder at danse lagen-mambo med en anden mandsperson, går det helt galt. Den første fyr identificerer sig nu totalt med sin skurkepersonlighed fra tegneserien og giver sig i lag med rigtige gangstere. Og efter at have dræbt og lemlestet en håndfuld af gangstertyper, vinder han gangsterbossens respekt og denne gør ham til sin højre hånd. Tegneserietegner-plgen & Co. leder efter ham, men finder ham først hen mod slutningen af filmen, hvor det kommer til nogle drabelige sammenstød både mellem forskellige gangstere og vennerne. Slutningen skal naturligvis ikke røbes her, men det er godt nok den værste og mest sørgelige slutning siden Sergio Corbuccis *The Big Silence*!

Som så mange Hongkong-film før denne er *The Man Who Thought He Was A Comic Book Hero* fyldt med fjollerier og een scene er i tillæg så oversukkersød romantisk, at selv Barbara Cartland ville have brækket sig i afsky, og ud over dette tager det også en evighed, før der kommer gang i noget action, men så går det eddermame også løs og vi blir trakteret med overblodige skyderier, brutale kung-fukampe, folk der spytter blod, folk der blir hakket ihjel med sværd og en enkelt hånd blir hakket af!

Det er skide uheldigt, at filmen ikke har nogen engelsk titel (ja, dvs. det har den måske nok, men den står bare ikke på kassetten eller filmen), men i det mindste har den engelske undertekster, uden hvilke filmens første halvdel ville have været en pine at komme igennem. At selvsamme undertekster så er endnu mere rærlige end de sædvanlige dårlige undertekster i Hongkong-film, er så en helt anden sag!

En del scener fra tegneserien bliver vist med rigtige skuespillere og ser meget *A Chinese Ghost Story*-inspireret ud, med folk, der uden besvær løber gennem luften og så nemt som ingenting kan hoppe 10-20 meter!

Ud over *A Chinese Ghost Story* kan instruktøren tydeligvis også sin John Woo-lærerbog! *Hard-Boiled* har bestemt ikke levet forgæves, med folk, der springer gennem ild og bare blir ved med at fyre deres kanoner af!

Ikke noget mesterværk overhovedet, men ganske underholdende, i alt fald hvis man har lært at leve med - og måske endda trives med - de typiske fjollerier og romancescener, eller hvis man er så *hell-bent for splatter 'n' gore*, at man bare må og skal se alt, hvad der lugter lidt af splatter- og heroic bloodshed-film!!

Dette er den første kinesiske vcd (dvs. video cd), som jeg har set og billedkvaliteten er ganske glimrende, det er godt nok ikke som på en dvd, men derimod som på et almindeligt videobånd og modsat mange af de gamle HK-videobånd, så er filmen i letterbox, hvilket gør underteksterne nemme at læse... nå ja, når man ser bort fra, når de "falder ned under

Asian Trash

filmen" fra tid til anden! (sagen med de gamle bånd, som tapetradere fik fat på i gamle dage fra diverse chinatowns, var, at man pga. pan & scan-billedet ofte ikke kunne læse de første 1-2 ord og ej heller de sidste 1-2 ord, og sammenlægger man det med den ofte ringe engelske oversættelse, så var'er det sin sag at følge med!). Og til en 20'er i Video Netto var det til at overkomme.

NB: Jeg har nu fået set nogle flere kinesiske film på vcd og desværre er ricikoen for pan & scan-format også temmelig stor på dette format!

NINJA SCROLLS

DK titel: *Ninjaer i pyjamas*

Instruktør: *Homer Simpson*

Distribution: *Bubbers Homovideo*

Version: Internet-version helte.

Review: *Metin Vardar - do you have a problem with that!*

Japan har en blodig historie, det kan vi vist ikke komme udenom, men det japanske samfund dags dato ser ganske anderledes ud. Det er renset for samurai-blade igennem mavetarmen og karatehug på kæben. Det er faktisk et af de mindst voldsplagede samfund i verden, hvis vi ser bort fra de Yakuza-relateret skamferinger. Og hva' vil jeg sige med det? Jo - her er det, *Ninja Scrolls* kommer ind. For den film tager dig tilbage til the good old days, hvor man kunne få udført dagens gode gerning ved at svinge med samuraisværdet på den ene side og citere Buddha på den anden. Udtrykket "the pen is mightier than the sword" hører ikke hjemme i Japan. Her løser man alt med vold. Hvorfor? Fordi det virker. Det skaber resultater. Og hvis der er noget, man generelt kan sige om japanere [er det, at de er] fikseret på at skabe gode resultater og opretholde æren. Det ved rockere og mafia-medlemmer såmænd også noget om. Bare tænk, hvor effektiv skattevæsenet ville være, hvis selskabstørmere smagte lidt på et finsleb samuraisværd. Nå, men tilbage til *Ninja Scrolls*. Uden at afsløre for meget handler historien om den omvandrende ninja Jubei, som låner sine færdigheder som ninja ud til dem, som har akut behov for det. Og det har en lille landsby, hvor alle

menneskerne er ved at omkomme af en pest, der truer hele kongeriget. Et råd, som selvfølgelig består af ældre senile, beslutter sig for at sende nogle ninjaer ud for at undersøge kilden [til] denne pest, men de bliver alle dræbt undtagen Kagero, en dejlig ung kvindelig ninja, som Jubei redder fra at bliver voldtaget af en ond ninja, som besidder evnen at kunne forvandle sig om til sten. Yes my boys. Kagero får den i hoved og røv af en mand der er "hard as rock" (hold kæft hvor jeg grinte - damn, det var en weird scene). Anyways. Jubei og Kagero udgør et team og sammen drager de tværs igennem landet, for at finde kilden til denne ondskab. Og der skal sateme hakkes, flænses og sparkes mange røve, før de når deres mål. Undervejs møder de nogle onde ninjaer som skal besjres. De onde ninjaer har alle en speciel evne, som gør dem total uovervindelige. Og hvis der er noget vores dynamiske duo elsker, er det udfordringer og dem er der præcis syv af.

Ninja Scrolls er langt fra i samme klasse som *Ghost in the Shell* og *Vampire Hunter D*, men den har sin klasse og er absolut seværdig. Der er masser af action og spænding i og man er godt underholdt. Atmosfæren er helt i top. Jeg har mine favoritscener, som jeg har set om og om igen, fordi de er så, ja, seje. Du vil forstå, hvad jeg mener, hvis du har set filmen og hvis ikke, tjaa, så er der noget galt med DIG - SE EN PSYKOLE FOR HELVEDE! Problemet er bare, hvor finder du filmen. Jo, i Fantask har jeg set har et eksemplar af *Ninja Scrolls*. Ellers kan du finde den i flere online-dvd-shops. Jeg tror sågar, at det er muligt at erhverve den via www.amazon.com. Hvis du er til Manga, er denne film et must, hvis ikke, så bliver du nok skuffet.

EYE OF THE DRAGON

DK-titel: *Dragon Force*

Hongkong, 19??

DIR: ?

DK-VIDEO INFO: full-screen

DISTRO: Polygram Home Video

CAST: *Cynthia Rothrock* ("Cindy Rothrock" på kassetten), *Georg Chung*, *Richard Norton*, *Bill "superfoot" Wallace*

review: *Jack J*

Hold da kæft noget lort!! Ja, jeg ved godt, det er ikke nogen ordentlig måde at begynde en anmeldelse på, og man skal begrunde dit og dat, men altså... den her film er godt en sur prut, puuha!!

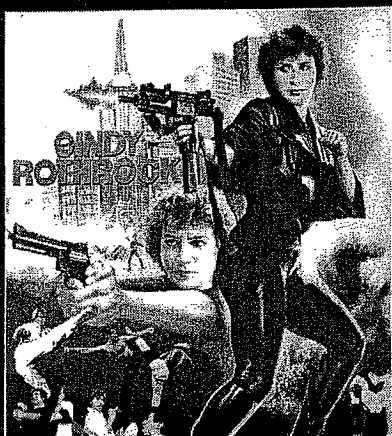
Den spændende historie er som følger: En ung orientaler-gut fra en kung-fu-skole skal kæmpe mod en kung-fu-mester, der er hyret af Richard Norton. Indsatsen er nogle værdifulde statuer, som betyder en hel masse. Don't ask why, jeg fatter sgu heller ikke, hvorfor de gør det, men det gør de altså. Norton har en af slagsen, og skolen har to. For tyve år siden tilranede Norton sig sit eksemplar fra skolens *sensei* og nu skal de altså se, om de kan få deres ære og "ansigt" tilbage igen.

Skolens *sensei*, altså mester, får det skidt og ryger på sygehuset, og så blir eleven ked af det og kan ikke træne til kampen. Så tager han kampen og *sensei* tilkalder en gammel elev til og komme og oplærer den unge elev til en omkamp, så han kan vinde statuerne tilbage fra den højst utiltalende og rigtig dumme Norton!

Asian Trash

Du får ikke nogen præmie for at gætte, at den gamle elev naturligvis er Cynthia Rothrock, og vi får alle de klichéer, der findes om, at den unge elev og skolens andre elever tror, det er en mandlig kung-fu-kæmper, der kommer for at undervise ham. *Eye of the Dragon* er fyldt med så mange klichéer, ekstremt dårlige jokes og latterlig dialog, at det gør ondt!! Og endvidere er skuespillerne så ringe, at de ville blive

Med **CHUCK NORRIS**-eleven - den 5-dobbelte kvindelige karate-verdensmester **CINDY ROTHROCK**!

DRAGON FORCE

Optaget 100% on location in USA - Ingen dubs - verdens bedste karate-fightere i hård action!

fyret fra ethvert amatørteater i ethvert dansk provins-hul!!! De overspiller så grejt, at det er det værste, jeg nogensinde har set, og det siger ikke så lidt!! Alle "skuespillerne" - bortset fra Cynthia og Norton - er dårlige, og yours truly havde helt ondt i tæerne, da slutteksterne rullede over skærmen, af at krumme dem sammen! Hvis ikke det havde været for de (alt for få og alt for korte) kampscener med Cynthia Rothrock, så havde *Eye of the Dragon* været totalt ubrugelig. De få scener er dog ikke nok til, at jeg kan forestille mig nogensinde at smække det her lort på igen. Puhh-ha for noget bæ!! Æv, og jeg gav sgu 70 kroner for båndet for fåks sake!!

På den danske kassette kaldes Cynthia for "Cindy" og at hun er en "Chuck Norris-elev"! Since fucken when??? Omslaget reklamerer også med "Optaget 100% on location in USA", som om det lige-frem skulle være noget at fremhæve, når det nu engang er en kendsgerning, at amerikanske karate-film næsten altid er noget forbandt lort! Argh, jeg kan slet ikke fatte, hvor dårlig den her film er... fuck... det er virkelig noget ud over det sædvanlige, og her er der ikke tale om *so bad it's good*!! Næh, det her er udelukkende, rent og skært, elendigt! Uden nogen som helst underholdningsværdi what so ever - ud

over de meget få ultrakorte kampscener med Rothrock. Jeg beholder båndet i samlingen, men det får sgu lov til at samle støv... et TYKT lag støv!! Bør undgås!!

FANZINES:

VIDEO FEROX #8

(2002, A5, 80 sider)
pris skr. 20,-
Bestilles fra:
Johan Karlsson,
Ulrikedalsv. 6:1 lgh 301
224 58 Lund
Sverige
www.videoferox.nu
red@videoferox.nu

Af Henrik Larsen

Video Ferox #8 er et godt blad til trods for det lidt trivielle udvalg af anmeldte film, de for fanzines så obligatoriske europæiske trash-film indenfor crime, giallo og horror nasties. Dette er for så vidt udmærket, men jeg har læst om filmene 117 gange før og kan virkelig ikke begejstres endnu en gang. Bladets kvalitet skal findes i skribenternes begejstrede nostalgi over den gode gamle lejekassette som et gennemgående tema samt en hårrejsende gennemgang af den svenske videovoldsdebat i 1980'erne.

Svenskerne er et folk for sig, også når det gælder videosamling. Der er tilsyneladende ingen grænser for, hvad de vil give for en gammel mølædt lejekassette, hvis ellers den er sjælden og "collectable" nok. Prøv at følge auktionerne for græske videoudgivelser på www.ebay.com, især italienske kostume og superagent-film; de ender næsten altid med, at en svensker render med båndet formodelst 70-100 dollars eller mere. Og der er naturligvis en del sjældne hjemlige udgivelser, en rigtig svensk samler bare må have. Det kan man læse om i dette nummer af VF, bl.a. interviewes fanatiske samlere, som bor på små usle værelser proppet med videokassetter (selv i disse DVD-tider) og der bringes udførlige filmhistorier over de hårde titler fra forfættede sel-skaber fra 80'erne som VIC, Baroness, Video Invest m.fl. Sågar gamle pornofilm har sin fanskare, fremgår det af artiklen "Porr på Video Invest".

Videovoldsdebatten eller rettere skræmmekampagnen mod videofilm giver et uhyggeligt indblik i modstandernes demagogiske taktik, som bl.a. var at udsprede rygter om dødsporno - de såkaldte "snuff-film". Nogle konkrete eksempler på en navngiven snuff-film spejder man forgæves efter - der kommer så at sige aldrig lig på bordet. I stedet raser velmenende skolelærere, pædagoger og politifolk i udklip fra samtidens førende dagblade og fagskrifter mod film som *New York Ripper* og *Cannibal Holocaust*, i det man antyder, at vel er disse modbydelige, men der findes *endnu skrappere* film derude blandt de hårde videosamlere; videokassetter, som går for tusinder af (svenske) kroner under disken, så vi må hellere forbyde hele lortet, bare for en sikkerheds skyld. Der er bare det ved det, at disse film ifølge alle som faktisk ved noget om samlermiljøet - f.eks. vor hjemlige orakel Heine Sørensen, som blev behørigt konsulteret under udfærdigelsen af denne anmeldelse - aldrig har eksisteret. Ikke at moralens korsridere har det med at lade sig affærdige af kendsgerninger...

(fort. s. 62)

Nyheder

(der for længst er gået i forrådnelse)

BASSE ER I LIVE OG KENDER TIL STAY SICK!!!!!!

Ja, det er sgu rigtigt!

Basse (alias Preben Nicolajsen), der blandt andet spillede en af hovedrollerne i *Villa Vennely*, er altså i live!!!

I den store Poul Nyrup-artikel sidste gang, funderede *Stay Sick*s redaktør over, hvorvidt alle de medvirkende var bukket under i årenes løb for druk og et hårdt liv på kanten, men for nyligt (nov. '02) har vi ved en tilfældighed fundet ud af, at Basse altså stadig er blandt de levende. Sandelig godt nyt!

Læs mere om omstændighedene vedrørende "opklaringen" i anden del af Nyrup-artiklen i næste nummer.

Esbjerg tager afstand

I november kunne man både i DR2 og TV2's nyhedsprogrammer se indslag, om en syttenårig "drenge", der følte ubehag ved at skulle følge undervisningen på sit gymnasium i Esbjerg, da der i pensummet indgik, at eleverne skulle se filmene *Texas Chainsaw Massacre* (aka *Motorsavsmassakren*, anmeldt i *SSI #1*) og *The Shining* (aka *Ondskabens Hotel*), og endvidere skulle der læses uddrag af bøger såsom *Dennish Jørgensens Kadavernemarch* (omtalt i #3). Den unge mand fandt at filmene var så vedsygtelige, at han var nødt til at forlade lokalet, når de blev vist og gav udtryk for dårlig mave og deslige. I *Kristeligt Dagblad* harcelerede redaktøren tilsyneladende over dette svineri (eller noget i den stil, *SSI*-redaktionen har virkelig ikke gidet checke efter). Det giver jo nærmest nostalgiske minder om Slagelse Bibliotek, der i midtfirserne forbød pornografiske tegneserier, og pædagogernes nidkære kamp mod den såkaldte videovold.

Mis-Information

Først var det i *Sentura*, så *Berlingske Tidende* og senest (10/11/03) gentages det samme ævl på en helside i avisen *Information*, nemlig at vi ikke har et eneste rigtigt filmblad i Danmark! Morsomt, det er måske *Ugens Rapport*. De sidder med, kære læser?

Wooing John

Det engelske udtryk to woo betyder at udtrykke sorg over noget, at klage, og man må sige, det er ironisk, at det just er John Woos efternavn, for nu er der grund til at udtrykke sin sorg (og misbilligelse) over ham, for i et interview for nyligt sagde han, at han ikke vil lave flere *gun movies*

i den genre, som han uden blusel kan tage æren for eksisterer; nemlig herof bloodshed-genren. John Woo gik så langt som til at sige at han aldrig havde kunne lide den slags film!!

Slut på en video-collector-æra

Grundlæggeren af Video Netto-kæden, Leif Jedig, har nu solgt butikken på Vesterbrogade i København (som i et stykke tid nu faktisk har hedder *DVD-Land*, men vi old-timers hæger naturligvis ved det gamle navn). Umiddelbart ikke den store nyhed - og så alligevel; med ejerskiftet sættes nu en symbolsk afslutning for netop Vesterbrogadens Video Netto som guldgrube for samlere af gamle, støvede ex-rentals fra videofilmsens guldalder i Danmark i 1980'erne. Det er ikke nogen hemmelighed, at det netop var i denne butik at mange prominente samlere fra den danske undergrundsfilmscene gjorde store fund. Det ryktes, at Nils the Sleazy Cowboy kom hver dag og checkede for gamle spaghetti! Men de dage er desværre forbi, det er længe siden butikken har haft noget at byde på overhovedet - ud over dyre importbånd og enkelte gamle ex-rental, som visse personer i butikken sætter til ublu ågerpriser udelukkende, da man udmærket er bekendt med at den hårde kerne af samlere stadig kommer og kikker, naturligvis! Trist, trist, trist. Det nye ejerskifte betyder også tidligere lukketider.

Endnu værre, se næste bulletin:

Usikker fremtid for Djægle-John

Med Leif Jedigs salg af Video Netto på Vesterbrogade (se foregående) opstår der uheldigvis også usikkerhed omkring de tre psykotroniske Poul Nyrup-film *Mellem Vener*, *Villa Vennely* og mest af alt *Stenbroens "Helte"*, for, som man også kunne læse i sidste nummers Nyrup-artikel, så er de eneste tilgængelige udgaver af filmene dem, som Leif Jedig selv har udsendt på hvad der vel nok reelt set er bootlegs. Eftersom det ikke er Video Netto, der står for udgivelsen, men Leif Jedig selv, kan man nu frygte, at de tre film (og Jedigs egen *Mallorca Søde Liv*) vil endegyldigt forsvinde, når Video Netto engang har solgt hele det nuværende lager. Der vil nok aldrig udkomme "rigtige" udgivelser hverken på video og slet ikke på dvd, da film-negativerne tilsyneladende desværre gik tabt da Video International-bagmanden stak af til udlandet engang i 80'erne (Jedigs udgave er trukket over V.I.s videoudgaven). Rygter vil vide, at Jedig planlægger at sælge film over nettet (se nyheds-sektionen længere omme i bladet), men dette vil dog alligevel medføre, at potentielle købere, der for ville have opdaget

Nyrup-filmene på en shopping-tur, ikke længere vil falde tilfældigt over dem.

Fru Sørensen flytter

Dette nummers største nyhed må grangiveligt være, at Heine Sørensen (34) snart ikke længere bor hos sin gamle mor - hun har nemlig fået nok og vil flytte! Hvorvidt den unge knøs kan holde stilheden og ensomheden ud vil blive interessant at skue i den nærmeste fremtid. (reuters)

Bigfoot kradder af

Jeps, denne sørgelige nyhed summede ind på *SSI's newswire* her forleden. Lige siden 1968, hvor Ray L. Wallace første gang rapporterede at have "set" væsenet, har Bigfoot spredt skræk og rædsel i de bjerglige egne af det nordlige Californien. Men nu er det altså slut, ikke fordi Bigfoot er død, men fordi Wallace er død. Hans familie har nemlig nu offentliggjort nyheden om, at det var Wallace selv, der opfandt den mystiske skovmand, og det var også Wallace, der i '77 havde optrådt i kostume som Bigfoot og som Ivan Marx havde været så "heldig" at tage et billede af.

Her på *Stay Sick* vil vi dog gerne benytte lejligheden til at afvise denne latterlige "nyhed"! Naturligvis var Bigfoot ikke nogen mand, der rendte rundt ude i skoven og skabte sig åndssvåg, Bigfoot er et rigtig skovmonster og det vil han blive ved med at være!!

Never mind the bollox, here's LvH!!!

Efter bruddet med *Bloody Darlings* har ex-redaktør Lars von Hegnet senest foreslået sig som sanger i et punkband, men det forlyder allerede, at det er gået i vasken! Men hvad andet kan man forvente af en mand, som engang valgte at gå i biffen og se en eller anden film, som han havde set 4-5 gange i forvejen, i stedet for at tage til koncert med Sods!!!

Hemmeligt videolager fra 80'erne

Det er velkendt blandt hardcore-genrefilmsamlere, at Video Netto-grundlægger Leif Jedig har et stort videolager af ex-rentals fra videofilmsens guldalder et eller andet sted. Trejehædersinformationer, som *Stay Sick* er kommet i besiddelse af, vil vide, at Jedig sidder på dette lager uden at sælge ud af det i den tro, det er en stor guldgrube, som bliver mere værd som tiden går! Sandt nok vil sådant et lager indeholde lækkerier for fanatiske samlere, men det er nok begrænset, hvor stor en guldgrube det i virkeligheden vil være, som tiden går, nu hvor næsten alting udkommer på dvd i flotte, uklippede letterboxudgaver. Der findes naturligvis genre-film, der ikke er kommet og heller ikke vil udkomme på dvd i fremtiden (heller ikke selvom visse dvd-fanatikkere altid forviser mig om, at "alt vil komme på dvd"), men for den almene danske filmkøber, der går efter kedelig mainstream, vil dette lager have zilch interesse!

Hjem fra skole...
og så en lemonade og
det nye Stay Sick!
...Ahhsa...

GET EVEN SICKER!!!

"...dette blad er bedre end samtlige livsstilsmagasiner tilsammen og mere underholdende end ti Tivoliture, og så koster det mindre end en billet til Jurrassic Park III (der garanteret ikke er bare tilnærmelsesvis lige så underholdende). Gør dig selv en tjeneste og læs det en dag - køb, lån eller stjæl det, du vil ikke fortryde det, specielt ikke hvis du har bare et gran af humoristisk sans samt almindelig psykotronisk videbegærlighed..."

"...det er fandengaleme [] morsomt hele vejen igennem."

Kenneth T. de Lorenzi om Stay Sick! #2 i Sentura #11 (september 2001)

Yeah mate, get sick right this instant med alle de tidligere numre af Danmarks Skandinavians bedste filmblad!

Alle numre er på lager og kan nemt og smertefrit bestilles fra redaktionen til priser, der er helt i bund. *That's right, motherfucker*, her ta'r vi ikke 70 kroner for et hefte uden hefteklammer, der er lusefotokopieret i smug nede på arbejdet!!!

STAY SICK! nr. 0 (1999):

Introduktion til bladet og en håndfuld herlige revs af bl.a. den dejlige *The Bloody Pom Poms* om highschool-pigers oplevelser på sommerlejr - en ren dokumentarfilm!!
A5/8 sider/5 kr.
Gratis ved køb af nr. 1!!!
(OBS: kan ikke længere købes i løs udgave)

STAY SICK! nr. 1 (2000):

Det banebrydende og trendsættende første rigtige nummer med kæmpe scoop fra første færd; nemlig materialet fra det aldrig udgivne serial-killernummer af *Inferno* (Coffin Joe, Orient Expressen, Sverre H. Kristensen om Charles Manson-film), *Day of the dead* - cut vs. uncut, varulvefilm, HK-film, historien om *Inferno*, tegneserier, zines, TCM, *The Body Snatcher*, *The Killing Kind*, *Mein Liebster Feind* + mange flere revs.
A5/80 sider/30 kr.

STAY SICK! nr. 2 (2001):

Splatterfilm for begyndere, Richard Corben, *Vampirella* & *Blade* - film vs. comics, dansk garagerockfestival, horrornovelle, zines, historisk fanzinetræf, gotiske horrorfilm, *Santa Claus Conquers the Martians*, *SHE*, *Trance*, *King Cobra*, *Dr. Crippen Lebt*, *The Crimson Executioner*, *The Gore Gore Girls*, *Steen & Stoffer* ser tv-vid, stort billede af Frank Brahe + artikel (boot!!), tonsvis af revs.
A5/76 sider/30 kr.
(OBS: A4-udgaven er udsolgt og der er ikke planlagt genoptryk)

Nej for helvede din dumme sæk!
jeg har jo sagt at jeg ikke vil besøge din gamle mor på plejehjemmet på søndag - kan du da ikke få ind i dit tomme hoved at jeg skal læse mine gamle Stay Sick!-blade!!!
Altså!

STAY SICK! nr. 3 (2002):

For første gang på dansk: kæmpe feature på Poul Nyrups film + Edgar Allan Poe, Gordon Mitchell-interview, zombier på DVD, Ed Gein, madopskrifter for natervane, Bernie Wrightson, Velvet Underground, Dennis Jørgensen, brevkasse, *Slagter* på 250 pund, Gwen-doline, *Dead of Night*, *Island of Death*, *Sweet Sugar* + flere revs.
A5/80 sider/30 kr.

BANNED IN BRITAIN nr. 1

(1994):

Mest revs, men også et par artikler og et Franko Nero bootleg-interview + *Viva Django* - cut vs. uncut, James Bulger-mordsagen + TCM 2, *Bloodlust*, *Black Magic with Buddha*, *The Loveless*, *Document of the Dead*, *The Big Silence*, *Samurai Reincarnation*, *The Return of Elvis*, *Killer's Romance*, zines, distros.
Eneste udkomne nummer.
A5/32 sider/engelsk tekst/15 kr.
UDSOLGT!

BANNED IN BRITAIN nr. 2 (2003):

Arghhhh...
Ja, det er sgu rigtigt!!! Efter ni år er *Banned in Britain* nr. 2 endelig på vej og er dermed Danmarks længst levende og stadig eksisterende horrorfilmblad!!! Forhåbentligt udkommer bladet i løbet af sommeren og modsat debutnummeret følger bladet denne gang strengt den linje, som det var meningen fra starten i sin tid, nemlig næsten udelukkende horror, trash og splatterfilm! (Heroic bloodshed? Måske!).
A5/30-40 sider/engelsk tekst/25 kr.

HORRORFILM PÅ DANSK TV -

INDEKS nr. 1 (1999):

Komplet indeks over alle horrorfilm på dansk tv i perioden 26/3 - 17/9 1999 + rev af Pet Sematary 2 og lidt nyheder (grønne af mug).
Eneste udkomne nummer.
A5/4 sider/2 kr. + frimærke
Fås ikke længere i løs udgave, men er inkluderet som gratis tillæg til Stay Sick! nr. 1

MONDO FRANKO

+ ULTIMO MONDO FRANKO:

Det komplette resterende oplag brændt på Sankthansbål i festligt lag med bægerklang og nøgne negerpiger. For Danmarks skyld.

OBSKURIØST NR. 4 (2002):

Yeps, nu fås Danmarks-eneste-filmblad-fra-Sydhavnen-nogensinde også gennem Stay Sick!!! Sci-fi-specialnummer med bl.a.: *Quatermass*-serien, *Dr. Who*, *DK sci-fi-fanzines*, *Capt. Nemo*, *pix* af Jack J.
A4/i farver/20 sider/30 kr.

SS! NYT (2003):

E-mail-nyhedsbrev. Send en mail og bed om at blive til-meldt på e-mail-adressen ovre til højre ⇨⇨⇨⇨⇨

OBSKURIØST NR. 5/6 (2003):

Større og bedre!
Kleopatra-film, *Harryhausen*, *Frank Brahe-int.*, *Peter Cushing-tribute*, revs af Michael Porel, Erol Tas, *Quatermass*-serien, *Dick Turpin*, *Bjørn Lomborg Bio*, *Lars von Hegnet* og *Erwin Neutsky-wulff* anmelder film, bøger og blade + mere.
A4/nu i sort-hvid/48 sider/50 kr.

Pressen skrev

"... [Jack J] har lavet et blad der fint supplerer hans i forvejen skelsættende første to numre af den for undertegnede mest fornøjelige fanzinelesning i mands minde [] Og for det får man lyst til at give ham et kæmpe kram og kysse hans skaldede isse."
Casper Vang om Stay Sick! #3 i *Uncut* (februar 2002)

"Hvis du er til obskure film bør du næsten gøre dig selv en tjeneste og investere i bladet [som] kræver rigtig mange uger, hvis ikke måneder, på natbordet før det er læst..."
Lars Skovmand om Stay Sick! generelt i *Nord Nyt* #14 (marts 2002)

"...vi snacker inte några jävla romantiska komedier här utan det är horror/weirdo/Hong Kong/splatter som gäller. Bara bra film alltså... [] ...Stay Sick är jätligt trevligt, inte bara full med text utan även kool livsstil fra undergrunden och springer du på den ska du köpa den."
Pelle Gunnarsson om Stay Sick! #2 i *Chrome* magasin-
ne #7 (Vinteren 2001)

"...hold da kæft noget sviner! Jeg brækkede mig flere gange. Føj for den lede!"
Ole Mikkelsen i *Bogart*!

POSTORDREBESTILLING:

Kun kontant betaling ved bestillingen. Undgå det værre hyr med mønter i kuverten: **Bestil 2 ex af 30-kronersnumrene og få dem for en 50'er!**
3 stk. koster 75 kr., men det er for besværligt med mønterne, køb hellere 4 og få dem for en hund!! Numre til 50 kr. koster 50 kr. og indgår ikke i tilbuddet! Porto og forpakning er inkluderet i prisen. Prisen er den samme i svenske og norske kroner, men jeg vil kun have sedler, ikke mønter! Bestil straks!!!

Skriv til: Stay Sick!
c/o Jack Jensen
Poste Restante
4200 Slagelse

e-mail: jackbib@yahoo.dk

NB: Bemærk venligst, at den ovenstående filmanmelder, der er citeret, naturligvis ikke er ham fra DR-tv, men derimod en anmelder og et tv-program med ensklidende navne på den finske tv-station Suomi Finsko Television 3. Vi kunne aldrig drømme om at tage pis på ham fra DR, bare fordi han synede 99% af alle horrorfilm til og slikkede 99% af alle franske film i roven!

THE LOST EMPIRE

DK-TITEL: Ninja Amazone
USA, 1983

DIR: Jim Wynorski

LÆNGDE: 83 min.

DISTRO: PolyGram Home Video

DK-VIDEO-INFO: fullscreen

CAST: Melanie Vincz, Raven da la Croix, Angela Aames, Paul Coufos, Bob Tessier, Angus Scrimm, Blackie Dammett, Art Hern, Annie Gaybis, Bill Thornbury, Anita Merritt, Angelique Pettyjohn + en gorilla.

anmeldt af Jack J

Lad mig sige det med det samme: *The Lost Empire* er en af mine favoritfilm af *all time*!! Der er ikke noget at diskutere. Det er en perfekt trashfilm og jeg vil i det følgende fortælle dig hvorfor!

En halvgammel kinesermand er ved at betjene en smækker kvindelig kunde i en juvelerbutik. Da hun er gået, bryder tre sortklædte ninjatyper ind i butikken, kinesermanden bliver straks en kæmpebob op af bukserne og skyder på dem, men de snurrer nogle stjerner rundt i snore, så kuglerne ikke kan ramme!! Så smider ninjafætrene en ninjastjerne lige i nakken på risgnskeren og skal til at stjæle en værdifuld juvel, da politiet meget belejligt dukker op, en skudduel følger, og kun en døende panser ligger tilbage.

Den døende pansers søster, en barmfager politidame ved navn Angel, får besked og tar sammen med sin FBI-boyfriend straks til hospitalet, hvor broderen giver hende en af ninjaernes stjerner. Så ved FBI-fjelsen godt, hvad det drejer sig om og så følger denne helt igennem fantastiske dialog: "Now it's beginning to make sense!" "What are you talking about?" "I'm talking about international terrorism, mass murder and a legend of supernatural horrors that go back two hundred years!" Fantastisk!

Det hele handler om er to mystiske juveler, der hedder "The Eyes of Avatar", som giver den som ejer dem begge magt til at regere over hele verden. Og ude i Stillehavet ligger en ø, der ejes af en Fu Manchu-agtig type, der hedder Dr. Sin Do (som spilles af Angus Scrimm fra *Phantasm* - check Metins anmeldelse) og ligesom alle andre galninge på ensomt beliggende småøer, er Sin Dos eneste ønske i verden at regere over den selvsamme verden! Legenden fortæller, at Sin Do er meget gammel og holdes i live vha. trolddom og for at overleve skal Sin Do dræbe mindst en person om dagen! Boyfriend'en fortæller også Angel, at Sin Do afholder konkurrencer for at udvide sin hær, som han skal bruge, når han skal overtage verden, og små grupper på tre kan komme derud og forsøge at vinde kampturneringen.

Angel vil hævne sin bror, der i mellemtiden er endt på Boot Hill, og får fat på to andre ligeledes barmfagre lamsben til at tage med sig: Den ene er en indianersquaw (spillet af filmens medproducent, Raven de la Croix, som også var med i Russ Meyer-film UP), hvis "indianertøj" ligner den slags, der bliver solgt til turister - vel at mærke turister, der skal bruge det til stripshows, for det viser ærlig talt mere end det dækker. Det er totalt tåbeligt, men også ganske... overvældende. Den anden dase er en tremmefugl, som lige skal have overstået en mudderbrydningskamp i fængselsgården med en kvinde i læderundertøj (*your standard girlie prison garments??*), der starter kampen med

Det krævede utrolige evner at uskadeliggøre Dr. Sin Do - et kriminelt geni. Angel fik opgaven.

ordene: "You're gonna swim out of here in your own blood, shitstain, they don't call me Whiplash for nothing!". Fabelagtigt!

Så kommer de til Dr. Sin Dos ø, hvor de skal træne og kæmpe kampe og hvad man ellers laver på den slags øer, og hvis du synes, det minder om noget, du har set før, så har du helt ret; det er stort set plottet i *Enter the Dragon* (interessant nok husker Michael Weldon også plottet i anmeldelsen af *The Lost Empire* i *Psychotronic*-bog nr. 2, men han husker forkert og nævner i stedet *The Game of Death*, men det er altså *Enter the Dragon*!!). En af Sin Dos mænd, Koro, spilles i øvrigt af Bob Tessier, en skaldepande, der også var med i een af Charles Bronsons bedste film nogensinde, nemlig *Hard Times* (aka *The Street Fighter*).

Hen mod slutningen af filmen viser Dr. Sin Do sig at være en levende, grøn skelletmand (hvis du har den amk. originaludgave af førnævnte *Psychotronic*-bog, så er det ham, der er på coveret - men ikke på den engelske udgave, der har et andet omslag) og der er en ret morsom dødsscene med Koro, hvor han har fået en pil i brystet og siger "I'll return", hvorefter han falder død omkuld, ha ha.

The Lost Empire er lavet af Jim Wynorski, det er hans første film og den er rigtig underholdende. Den er naturligvis totalt tåbelig og en trashfilm uden lige, men det er det samme som det, jeg forklarede i min Nyrup-artikel i sidste nummer; selv om en film er dårlig, kan den altså godt være dårlig på en rigtig underholdende måde! Og *The Lost Empire* er bestemt en underholdende film og een af mine favoritter, som jeg altid kan sætte på igen og igen. Den holder altid!

Ham, jeg har i øvrigt anmeldt en Wynorski-film i næsten hvert nummer, hvilket ikke var tilsligt, men en tilfældighed: I første nummer var det *Demolition High* aka *Terror on High School* (som jeg ikke havde instruktørmavnet på dengang, eftersom jeg havde set filmen på TV6 og først havde fået tændt efter, credits havde rullet, men den blev heldigvis genudsendt) og i #2 var det *Vampirella*, som også var en total dårlig og underholdende trashfilm (og tilsyneladende forstår de ikke at kende forskel på dybt seriøse horrorfilm og bad taste-horrorfilm i bladet *Trauma* [mellem gott, jeg havde ellers svoret aldrig at nævne deres navn igen her i bladet!!!], som stadig eksisterer på internettet, hvor de for et par år siden anmeldte den og skrev, den var rent dårlig!! Ignoranter, siger jeg bare!!) og i dette nummer altså denne fænomenale trashfilm! Ingen af de andre film er dog lige så underholdende (bemærk, hvorledes jeg behændigt undgår at sige "gode") som *Empire* - og en af hans andre film, en western, som jeg har glemt titlen på, var så ringe, at jeg gav mig selv et klap på skulderen for ikke at være faldet i søvn, da jeg så den! Hvad Wynorski selv mener om *Empire* ved jeg ikke, men han er måske ikke selv så begejstret for den, eftersom den er udgået selv i USA og da jeg checkede den ud på nettet for et års tid siden, var der ikke planer om en genudsendelse. Jeg tvivler på, det har ændret sig.

Et af de underholdende elementer er naturligvis også dialogen [her lige endnu en enkelt smagsprøve: "Is that your gun or are you just glad to see me?" "I think that's my gun.", og man finder ud af, at sætningen "How would you like a bust in the mouth?" kan betyde flere ting!!] og at filmen ikke tar sig selv højtideligt overhovedet, og det faktum, at enhver chance for at vise skuespillerindernes (store) bryster bliver udnyttet!!

Med hensyn til B&G's (forkl. for nye læsere: dvs. scener med "blood and guts"), og i denne sammenhæng betyder "guts" ikke "mod", men maveindhold, der ryger ud på gulvet, jvf. scenen med zombien, der ligger på bordet og pludselig drejer rundt, så det hele plasker ud i *Day of the Dead*!!), så byder filmen ikke på det helt store, men vi blir dog trakteret med bl.a. et sværd gennem et hoved og en kniv i strube og bryst. Der blir også kvast en robot-edderkop, men det tæller vist ikke!

Anyway, jeg tror vist, du har opfanget budskabet, nemlig at *The Lost Empire* er et stort, stort mesterværk og du bør gøre alt, hvad der står i din magt, for at komme til at se denne filmhistoriske milepæl: *stjæl, lyv, dræb småbørn, hvad som helst*! Ok ok, jeg overdri- ver en anelse, men hvis du finder den i en brugtbiks og valget står mellem at købe en fødsels gave til din kone/kæreste eller at købe *The Lost Empire*, så er valget slet ikke noget valg, vel?

Til sidst skal lige nævnes, at nogle af de danske "undersættelser" er så dårlige, at man må rulle med øjnene som en anden Linda Blair i *The Exorcist*!

F.eks. da en bande skurke i filmens start har kidnappet nogle børn på en skole, ser lederen, at politiet sender en ind for at forhandle, hvorpå han trækker sin springkniv frem og siger: "I'm gonna slice myself up a bagman" hvilket i underteksterne bliver til: "Jeg skærer manden med posen op"!!! Tilsyneladende var det forbudt "oversætterens" opmærksomhed, at "bagman" i dette tilfælde betyder en "forhandler". Jeg skulle mene, der er en vis forskel på en forhandler og en mand med en pose!!

Senere siger Angel om sin døende broder: "He's just a damn rookie, he doesn't even know the score yet!" som bliver til: "Sådan en nybegynder. Han ved ikke engang hvad stillingen er! Huh? Hvilken "stilling"? Tror oversætteren han er til fodboldkamp eller hvad? Udenfor en sportsplads betyder "To know the score" at kende situationen eller forholdene. Igen må man sige, der er en vist forskel!!

Og sluttelig var kendskabet til amk. popkultur vist ikke det store: "When does Scotty beam us up?" bliver til: "Hvornår får Scotty os op?" Mon oversætteren ikke undrede sig over, hvem denne Scotty var!!

DON'T BE AFRAID OF THE DARK

DK-TITEL: Mørkeræd
USA, 1973

DIR: John Newland

LÆNGDE: 70 min.

DK-VIDEO-INFO: fullscreen

DISTRO: MDC video

CAST: Kim Darby + Jim Hutton

rev af Jack J

Et ungt par flytter ind i et stort, gammelt hus, der har tilhørt kvindens bedsteforældre, og mens manden er på arbejde går konen rundt i huset med en indendørs-arkitekt og beslutter, hvorledes de forskellige rum skal indrettes og gøres i stand. Så kommer de til det obligatoriske mørke, tilstængte værelse i kælderen, hvor der knap kan komme noget lys ind. Skodderne for vinduerne er banket til og kan ikke åbnes. Mærkeligt. Og da de ser på kaminen, er den muret til og askeristen er naglet fast. *Endnu mere mystisk*. Den gamle tømrer, som parret har hyret til at ordne huset, siger til konen, at det er ham, der i sin tid murede kaminen til, men da hun beder ham om at fjerne murstenene igen, afviser han det blankt for nogle ting skal man lade være i fred, som han siger.

Kvinden er naturligvis overbevist om, at den gamle gubbe er overtroisk og hun får da også åbnet askeristen ved egen hjælp. *Det skulle hun ikke have gjort*! Men det vidste du ligesom godt, ikke? Inde i kamin-skakten bor der nemlig nogle GNOMER!!!

Senere begynder der at ske underlige ting; askebægre der falder ned, stemmer der kalder på kvinden og ved et glim i huset ser hun et par af disse ækle gespenster og farer naturligvis op midt under middagen i vilden sky. Naturligvis tror hverken hendes mand eller gæsterne på hende. Det lyder velkendt, ikke? Noget vi har set mange gange før. Og jo, det er sådan set rigtigt nok, men *Don't be Afraid of the Dark* er alligevel en rigtig god lille film med en historie, der godt nok ikke er specielt original, men som formår at fænge seeren, da skuespillerne er gode, satlet godt og gnom-scenerne ganske habilt udførte. Og det faktum, at slutningen ikke nødvendigvis (uden at røbe noget) er en happy end, er med til, at den blir stående i hukommelsen, og så efter rulleteksterne er slut.

Don't be Afraid of the Dark står ikke i mange opslagsværker af den simple årsag, at den oprindeligt er lavet til amerikansk fjernsyn og derfor ikke er en "rigtig" spillefilm, men jeg vil på det kraftigste fraråde, at man skrotter filmen af denne vage årsag; Nok er det en tv-film, men den fremstår ikke som en sådan! Den ligner helt en rigtig film. Der er godt nok hverken blod eller bare bryster, men det er jeg sikker på, at du kan

overleve foruden (disse ellers i film så vigtige elementer) i de sølle 70 minutter, som filmen varer! Den er ude på gammel dansk video fra MDC Video med titlen **Mørkeræd**. Anbefales.

THE HOUSE THAT CRIED MURDER

aka **The Bride**
DK-TITEL: Brudens Blodige Nat
Kanada, 1973
DIR: Jean-Marie Pelissie
CAST: Robin Strasser, Arthur Roberts, John Beal

rev: Jack J

Kompetent og spooky fin lille sag her; En ung pige har fundet sig sin udkårte og de skal snart giftes. Faderen er naturligvis imod, da han "fønmæmmer", at der er noget forkert ved fyren! Pigebarnt får dog sin vilje, det gør hun altid hos sin rige farmand. Tidligere gav han hende lov til at bygge et hus helt efter sit eget hoved!

Så blir det den store dag; parret blir splejset i kirken og tar så hjem til bryllupsfesten i haven. Mens faderen danser med bruden, lister den nygifte brudgom op i soveværelset med en af de kvindelige gæster (og så endda før kagen blir skåret!). Den naive brud valser naturligvis lige ind, idet den nybagte husbond er ved at "ordne" bryllupsgæsten og logisk nok farer hun på ham med en kniv og skærer ham i armen. Derefter går hun ned til gæsterne igen og råber "Hva' glør i på", bare fordi de kigger på den store plamag af blod på

kjolen!! (folk er sgu da også så nysgerrige!). Så vælter hun bryllupskagen ud over det hele og skrider i sin bil.

Og her begynder skrækken så: Ingen ved tilsyneladende, hvor pigen er blevet af. Manden blir boende i huset sammen med den kvindelige bryllupsgæst, som i øvrigt var en gammel flamme. Så begynder der at ske uhyggelige ting; Manden får mareridt, om at han blir forfulgt i huset; og den nye kæreste får voldelige mareridt, om at hun blir kvalt, hun får også en bryllupskjole med posten på mystisk vis; et hønsehoved dukker op på en hovedpude (og resten i køleskabet) og der er sæere telefonopkald.

Jeg skal ikke røbe slutningen her, men blot nævne, at selv om filmens plot ikke er specielt kompliceret, så virker det rigtig godt alligevel. **The House that Cried Murder** er faktisk en rigtig god lille film og med sin korte spilletid er den af tilpas længde til aldrig at blive hverken kedelig eller langtrukken. Splatterfans går heller ikke helt galt i byen, da der er en pæn del gore i filmen.

Filmens instruktør hedder Jean-Marie Pelissie, men det er altså ikke, fordi han er frøgnasker, men simpelthen fordi filmen er fra Kanada (hvor det ene officielle sprog, som bekendt er fransk). Den uheldige brud spilles af Robin Strasser, der var sæbeoperaskuespillerinde, og faderen spilles af John Beal, der også var med i **The Vampire** ('57), der også hed **Mark of the Vampire**, men som ikke må forveksles med **Mark of the Vampire** ('35) med Bela Lugosi. Anyway, ganske fortræffelig. Se den.

THE MAN WHO WOULD NOT DIE

DK-TITEL: Med Døden om Bord
USA
DIR: Robert Arkless
LÆNGDE: 80 min.
DISTRO: PolyGram/Hem Video
DK-VIDEO-INFO: fullscreen
BOGOPLÆG: "The Sailcloth Shroud" af Charles Williams
CAST: Alex Sheafe, Joyce Ingalls, Keenan Wynn, Dorothy Malone, Aldo Ray

rev af Jack J

Ombord på en sejlbåd er skipperen og et besætningsmedlem ved at smide det tredje medlem af den tremandsstørre besætning i vandet. Det uheldige besætningsmedlem har nemlig smidt slæberne og er himlet. Da de når i havn skrider det menige besætningsmedlem, som i øvrigt er en fed og ulækker røvbanan, da han har fået sin hyre, han gider ikke arbejde for skipperen mere. Eller måske der står mere bag?

Så blir fede og ulækre sømand overfaldet og dræbt, og skipper blir naturligvis hentet ind af panserne. De har fundet en masse moneter hos den døde statut og vil nu have at vide, hvad det er for noget, der foregår. Og ikke nok med at politiet er interesseret i skipperløgsovsen, nu er FBI og nogen fordragtige personer også ude efter ham, han får telefonopkald fra mystiske kvinder og meget andet. Med andre ord; skipperfiljsen er landet i en lortestuation med hovedet først, og samtidig med at han forsøger at undslippe alle dem, der er efter ham, vil han også rense sit navn - og midt i det hele er han også blevet eftersøgt for endnu et mord. Herefter går turen til nogle øer i det gamle Dansk Vestindien, hvor han skal finde een eller

anden dulle, der havde en far, der også er kradsset af, men som måske i virkeligheden var ham, der indløste billet til Skt. Peter ombord på skipperens pramjolle. Der er også en haj midt i det hele, der gerne vil fremstå **Dødens Gab**-agtig, men som i stedet ser temmelig sørgelig ud og det ligner ærlig talt noget, der er affotograferet fra et dårligt program på Discovery, så det er nok ikke så vigtigt for historien.

The Man Who Would Not Die er ganske glimrende og der er ikke eet kedeligt øjeblik gennem hele filmen. Manuskriptet er baseret på bogen "The Sailcloth Shroud" af Charles Williams, som ifølge kassetten er udsendt i Danmark under titlen "Død Ombord" i serien Månedens Bog fra Samlerens Bogklub. Historien er måske lettere klischéfylt (dvs. en-eller-anden blir anklaget for noget, denne ikke har gjort og med loven og forbydere i hælene skal han bevise sin uskyld! Faktisk var alle 200 episoder af **Flytningen** med David Janssen i 60'erne bygget over dette koncept!), men det gør sådan set ikke noget, da filmen er godt drejet og velspillet. Der kunne godt have været nogle blodige scener hist og her, og musikken lyder som noget fra typiske politi-tv-serier fra 70'erne. Luk øjnene og du forventer Columbo eller Kojak i billedet, når du åbner dem igen! Men som nævnt, filmen er udemærket, den kan nemt underholde og varer ikke for længe (80 minutter!). Med andre ord, køb den, hvis du falder over den, men giv ikke noget vanvittigt beløb for den.

I øvrigt er der først på båndet også to ret gode trailere, nemlig een for post-apocalypse-film **Endgame** (som jo er ude u/c fra Hem Video, men slagtet fra FilmLab, check Kenneths sammenligninger i **Bloody Darlings!**) og en rigtig god trailer for **The Fog** (aka **Tagen**).

FULL ECLIPSE

DK-TITEL: Full Eclipse
USA '93
DIR: Anthony Hickox
DISTRO: TV6
INFO: fullscreen
CAST: Mario van Peebles, Bruce Payne, Anthony Michael Denison, Patsy Kensit, Richard Christian Matheson Jr, Michael Reeves

rev af Jack J

To strømere, den ene spillet af Mario van Peebles, blir kaldt ud til et gidseldrama. Van Peebles partner blir skudt og ryger på sygehuset. Han har ikke langt igen. Van Peebles har problemer med konen, der ikke vil have, han blir ved med at risikere livet som panser. Samtidigt får partneren på hospitalet besøg af en mystisk mand, der sprøjter noget ind i armen på ham. Dagen efter, da Van Peebles kommer på arbejde, mødes han af den dødssyge partner, der nu ikke længere er syg. Han kan ikke forklare hvorfor, andet end at lægerne kunne deres kram! Kort efter blir han både skudt igen og kører ind i en mur på motorcykel, men stadigvæk sker der ikke noget med ham. Sørgeligt nok for partneren kan han ikke klare al denne nyfundne styrke og begår selvmord ved at skyde sig en sølvkugle i hovedet! Alt dette går Peebles på nerverne, men før han kan nå at sige "nervesammenbrud", blir han kontakert af en højerestående panser ved navn Garou (der sjovt nok betyder "ulv" på fransk, jvf. loup garou = varulv), der tilbyder ham at komme til nogen møder, hvor han

kan snakke med andre strømere, der har det som ham! Efter at være kommet med til et af disse møder, går det op for Peebles, at gruppen består af en flok monster-varulve-selvægtsmænd! Han vil egentligt ikke være med, men efter at have opført sig dyrisk (dvs. bollet) sammen med Patsy Kensit, skyder hun ham en kugle i brystet og stikker derefter en nål i ham og fylder ham med serummet, der gør ham til en mellemting mellem monster og varulv (med nogle ret elendige plastikkloer!). Siden hen sker der en hel masse og meget mere!

Full Eclipse er oprindeligt lavet til tv, og som sådan er den rigtig god, det er faktisk een af de bedste made-for-tv-horrorfilm, jeg har set. Mario van Peebles er god og det er de andre mandlige skuespillere osse. Hvorvidt Patsy Kensit leverer en god præstation, vil jeg lade dig selv om at bedømme, men om ikke andet ser hun meget **shaggy** ud, selvom hun er en smule mager (her på SS! er vi - indømmet - påvirket af lidt for mange gentagne reruns af gamle John Waters-film med fyldige kvinder!!!).

Full Eclipse har været vist et utal af gange både på TV3 og specielt TV6, så prøv at holde udkik med programmet for de to stationer og fang den næste gang, den blir vist. Den er helt klart i den bedre ende.

ALONE IN THE DARK

DK-TITEL: Alene i Mørket
USA, 1982
DIR: Jack Sholder
PRODUCER: Robert Shaye
SCRIPT: Jack Sholder
LÆNGDE: 89 min.
DK-distro: Irish
ANMELDT VERSION: NL-video
CAST: Jack Palance, Donald Pleasence, Martin Landau, Erland van Lidth, Dwight Schultz.

anmeldt af Heine Sørensen

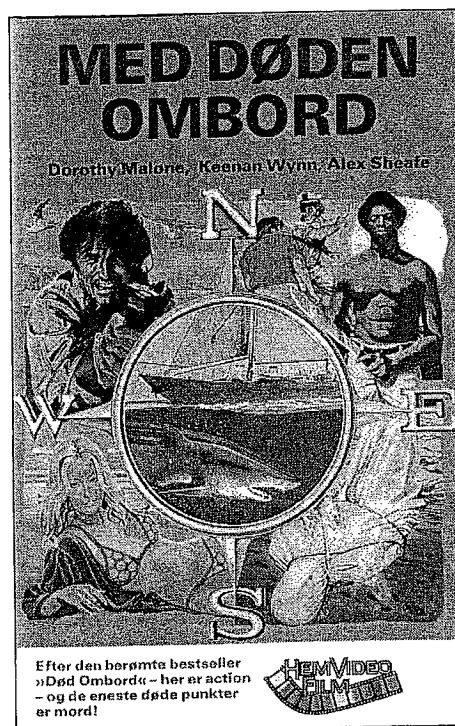
(og majsommeligt renskrævet af redaktøren, da hr. Sørensen ikke gider sætte sin computer til, som står henne i hjørnet og har stået og samlet støv siden sidste sommer!!!)

Fornem rolleliste og en suveræn film, simpelthen! Man kunne beskrive den, som **Gøgereden** møder **Maskernes Nat**, eller noget i den retning.

Jeg husker naturligvis filmen fra de gode og glade video-80'ere. Dengang man kunne leje **Voodoo - Rædselernes Hotel** (aka **The Beyond**) på den nærmeste Shell-tank. Men de dage har jeg jo efterhånden fablet om så tit, så det vil jeg ikke plage jer kære **Stay Sick!**-læsere med længere, for nu skal det handle om den underholdende slasher-film **Alone in the Dark**.

Dr. Potter (Dwight Schultz) skal ansættes som læge for en flok galninge på en maximum security-afdeling under ledelse af overlæge Bain. Bain spilles suverænt af en wacky Donald Pleasence, der ryger pot af en lang krigspibe og er mindst lige så rablende gal som hans patienter. Dr. Bain mener i øvrigt, at hans patienter ikke er sindssyge, men blot forvirrede (!).

Gainingene på maximum security-fløjen bliver spillet yderst veloplagt af Jack Palance (som psykotisk krigsveteran), Martin Landau (som rablende gal præst med pyrotendenser), samt kæmpen Erland van Lidth fra **The Wanderers** (som sex-maniac). De tre tosser er

overbeviste om, at den nye afdelingslæge har slået den forrige, Dr. Merton, ihjel, og som om denne tvangstanke ikke var nok, så tror de også, at Dr. Potter vil slå dem ihjel! Galningene planlægger at stikke af fra afdelingen med det formål at opsøge Potter privat og myrde ham. Under en omfattende strømafbrydelse, der ydermere kaster byen ud i kaotiske og anarkistiske tilstande, ser psykopaterne endelig deres snit til at flygte fra den elektronisk sikrede afdeling. Efter at have brækket ryggen på en nattevagt, stjæler de en bil og sætter kursen mod Dr. Potters domicil. Inden de når frem til målet, når de lige at plyndre en våbenbutik, hvor de redder sig herlige sager som pistoler, knive, ambryst og baseballbats. Hvad der nu venter den stakkels Dr. Potter og hans familie er en blodig rædselsnat, hvor de må kæmpe som gale for deres liv og i bedste Night of the Living Dead-stil må barrikadere

døre og vinduer, for at undgå at de morderiske galning skal trænge ind i deres hjem og slå dem ihjel!

I sandhed en suverænt underholdende slasher. Plottet (psykopater på flugt) er selvfølgelig brugt i utallige film i denne genre, men her er meget mere at komme efter, takket være det veloplagte over-the-top skuespil fra veteranerne Pleasance, Palance og Landau. Derudover har filmen mange små overraskelser at byde på undervejs, samt en hel del uforglemmelige scener. Især én scene har bidt sig fast i min hukommelse, det er scenen, hvor toserne påkører (med vilje, naturligvis) et postbud blot for at score hans postbudskasket. De banker simpelthen deres van for fulde hammer ind i budets postcykel, så staklen flyver ad helvede til hen over en ligusterhæk. Helt forrygende!!!

Der er også et livligt punkband, *The Sick Fucks*, der spiller "Chop Up Your Mother" under en hæftig punkkoncert, herligt!

Alone in the Dark kan kun anbefales på det varmeste til *Stay Sick's* læsere. Ok, jeg er klar over, at det bliver et problem at få fat på en ex-rental af denne perle, meeen mon ikke en dvd-udgivelse er aktuel i den nærmeste fremtid?!

DEADLY INTRUDER

DK-TITEL: Morderen Kommer om Natten USA

DIR: Tony Crupi

LÆNGDE: 81 min. (kassetten si'r 90 min.)

DISTRO: Scanbox/Kavan

DK-VIDEO-INFO: fullscreen

CAST: Stuart Whitman, Molly Cheek, Tony Crupi, Laura Melton

review af Jack J

En sindssyg galning flygter fra kolbøttefabrikken, dræber en vagt og overfalder en kvinde i et hus og drukner hende ved at tvinge hendes hoved ned i køkkenhåndvasken. Yup, drenge, vi har her at gøre med en kær gammel kending: slasherfilmen! Og exploitation blir der selvfølgelig også (og heldigvis da): mens psykopaten tar sig af damen, glider hendes morgenkåbe helt naturligt til side, så vi flere gange kan se hendes store, runde bryster, der bølgjer dejligt op og ned... mens hun blir kvækket!

Så skiftes der til en anden kvinde, der - ude i sit ødebeliggende hus - er ved at anrette mad osv. til en middagssammenkomst med sine venner. Så ankommer nogle af vennerne, og imens får nogle andre af de inviterede motorstop. Uhhh, ikke godt, når der nu er sådan en galning, der render rundt med en stor økse i nabolaget, vel?

Vi møder osse en landstryger, er det mon ham, der er galningen? Og vi introduceres til en pæn ung mand, der kommer fra det pæne Kanada og har gode manerer. Hvad er han for en? *Han kan da ikke være...* Der er osse en flommefed servicemand fra elværket, der ikke kan finde ud af at gøre sit arbejde ordentligt. *Går han mon hen og dør uventet?*

Ja, ja, jeg skal nok lade være med at gøre nar ad din sans for at kunne gennemskue plottet i denne stalk'n'slash-film, hvor plottet er mere letlæseligt end et af Lars von Hegnerts "set for nyligt"-revs i *Bloody Darlings*, men blot nøjes med at nævne, at der er en del herlige voldsscener og udover førnævnte forlygte-eksplicitte druknescene også en dejlig karbadscene, hvor kameramanden hele tiden panorerer hen over hovedrolleskuespillerindens ligeledes store og fyldige mælkejunger.

Deadly Intruder er ret stupid, men på den anden side; er ikke alle slasherfilm det? Du går bestemt ikke glip af noget, selv om du lægger din hjerne i luge i køleskabet, før du smækker kassetten i videoen. Jeg er sikker på, at den slags omtale i en film anmeldelse ville have været lig med total afskrivning af en sådan film i *Kosmorama*, men check forsiden igen, *motherfucker*, det her er *Stay Sick! magazine* og her hylder og ærer vi dumme voldsfilm, så naturligvis kan jeg kun anbefale *Deadly Intruder*!! Ok, det er ikke genreens bedste, faktisk slet ikke overhovedet, men hvis du falder over den, så køb den alligevel (eller få den kopieret fra en ven), dens 81 minutter (og altså ikke 90, som der står på kassetten) er helt klart underholdende underholdning, der indbyder til franske kartofler og boblende sodavand!!

Instruktøren er i øvrigt ham, der spiller den åndssvage, arbejdsløse landstryger og så blir vi forresten også budt på en *hvordan man slukker for fjernesynet* Idé, som vi vist ikke har set før!! Check den ud.

total måneformørkelse:

MURDER BY MOONLIGHT

DK-TITEL: Mord på månen

Britisk tv-produktion, 1989

DIR: Michael Lindsay-Hogg

LÆNGDE: 95m.23s.

DISTRO: Warner Home Video/Metronome

DK-VIDEO-INFO: fullscreen. **DK-titlen optræder hverken på omslag eller label, kun på selve printet (forteksten).**

CAST: Brigitte Nielsen, Julian Sands, Jane Lapotaire, Gerald McRaney, Brian Cox.

rev af Henrik Larsen

Månen, den nære fremtid. En mand bliver fundet død i en mineskakt. Han har ingen dragt på - var det selvmord, eller...? Manden arbejdede for *Cruz-McKiney 3*, et amerikansk mineselskab som har lejet sig ind på sovjetisk territorium. Russerne, hvis øverste officer Voronov spilles med skummel autoritet af Brian Cox, insisterer på at lede efterforskningen af det mystiske dødsfald og det gør amerikanerne ekstremt rasende. Som bekendt hader amerikanere at følge andre spilleregler end deres egne, så selskabets direktør kalder NASAs sikkerhedstjeneste op og beder om assistance. Sikkerhedstjenestens chef brokker sig; situationen er nemlig diplomatisk delikat, fordi USA og Sovjet formelt er perlevenner, efter at 3. verdenskrig blev afværget i sidste øjeblik ti år tidligere. Vi får den første af mange henvisninger til terroristen *Volger* som var skyld i nærkrigsudbruddet, da han forsøgte at bombe moskeen på Tempelberget - hvorfor det skulle udløse en verdenskrig melder historien intet om. Nå, sikkerhedschefen går dog med til at sende en uofficiel rådgiver, men myndighederne fralægger sig selvfølgelig ethvert ansvar, hvis noget går galt. Han giver derefter NASAs computer ordre om at udvælge den bedst egnede agent til missionen og maskinen vælger løjtnant Maggie Bartok... Gitte. Hm, hvem er den næstbedste, spørger sikkerhedschefen tvivlrådigt (og jeg forstår ham så godt). Samme svar. Enten har NASA kun en agent i aktiv tjeneste eller også står det sørgeligt til med agentuddannelsen! Klip til Gitte i et træningslokale, hvor hun øver sig i rumvandring. Da hun bliver kaldt ind til chefen og stripper rumdragten viser hun sig at være ikklædt noget raffineret rødt blondeundertøj med stor udskæring som fremhæver kæmpebrysterne. Kig godt (hvis du ellers er til den slags, læser), for der kommer ikke nogen bedre lejlighed til at beundre damens talenter. I resten af *Murder By Moonlight* holder hun dem pænt indpakket; selv ikke i en krampagtigt postuleret erotisk scene mellem hende og Julian Sands blottes så meget som en enkelt brystvorte.

Filmens handling følger et nøje forudsigeligt mønster. Julian Sands spiller en retscaffen, "kølig" major som leder russernes efterforskning og Gitte gør livet surt for ham ved at te sig rapkæftet og fandenivoldsk, selvom hun ikke har nogen som helst autoritet på stedet, men det er i orden, fordi hun er amerikaner og kvinde. Konventionerne dikterer, at de to modstandere vil ende dybt forelsket i hinanden og sammen løse sagen (og redde verdensfreden, når de alligevel er i gang). Det oplyses om Gitte, at hun er født i Ungarn og at hendes lave militære rang ikke står i forhold til hendes farlighed (!). Måske skal den østeuropæiske baggrund tjene som undskyldning for hendes skrækelige

accent som skyldes, at hun taler dansk, bare med engelske ord. Jeg krummede virkelig tæer undervejs i filmen - replikkernes stupiditet gjorde selvfølgelig ikke sagen bedre. Klischeerne som serveres for seeren er næsten lige så tykke som Gittes accent. Russerne fremstilles f.eks. traditionen tro som surrogatnazister med hang til militær disciplin og fordægtige drømme om verdensherredømmet og selvom både amerikanerne og russerne afsløres i korrupte forhold er russerne alligevel lidt værre, fordi de samtidig spionerer på modparten, mens amerikanerne jo, herre gud, bare er interesseret i at tjene en (u)ærlig dollar. Den næsten mytiske terrorist *Volger* viser sig at have søgt tilflugt på månebasen under påtaget identitet - et lige lovlig bekvemt tilfældighedernes sammentræf, skulle man mene - og står bag minearbejderens død. Jagten går nu ind på *Volger* som vil gøre alt for at beskytte sin hemmelige identitet og undervejs er der som før nævnt også tid til kærtgen som kulminerer med en afgjort uerotisk erotisk scene mellem Gitte og den russiske major efter at hun har varmet ham op med 'provokerende' snak om frihed og demokrati...

Hvad gik galt? Michael Lindsay-Hogg er en dygtig instruktør med adskillige klassiske dokumentarfilm og tv-serier bag sig, bl.a. *Let It Be* (1969) og *Brideshead Revisited* (1981), men her pjasker han virkelig rundt ude på dybt vand. *Murder By Moonlight* minder mest af alt om et billigt opkog på *Outland* (1981), blot uden denne films svedige intensitet, og scenografi og special effects er set bedre hos *Doctor Who*. Gitte og den russiske undersøgelsesdelegation ankommer til basen i noget som mistænkeligt ligner radiostyrede legetøjsbiler, stjernehimmelen i baggrunden ser ud til at være sakset fra et astronomileksikon og et femårs barn kunne have bygget en mere overbevisende model af månekolonien. Prisen for mest pinlige scene må være den, hvor der går hul på basens ydervæg og en kvinde suges ud i det tomme Rum af vakuum-effekten - eller rettere: tiltet kamera-effekten. Dialogen vrirler med lattrækkende politiske udsagn (samme år som USA og Sovjet blev skildret som ligeværdige partnere ude i fremtiden faldt hele Østblokken ironisk nok fra hinanden), personerne er livløse stereotyper og komplet spild af glimrende skuespillere som Julian Sands, Brian Cox og Jane Lapotaire (Lapotaire medvirker bl.a. i den stærkt anbefalelsesværdige gyser *The Asphyx* fra 1973). Svaret ligger i selve forudsætningen for filmen. Den spinkle handling er bygget op omkring en farlig erotisk kvinde i skikkelse af Gitte og hendes kæmpebryster, en blond amazone som får selv forhærdede kommunister til at bryde savlende sammen. Problemet er, at Gitte ikke har for 25 øre erotisk udstråling og da det er en engelsk tv-produktion tør Lindsay-Hogg ikke gå sleaze-vejen og vise nøgenscener, hvilket i det mindste kunne have givet filmen kultstatus. I stedet døde *Murder By Moonlight* en stille død og endte på kabel-tv sammen med de andre ligegyldige skodtitter som udfylder den natlige sendeflade og man kan se, hvis man lider af kronisk søvnløshed eller er vendt hjem fra en natlig druktur med for meget uro i kroppen til at gå i seng: zombiefilm for zombier.

SCHIZO

DK-TITEL: Schizo - Vanvid

England, 1976

DIR: Pete Walker

LÆNGDE: 104 min.

DISTRO: Warner Home Video (udsendt i 1984)
DK-VIDEO-INFO: fullscreen cast: Lynne Frederick, John Leyton, Stephanie Beacham, John Fraser

rev af Jack J

En trist mand, der bor et sted i det triste nord-England, kikker en dag i avisen og ser, at en kendt skøjteløberske skal giftes. Dette får ham til at knytte næverne, pakker sin lange franskbrødskniv ned i tasken, og begive sig af sted mod London! Den triste mand spilles af John Leyton, der vist nok også var med i den ligeledes grå og triste engelske tv-serie *Når der Kommer en Båd (aka When the Boat Comes in)*, som vi i min familie sad og så i 70'erne på højde med *Herskab og Tjenestefolk (aka Upstairs, Downstairs)*!! Jo, der var sandelig gang i den i "de forvirrede 70'ere".

Nå, men så skifter scenen til den liden frøken et-eller-andet, der som sagt netop står overfor at skulle splejse med een eller anden filejs. Kvinde spilles af nu afdøde Lynne Frederick, som engang var gift med Peter Sellers (hans sidste kone, før han indløste billet til Det Store Ingenting). Af vagten ved indgangen erfarer pigen, at der er blevet ringet og spurgt efter en frøken et-eller-andet-andet, hvilket bekymrer hende. Vi begynder at ane, at frk. et-eller-andet måske engang hed et-eller-andet-andet! Nå, men skid hul i det, tænker hun og kort efter skal brylluppet stå. Ved festen ankommer den grå og triste mand fra nord-England naturligvis, han har fået en tjans i køkkenet som opvasker. Så da han ser sit snit til det, hiver han sin slagterkniv frem, lægger den på rullebordet med bryllupsdagen og gør klar til at rulle ind i salen og hakke bruden i smadder, men en gesjæftig køkkenchef hiver vognen fra ham og vrisser, at han ikke kan gå ind iført opvaskeforklæde, og kører derefter selv ind med vognen, stadig med kniven under et viskestykke. Den blodige kniv opdages og folk skrider og stønner og jeg ved ikke hvad. Hvorfor eller hvordan kniven er blevet så blodig, får vi ikke noget svar på. Mr. Grå-og-Trist er naturligvis over alle kanter. Senere kommer der telefonopkald til miss What's-her-face fra Grå-og-trist og hun begynder at se ham ud af øjenkrogene osv. Og ganske som sædvanligt i denne type film, så er der ikke nogen, der tror på hende. Jeg skal ikke røbe mere af handlingen her, da historien det meste af vejen (i alt fald hen til slutningen, men slutningen derimod...), er ret ordinær, hvis man har set denne type film før, og let's face it, det har vi alle - mange gange - men jeg synes altså alligevel, at *Schizo* er rigtig god, for på trods af den velkendte klischeé med at ingen tror hende (fuck, hvor ville jeg gerne, bare en eneste gang, se en film, hvor en kvinde siger: "Der er en modbydelig mand efter mig, men I tror sikker, jeg er tosset, for han er der aldrig, når jeg er sammen med andre" og de andre bare siger: "Nej nej, naturligvis tror vi da på dig, kom, så skal vi ordne den moderknepper for dig" Bare en eneste gang, er det for meget at bede om!!!), så ændrer det hele sig igennem de sidste 10 min, hvor selve slutningen gør klischeéen ok! Men modsat andre blade, så finder jeg det patetisk at afsløre slutningen i en film, den skal du selv opleve, når du altså får anskaffet dig *Schizo*!

Pete Walkers instruktion er god og det faktum, at filmen foregår i England, er en behagelig forandring fra de ellers evige settings i De Forenede Stater, og tro det eller lad være, men den (også altid evige)

amerikaner, der tilfældigvis er bosiddende eller på besøg i engelske film, er også helt fraværende! Pete Walker lavede en del horrorfilm i 70'erne (bl.a. *The Confessional aka House of Mortal Sin* ('76), *The Screaming Marianne* ('70), *Frightmare* ('74), *WIP-filmen House of the Whiplash* ('74), *The Comeback aka The Day the Screaming Stopped* ('77)), men hvad der blev af ham, ved kun hans revisor (jah joh, jeg kunne jo have fundet ud af det til denne anmeldelse, men hvad med om vi lader ham forblive et mystisk mysterium for eftertiden i stedet!).

Schizo er rigtig god, den er ret creepy og i B&G's afdelingen (som vi jo altid er interesseret i her blandt os liebhavere af film med god splat!) er der også overraskende meget at hente - overraskende fordi filmen som sagt er fra England - men der er altså en hel del gode gore-scener med bl.a. en gammel kone, der får en strikkepind gennem baghovedet, så den går ud gennem øjet på den anden side!

Normalt kan man jo aldrig regne med filmlængdeoplysningerne på kassetten, for det meste er filmen kortere, end det nævnte, men for een gangs skyld er det omvendt: videokassetten her nævner 1t31m, men filmen klokker faktisk først ind efter hele 1t44m! Ret sjældent det sker! Interessant nok, så er der bagefter en trailer for *Evilspeak*, der bestemt ikke er let at opdrive på DK-video mere (og ikke at man gider naturligvis, eftersom det danske bånd er klippet sønder og sammen!!!).

I Michael Weldons første *Psychotronic*-bog, nævner han i øvrigt, at der ved nogle biografvisninger af filmen blev uddelt lugtesalt (til hvis folk nu skulle besvime, fordi den var for uhyggelig). Jeg slog forresten *Schizo* op i tre forskellige opslagsværker og det eneste, der var positivt over filmen, var Weldons bog. Check uddrag af de andre nedenfor - og husk i øvrigt, at hvad etablerede anmeldere mener betyder ikke en skid for rigtige trashfilmfans! Hvad ved de om film? Nej, vell! Anyway, hvis du får chancen, så tag og se *Schizo*, den kan varmt anbefales.

NB: Senere spurgte jeg faktisk Michael Porel om Pete Walker og han fortalte bl.a., at Walkers film bestemt ikke var vellidt hjemme i England grundet deres indhold. Michael vidste ikke med sikkerhed, hvad der var blevet af Walker, men mente at havde hørt noget om, at han tilsyneladende skulle have bosat sig i USA, ikke som filminstruktør, men som ejendomsmægler!!

A Second Opinion:

"Walker and [screenwriter] McGillivray turn to the old standby for film-makers lacking inspiration: schizophrénia, explained to the audience with grotesque simple-mindedness by an American voice-over. [...] The rest is pointless mayhem and clichés as shadows lurk and doorknobs turn to the accompaniment of a ponderously predictable score, reducing the whole thing to risible absurdity" *The Encyclopaedia of Horror Movies*

"...things collapse disastrously in the second half. Caught between sending itself up and taking itself seriously, the film ends closer to the silliness of Francis Durbridge than to the menace of Alfred Hitchcock" *The Time Out Film Guide*

FRANCES

USA, 1982

DIR: Graeme Clifford

ANMELDT VERSION: set på TV4

INFO: letterbox

CAST: Jessica Lange, Sam Shepard, Kim Stanley, Bart Burns, Christopher Pennock, James Karen.

rev af Jack J

Frances er den autentiske beretning om skuespillerinden Frances Farmer, der lavede film i Hollywood i 1930'erne og 40'erne. Frances havde stærke holdninger og var en "fri" type - lidt for fri for samtidens USA, og ikke mindst for hendes mor, der brændende ønskede sig en datter, der var en kendt kändis, men som samtidig holdt sin kæft og gjorde, hvad moderen sagde. Faderen havde en ryggrad som spaghetti og havde ikke mod til at modsige moderen.

Da Frances fik nok af forholdene på et film-set, bad hun filmholdet om at skride ad helvede til og skred så, samtidig med at hun pandede en sminkese een på lampen. Da hun som nævnt var en berømt skuespillerinde, medførte dette en brutal anholdelse og en fængselsdom. Moderen trådte dog til for at "hjælpe" og fik overbevist myndighederne om, at datteren var syg i hovedet og fik hende indlagt på en tøsseanstalt. Der var ikke noget galt med Frances, ud over at hun var 30-40 år forud for sin tid. Det lykkedes for hende at stikke af fra anstalten med hjælp fra sin ven (en on-and-off-kæreste), der også var lidt af en kunstner-type. Han tilbød Frances at stikke af med hende til Kanada, men utroligt nok elskede hun moderen så meget (eller også var hun bare utroligt blåøjet og naiv), at hun tog tilbage for at ordne sagerne med hende. Resultatet var naturligvis forudsigeligt og Frances røg ind og ud af sindssygehospitalet de følgende år. Til sidst endte det med, at man "kurerede" hende vha. en ny "revolutionerende" metode indefor lægevidenskaben dengang, hun fik det hvide snit!!

Frances er en gribende film, der kan få een til at knytte næverne i arrigskab og harme over, hvor barbarisk lægevidenskaben var i gamle dage, ikke bare i USA, men lige så vel i Danmark. Jessica Lange spiller hovedrollen og som altid gør hun det til UG med kryds og bolle. Hun lavede filmen året efter genindspilningen af *The Postman Always Rings Twice*. Det er ikke en psykotronik film det her, men absolut en seværdig filmrulle ikke desto mindre (og helt uden psykotronik er den nu da heller ikke; vores ven James Karen fra *Return of the Living Dead* er med!).

Frances er godnok skide lang, over to timer, men hvis du falder over den, så tag og se den alligevel, den er det absolut værd!

DOG SOLDIERS

UK, 2001

dir/script: Neill Marshall

længde: 100 min.

distro: Scanbox Entertainment

DK-video-info: letterbox

cast: Sean Pertwee, Kevin McKidd, Emma Cleasby, Liam Cunningham

anmeldt af Heine Sørensen

I forbindelse med midnatspremieren på *Dog Soldiers*, bemærkede jeg overskriften på den blærede filmplakat, hvor der stod: "The most EXPLOSIVE and purely ENJOYABLE horror debut since THE EVIL DEAD!" Uhadada!!! I sandhed en overskrift, der lover guld og grønne skove. Men fornuftig en nordsjællænder som jeg er, valgte jeg at nedkøle forventningerne, da jeg modtog en anmelderkopi af *hundesoldaterne* fra Scanbox. Men jeg må dæleme indrømme, at jeg blev noget overrasket over denne velfungerende britiske varulvebasker! Et længere handlingsreferat ville være direkte spoilerende for filmen, så på det område har jeg valgt at være sparsom...

Well, et hold barske rekrutter er på en militærøvelse i det naturrige skotske højland. Alt er rutine, lige indtil natten falder på og fuldmånen står klar på himmelen, [hvor] øvelsen med ét bliver forvandlet til blodig alvor, da soldaterne [angribes] af en flok glubske varulve. Disse bæster slår til i rendyrket *Predator*-tempo og et par soldater kommer grueligalt galt af sted. Midt i den højspændte og gory kamp, hvor soldaterne er rent på røven, bliver der reddet af en kvindelig zoolog i en jeep. De bliver herefter ført i sikkerhed i et af-sidesliggende hus, der viser sig at gemme på en skummel hemmelighed, så sikkerheden bliver for soldaternes vedkommende kortvarig!

Med øvelsesammunition og dalende kampmoral bliver det en lang og blodig nat, hvor de udmattede armý-drenge må forsvar sig mod de behærede sataner, som angriber huset fra alle retninger.

Dog Soldiers er en bundsolid og yderst velspillet "lille" horrorfilm, et klart "must"! Neil Marshall er en kompetent instruktør, der ved, hvad han vil og som giver sig tid til at opbygge spændingen. Det lykkedes ham at holde dampen i kog i de løbende 100 minutter. Der er ikke tale om et banebrydende mesterværk, men derimod en gæv, underholdende og overraskende varulvefilm, som ikke er set tilsvarende siden Joe Dantes *The Howling*! [Læs i øvrigt om flere varulvefilm i "Varulven - en rigtig kedelig og usympatisk fæstet" i SS! #1. Ed]. Det er efterhånden også på tide, for jeg har virkelig savnet en god varulvefilm og her er *Dog Soldiers* et forfriskende og tiltrængt bud på en sådan. Den underholder bravt og har kun til formål at give sit publikum det, de forlanger, hvad angår gys, spænding, gore og action.

Det bliver spændende at følge debutanten Neil Marshall i fremtiden. Lad os krydse fingre for, at han vil diske op med mere af samme kaliber. Alt i alt en positiv oplevelse, godt gået!!

[Og hvis ellers Heines beslutning holder, så var dette altså den sidste anmeldelse, han nogensinde har tænkt sig at skrive for fanzinen ... men lad os nu se; den hr. Sørensen har det jo med at skifte mening, som vinden blæser! Hvis jeg havde en femøre, for hver gang manden har sagt: "Når jeg har købt den her video, så er det den sidste video, jeg nogensinde køber, så er det slut - definitivt - så er det kun dvd'er, der gælder", så ville jeg sgu være en rig mand!! (øh, udover jeg naturligvis ikke ville kunne bruge alle de ski-de femører til noget!!) Ed.]

HALLOWEEN RESURRECTION

DK-TITEL: Halloween Resurrection
 USA, 2002

DIR: Rick Rosenthal
LÆNGDE: 95 min.
ANMELDT VERSION: set i biffen

anmeldt af Michael Porel

Jeg er næsten sikker på, at de fleste fans af horrorserien *Halloween* vil give mig ret, når jeg hævder, at det ikke lød som nogen umiddelbart god idé at lave endnu en fortsættelse om Michael Myers' eskapader. Efter den fremragende *Halloween H20*, som satte en effektiv afslutning på Michaels liv og blodige geminger, var der faktisk ikke mere at fortælle. Det endelige punktum var blevet sat til alles tilfredsstillelse - nå ja, med undtagelse af Ole Michelsens naturligvis - men undervurder aldrig en Hollywood-producents begærlige hjerte. Dollars er hans gud, så hvis man nu kunne presse citronen for en sidste mønt, så var det måske muligt at lave endnu en film, at lade Michael Myers genopstå, selvom han mistede sit hoved i sidste film.

Det var med tøven og rynken på næsen, at jeg begav mig ind at se *Halloween Resurrection*, men jeg må indrømme, at da jeg forlod biografen, så hamrede mit hjerte højt og tydeligt. Jeg havde tilbragt lidt under halvanden time i mørke, skrækslagen og temmelig begejstret. Jeg har elsket horrorfilm, siden jeg var tolv år gammel og mit problem i dag er, at jeg sjældent føler skræk ved at se dem. Jeg har nok set for mange. Jeg er blevet hærdet, men til *Halloween Resurrection* følte jeg faktisk dette guddommelige sug af skræk og chok, som får hjertet til at banke hurtigere og adrenalinen til at pumpe gennem een med rekordfart. Dejligt.

Okay, lad det med det samme være sagt, at filmen er langt fra noget mesterværk og den vil sikkert hurtigt blive glemt. Alligevel var den et forfriskende pust fra en industri, som fuldkommen synes at have mistet evnen til at lave uhyggelige film, en glemt kunstart. Filmen begynder med et gearret op instrumentalt nummer af John Carpenters fænomenale *Halloween-theme* og det er i sig selv nok til at nedkøle ens blod med et par grader. Derefter får vi en forvrøvlet undskyldning for hvorfor Michael stadig er i live, hvorefter han får ram på Laurie Strode og dræber hende i en ret så effektiv scene. Filmens første minutter er effektive, skrækindjagende og lover godt for resten af forestillingen - og man bliver ikke skuffet. En lille gruppe unge mennesker skal medvirke i et reality-tv-program à la *Big Brother*. De skal tilbringe en nat i Michael Myers' barndomshjem. Producenten af programmet, som selvfølgelig har dollartegn i øjnene, har forberedt et par overraskelser for at skræmme de unge fjolser fra vid og sans uden at tage højde for, at Michael gemmer sig i mørket med sin ven, den sylskarpe kniv som han altid har været god til at flænse sine ofre med.

Mordene i filmen er effektive, blodige og rammer plet næsten hver gang. Flere af slagtescenerne, som ikke overlader meget til fantasien, synes inspireret af Dario Argentos talent og der er da også en hyldest til Michael Powells *Peeping Tom*, hvor et offer myrdes med stillet af en kamerafod, blot med den undtagelse at denne gang ser vi sylen gennem borte halspulsåren, noget som manglede i Powells klassiker til min store fortrydelse, da jeg så filmen som barn [*ditto her!* Ed].

Som sagt, så er *Halloween Resurrection* langt fra nogen klassiker, men hvis du kan lide at svede, fryse, gyse og le på samme tid, så sluk lyset, læn dig tilbage

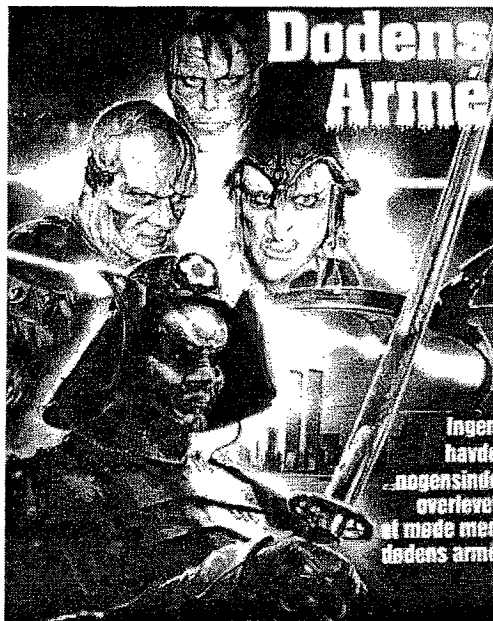
i lænestolen og nyd een af tilværelsens dejligste privilegier: at se en effektiv shocker.

NEON MANIACS

DK-TITEL: Dødens Armé
USA 1985
DIR: Joseph Mangine
DK DISTRIBUTØR: Filmlab (1993)
LÆNGDE: 90 minutter

Anmeldt af Thomas Winther

Et sikkert hit til en aften, hvor man først har spist et hav af hotdogs (man kan altid spise en hotdog mere [*med mindre det er billige pølser fyldt med vand, puha! Ed.*]). Så har man spist trøfler/romkugler fra samtlige bagere i byen, og man har fået lave nye regler for optagelse af prospekts til flokken. Man er efterhånden kommet til aftenens højdepunkt: vingummiranden. Vingummibamser, der har lagt i blod i vodka i flere dage, og nu er hele blandingen så gjort stiv med husblas. Det er nu muligt at lave *Alien 4*-finten med en vingummibamse, hvor den folder sig ind i sig selv, mens man suger den op med et sugerør. Til dette skal der være en film på videoen, der passer sig til. Det kan

være *Bad Taste* med "bræk i bowle"-scenen, eller *Braindead* med buddingscenen. Men det kan også være en film af en klasse som *Dødens Armé*.

En flok monstre, der adskiller sig en del fra hinanden i sminke og våben såsom "The Archer" med hans armbrøst, "The Samurai" med hans Katana og "The Hangman" med hans lykke. En gruppevækkende flok, som ingen levede længe nok til at fortælle om, som der står på filmens cover. Det passer dog ikke helt, for filmens unge smukke jomfru overlever et angreb, hvor alle hendes fulde og liderlige venner bliver brutalt myrdet af disse monstre. Som skrevet, adskiller

de sig fra hinanden i udseende, men derudover er der mindre personlighed over dem, end der er over Freddy Krueger i den første af hans film (der skulle lige gå et par film, inden han begyndte at være sjov, i den første halvtreds han også bare rundt og myrdede). Nå, men jomfruen får fundet sammen med "ham, som ikke er en af det seje slæng", og en lille pige, der er meget optaget af monstre og faktisk selv har påbegyndt den undersøgelse, som politiet ikke rigtigt kommer nogle vegne med.

Det hele ender med et opgør til en kostume-skolefest, som leverer skul for monstre og masser af potentielle ofre til dem. Tittlen *Neon Maniacs* henviser til det grønne slim, det efterlader sig, hvor end de dukker op. Set i det rette selskab og i den rette stemning er det en god sjov film, set på alle andre måder sutter den for vildt.

A Second Opinion:

"It's quite entertaining [] and there's a fair bit of gore. Oh yeah, you can easily leave yr brain in the fridge, you won't need it!"
 Jack J i *Banned in Britain* #1

THE CROW: SALVATION

USA
DIR: Bharat Nalluri
LÆNGDE: for lang!
DISTRO: who cares!!
DK-VIDEO-INFO: ditto
CAST: Eric Mabius, Jodi Lyn O'Keefe, Kirsten Dunst, Fred Ward

anmeldt af Metin Vardar

Så kom den endelig. På video for mange måneder tilbage. *The Crow: Salvation*, som jeg havde gået og ventet på med blandet følelser. I USA udskød man hele tiden dens premiere med diverse dårligere undskyldninger som: *Det er ikke det rigtige tidspunkt, filmen er for dårlig* (iflg. en preview, som folk vandrede ud af). Miramax besluttede derfor at udsende den direkte til video, hvilket medførte en sand læserstorm [fra] vrede Crow-fans. Som en af de vrede fans skrev til vicedirektøren af Miramax: *"We want to see it on the big screen you motherfucker. You cannot do this to us and get away with it!"* Alvorlige ord fra en vred fan hehehe. Og man forstår jo godt vedkommende. Hvis George Lucas kom med en lignende pressemeddelelse vedrørende *Attack of the clones*, er jeg sikker på, at en, to eller endda flere *Star Wars*-fans ville gå amok med en Sig Sauer-sniper-riffel og sprede rædsel på rådhuspladsen. Det hele endte med, at filmen fik biografpremiere i enkelte stater, hvor den var på plakaten i max. en uge. Derefter blev den taget ned. Det lovede ikke for godt en preview, som folk vandrede ud af, begrænset biografpremiere, direkte til video. Vi har jo været tur igennem med *The Crow: City of Angels*, som led nogenlunde samme skæbne som *The Crow: Salvation*. Og man kan jo spørge sig selv; hvordan fanden nosser de [så] godt og grundigt i det hos Miramax i deres stræben efter at lave en anstændig efterfølger til *The Crow*? Det er mig en gåde, men svaret er måske, at O'Barr har fået en stor pose penge for at holde sig væk. Han var kun indblandet i etterten, hvor han var med til at skrive manuskriptet. Han er manden om nogen, som kan levere en historie, som samtidig er spændende og gripende. Men nej, vær så artig og tage

plads i hjørnet og hold kæften. Jeg ved ikke, hvor stor en pose penge O'Barr har fået, men ærgerlig talt så er det sgu ikke det værd. Personlig ville jeg selv forlange at få indflydelse i HELE processen. Lige fra udfærdigelse af manuskriptet til produktion af filmen. Men sådan er vi jo alle sammen forskellige.

Så da den endelig kom på video nede i min lokale Blockbuster, spurtede jeg fluks derned, hev lånerkortet frem og viftede ivrigt med *The Crow: Salvation*-kassetten.

Endelig. Efter flere års ventetid var tiden nu inde til, *The Crow: Salvation* kunne flimre på fjernsynsskærmen. Først, lad os se på de folk, som har været involveret i filmen. Instruktøren er den engelske Bharat Nalluri, som nok er mest kendt for at lave tv-reklamer og musikvideoer. Jeg tænkte; *Åh nej, ikke endnu en instruktør der er kommet fra dette degenererede miljø!* Ikke fordi jeg har noget imod dem, Ridley Scott er jo et eksempel på, at det kan lade sig gøre at begå sig i andre genrer. Men han er ikke så miljøskadet, som andre instruktører er det, f.eks. D. Fincher. Jeg gider bare ikke at se en film, der minder om en to timer lang reklame. Og jeg spekulerede på, om dette også var tilfældet med Nalluri bag roret på *The Crow: Salvation*. Nalluri har dog også lavet enkelte film; *Killing Time* og *Downtime*. Jeg har ikke set nogen af dem, eller hørt noget om dem, såååååå - sådan er det. Efter sigende er der flere penge at hente i at instruere reklamefilm end spillefilm, med mindre man selvfølgelig hedder Steven Spielberg eller George Lucas. Manuskriptforfatteren Chip Johannessen er mest kendt for at være medforfatter til tv-serien *Millennium*, som manden bag *X-Files* står bag (det er jo Chris Carter, jeg taler om). Producenterne Edward R. Pressman og Jeff Most er gamle kendinge. De har faktisk produceret samtlige Crow-film.

Hovedrollen som Alex Corvis spilles af Eric Mabius, som var til casting i den første Crow-film, men endte med at blive kasseret. Jodi Lyn O'Keefe spiller Corvis' kæreste Lauren og Laurens lillesøster Erin spilles af Kirsten Dunst. Sidst, men ikke mindst, er der Fred Ward som den korrupte politikaptajn. Filmen starter med, at Alex Corvis uretmæssig bliver marineret og grillet i den elektriske stol for mordet på Lauren. Han kommer tilbage fra de dødes verden (rimelig hurtigt i forhold til de andre Crow-film, hvor der går lidt længere tid, før de kommer tilbage fra skyggeverden) ved hjælp af en, surprise, surprise, krage, og sætter sin egen efterforskning i gang. Han leder efter en mand med et ar i venstre arm, som plantede kniven i hans bil efter at have gennemført Lauren veldrejede krop med 53 velplacerede knivstik.

Corvis starter med et vidne, en sølle junkie ved navn Thomas, der aflegte falsk vidnesbyrd i retssagen mod Corvis. Thomas afslører, at nogle politifolk truede ham til at vidne falsk. Lamen så tar vi fat derfra. Hurtigt går det op for Corvis, at de selv samme korrupte politimænd slog Lauren ihjel, men hvorfor? Dette bliver ikke afsløret før sidste halvdel af filmen, hvilket egentlig er lige meget, for man har en fornemmelse af hvorfor. Hun må have set noget eller fundet ud af, at de var korrupte. En efter en bliver de korrupte politimænd på artistisk vis ekspederet videre til Skt. Peter, som nok skal tage sig kærligt af dem. Til sidst kommer turen til politikaptajnen, elegant spillet, som altid, af Fred Ward. Han får en tur i den elektriske stol - *a taste of his own medicine*.

Alt i alt kan jeg [kun] sige; gudskelov for at jeg kun gav 30 kr. i Blockbuster for denne 'umådelige

REVIEWS ANMELDELSER RECENSIONER REVS

lortefilm, som sætter skam i livet hos alle ægte Crow-fans. Magen til lort skal man lede længe efter. Eric Mabius spiller the Crow uden den enigma og poetiske fanden-i-voldskhed, som Brandon Lee og til dels Vincent Perez leverede i *The Crow* og *The Crow: City of Angels*. Et af kendetegnene for de to foregående film var den gotiske atmosfære, som i *The Crow: Salvation* er ikke-eksisterende, hvilket gør den fattigere rent visuelt. Kragen har næsten ingen rolle i filmen, den er reduceret til ingenting, dens betydning er grusomt blevet elimineret af en manuskript forfatter, der uden tvivl aldrig har læst et *The Crow*-blad. For fanden, det er kragen, der er bindeleddet mellem de to verdner og kilden til hans udødelighed. Først til sidst i filmen bliver kragens rolle anerkendt, og det er sgu for sent. Filmen mangler atmosfære, skurke med karakter (med undtagelse Fred Ward), og sidst, men ikke mindst, en medrivende historie og et værdigt plot. Filmen er en tynd kop the uden sukker. Den virker til fider ligegyldig og det skyldes den måde, den er klippet sammen på og skuespillerens præstation. Rent ud sagt er det noget værre L O R T.

Jeg må dog indrømme, filmselskabet har haft nosser nok til at indrømme, at resultatet af denne produktion er blevet noget være bullshit, som ikke er et biograffærdigt værdigt. Miramax, jeg hilser jeres selvsindigt og ærlighed velkommen.

Er der overhovedet noget godt at sige om denne film? Nej, desværre ikke. Men soundtracket, som i de to foregående Crow-film sparker røv. Så kære læser, investere hellere dine penge i soundtracket eller download det fra Kaza (Snøft, snøft, audio galaxy er væk for altid).

SUPERSONIC MAN

Spanien, 1979

DIR: Piquer Simon

LÆNGDE: 84 min.

DISTRO: Filmcom

DK-VIDEO-INFO: letterbox

CAST: Cameron Mitchell, Michael Coby, Diana Polakow

anmeldt af Heine Sørensen

Supersonic Man (en jubelna i stramtsiddende rødt nattøj) ankommer til Jorden fra den anden planet (lige-som Superman fra året før). Han er på en mission for at stoppe den sindssyge videnskabsmand Dr. Gulk. Gulk bliver ellers spillet af min topfavorit Cameron Mitchell, som sikkert har været gevaldigt på røven og derfor har haft alvorligt brug for nogle hurtige kontanter! Gulk råder over sin egen hær, samt et stort klodset svin af en robot med indbygget flammekeaster i robotarmene. En hæderlig videnskabsmand (de findes åbenbart også) bliver kidnappet af Gulks hær, da den ligger inde med en top-top-tophemmelig formel, som kan skabe verdens absolut stærkeste laserstråle, der er i stand til at destruere storbør på *no time* og det er netop det, den gode Dr. Gulk har skumle planer om. Men Supersonic Man kan man sgu ikke tage røven på! Han kan nemlig løfte en damptrølle, modstå kugleregner, tæve bisser på en bar (med lethed), stoppe lastbiler i høj fart, forvandle en truende revolver til en banan (tåååååååååååå) og meget, meget mere... så der er lagt op til kamp mellem Supersonic Man og Dr. Gulk...

Ok, man skal vist være en meget tolerant trash-spasser for at klare sig igennem denne

spanioler-superheltestinkerfilm! Jeg er ellers ret tolerant, men her går grænsen. *Supersonic Man* er en pinlig tåbefilm, som er en prøvelse at komme igennem. Jeg håber, at Cameron Mitchells gage har været stor, siden han ville medvirke i sådan noget lort, men jeg tvivler. Det er Piquer Simon, der har instrueret makværket, han lavede jo ellers den kanonunderholdende trash-slasher *Pieces* fra 1981 og senere mutantsneglefilmen *Slugs* fra 1987.

Supersonic Man er gået videre til redaktøren og videoskraldespanden Jack Jensen.

THE MANKILLERS

aka Twelve Wild Women

DK-TITEL: The Man Killers

USA 1987

DIR: David A. Prior

DISTRO: Filmforlaget

INDSPILNINGSSOMKOSTNINGER: \$50

DK-VIDEO-INFO: fullscreen

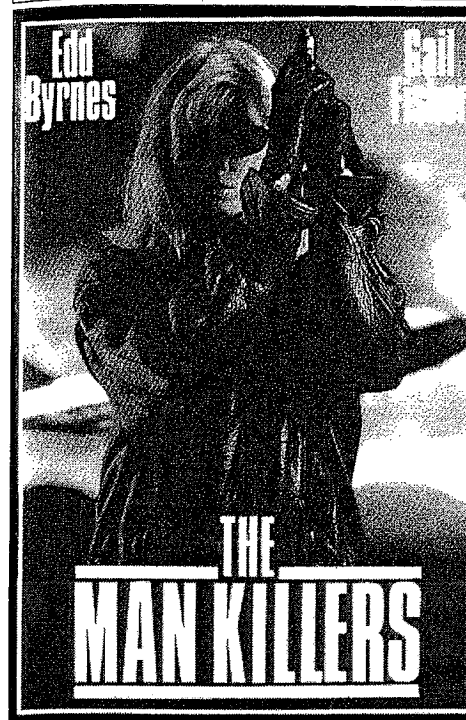
CAST: some chicks

review: Jack J

I Colombia blir nogen under-cover FBI-agenter dræbt af hensynsløse slyngler, der tjener til dagen og vejen på drugs. De skænselsløse kanaler ledes af en kanut, der ved hvodden FBI-agenterne tænker: han var nemlig selv FBI-agent engang (wow!). Hjemme i USA ved the über-FBI-boss ikke sine levende råd. Hvad skal han gøre? Hvad kan han gøre? Så pludselig får han en god idé!! Han havde engang en agent, en kvinde, som var hans næstbedste agent. Men han var nødt til at fyre hende, da hendes boyfriend, som tilfældigvis var hans bedste agent, skød og næsten dræbte hende for at få rovet fra et drug bust. Og den selvsamme usympatiske renegade agent er nu ham, der voldser problemer i Colombia (to gange wow!!). Nu, hvor den kvindelige agent er kommet over skudsåret, er hun flyttet ud i skoven, hvor hun lever afsondret fra andre mennesker, mens hun øver sig i bueskydning, så hun kan forsvare sig med andre onde mandspersoner!! Hun vil først ikke ha noget med the über boss at gøre, men da hun hører, at det er hendes gamle boyfriend, der står bag, er hun fyr og flamme efter at dreje nosserne om på ham. Men wild og uterlig, som hun er, vil hun sgu ik' ha noget med mandlige FBI-agenter at gøre. I stedet vil hun samle en lille 10-mands hær af kvindelige kvinder, som kan ta af sted for at sparke mandsrøv. Så mange kvindelige agenter har man tilsyneladende ikke i FBI (!!!), så hun tar en tur i spjældet for at finde de mest outrer, voldelige og frygtløse kvinder, der findes øst for South Central LA!! Kvinder, der kan få selv møgsækkene i La Vida Loca (check doku'en, når den blir genudsendt på Discovery) til at se ud som strikkesøstre!!! Nå, men de tar så ud i Colombias outback og sætter op en lejr for at lære morderkvinde at kunne tackle narko-dealer-mændene. Så indtræffer det store øjeblik, hvor de drager i feltet (dvs. halv-bevoksede skovområder), hvor de tuffe gimper så går rundt med store kanoner, som de dårligt nok kan bære og da de løber ind i nogle mænd, der skal plaffes ned, holder de på skyderne, som en nonne, der holder en... et eller andet!

Jeg skal ikke forsøge at dykke dybere ned i denne meget komplicerede (not) historie, men blot nævne, at udover alt dette, så er der osse en hel del blodige skudsår, scener med kvinder, der løber rundt og træner

REVIEWS ANMELDELSER RECENSIONER REVS

(læg mærke til hende, der taber gajolerne ud af trøjen efter en tur gennem et kravlerør jeller hva den slags nu hedder!), absolut ingen dyre effekter eller locations. Billedkvaliteten på den danske video er derimod noget lort (Brahe-slang) og ser faktisk ud som en jævn fjerdegangskopi. Og det hele er garneret med typisk 80'er-powerrock. Alle skuespillerinderne ser ud som gymnaspiger og mit bud er, at filmen vel, inkl. catering fra KFC, har kostet 50\$ at lave. Med alle disse ingredienser, så ville sådan en anmeldelse jo naturligvis have været lig med "værdiløs" - hvis da ellers slige anmeldelse havde været at finde i kultureltidsskrifter såsom *Kosmorama* eller endda *Ekko*, men heldigvis for dig, så sidder du jo lige nu med et RIGTIGT filmblad og derfor kan du jo som sædvanlig forvente individuel meningsdannelse og ikke bare gentagelse af noget, som en 105 år gammel hønse-filmprofessor har stået og forelåst om på et eller andet universitet. Sjovt nok, så fortalte herr Ovesen mig forleden (i et tog mod Valby, skide tidligt og efter at undertegnede havde sovet 1445m natten forinden), at de da rent faktisk sælger *Kosmorama* på Kbh.s universitet!! (og nej, baby, de sælger ikke SSI - ikke om mine skrivelser skal udsættes for "kultureliten"!!!).

The Mankillers er en herlig underholdende film. Jo jo, den er ganske og aldeles hjernedød (men det vidste du godt, ikke?), men en no-budget-film med 12 kvinder, der render rundt med store maskinpistoler i små, korte bluser og i shorts, kan vel aldrig være tids-spilde for sådan nogen som os, der hylder og ærer dumme film. Vel? At det er gennemført dumt, blir man såmænd forvisset om allerede, når man ser teksten på kassetten, hvor filmen sammenlignes med, get this; *The Dirty Dozen* (aka Det Beskidte Dusin), og så ku

videoselskabet end ikke tælle, hvor mange kvinder, der er med, men skriver "13" på omslaget (som nævnt, er det kun 12, nemlig 10 tugthuskvinder + heltinden og en MP'er).

Jeg nævnte jo forresten FBI, og når du ser filmen, tænker du måske: "der blir sgu da ikke nævnt nogen FBI-agenter" men det gør der nu alligevel. Sagen er bare den, at oversætteren er et fjols! Den engelske dialog refererer til "Feds" og af en eller anden obskur grund fordansker oversætterkvajet det til CIA, men eftersom Fed er en slangterm for medlemmer af Federal Bureau of Investigation, så ER det altså FBI!!

Anyway, hvis du finder *The Mankillers*, så køb den bare, men giv endelig ikke mere end højst 20 kr.!

Ikke noget mesterværk - men en underholdende skodfilm!

PHANTASM

DK-TITEL: Dus med Døden

USA 1979

DIR: Don Coscarelli

LÆNGDE: lang nok

DK-VIDEO-INFO: fullscreen

CAST: Michael Baldwin

Anmeldt af Metin Vardar

Verden mest vellykkede gyserfilm? Det påstår nogle die-hard *Phantasm*-fans på nettet. Og der er mange af dem, skulle jeg hilse og sige. Så populær er filmen, at der bliver afholdt *Phantasm*-konventioner i USA (hvor ellers! Trekklis eat shit and die). Og de har ikke tænkt sig at ændre deres opfattelse af en snart 24 år gammel film, som blev skudt på et meget sparsomt budget med en række ukendte skuespillere. Der blev ynglet yderligere 3 fortsættelser til sagaen om *The Tall Man*. I 1988 kom så *Phantasm II*, igen med Angus Schrimm i rollen som *The Tall Man*. En rolle, som han gentager i *Phantasm III: The Lord of the Dead* fra 1994 og *Phantasm IV: Oblivion*. 5'eren skulle efter sigende være godt på vej. Bliver det en økonomisk succes, så ser vi såmænd nok også en 6'er og en 7'er for den sags skyld. For er der en ting Hollywood har lært os, er det, at "if it makes money, why kill it?" Som med så mange andre film, der har affødt fortsættelser, så er den første i rækken ALTID den bedste uanset hvad. Har du nogensinde tænkt over det hva! Det gælder *Evil Dead*, *Godfather*, *Rambo*, etc. *Phantasm* er ingen undtagelse. Jeg har selv kun set 1'eren og 2'eren (og 3'eren gad jeg ikke at eje. De andre film i rækkefølgen har knap været så succesfulde som 1'eren [hverken] publikumsnæssigt [eller] økonomisk. Jeg har ladet mig fortælle, at *Phantasm* er den bedste og mest originale, de andre film virker, som de gnaver på et ben, som der er ikke er mere kød på. Instruktøren på alle film hedder Don Coscarelli. En herre, som er mest kendt for *Beastmaster* samt *Phantasm*-filmene. Andet har han faktisk ikke rigtig lavet.

Jeg så filmen første gang, da jeg var ganske ung der sidst i 1980'erne. Efter at have set filmen, tog jeg fat i kraven på min Hummel T-shirt og hviskede "Fuck, var det kun en drøm eller hva!". Damn, det var en scary film efter datidens standard. Jeg har siden hen i kedsomhedens nåde smækket den i video og set den et par gange mere (hvad fanden skal man ellers lave en søndag eftermiddag, hvor ens køkken ligner et libanesisk feltkøkken). Og den bliver bare bedre og bedre, hver gang man ser den. Great. Filmen har desuden et

originalt soundtrack, som er værd at investere i. Sæt Phantasm-cd'en i afspilleren og læs de gamle numre af Judge Dredd eller Spawn dertil - det sparkes røv. Nåe lad os komme til selve filmen. Brødrene Mike og Jody har mistet deres forældre. Storebror Jody vil overgive forældremyndighederne til en tante, så han kan turnere med sit band, men han elsker knægten og har ikke helt besluttet sig for, hvad han vil gøre. Anyways, en aften samler Jody en encelle-amøbe-blondine op og vil på godt dansk kneppe hende sønder og sammen midt på en kirkegårdsgravplads. Mike følger efter (kin-

PHANTASM DUS MED DØDEN

HVIS DENNE FILM IKKE FLÅR DINE NERVER
...SÅ MÅ DU VÆRE DØDI

ky lille bastard), men bliver opdaget af en lille hætteklædt dværg, der jagter ham tværs over gravpladsen. Mike beslutter sig derfor at se nærmere på byens bedemand. Mike opdager, at der foregår skumle ting, en flyvende metalkugle, som borer sig i hovedet på folk, morderiske dværge, og en port til en anden verden. For at overbevise Jody om de skumle ting, der foregår hos bedemanden, bringer Mike en afskåret finger med hjem, som tilhører The Tall Man.

Fingeren forvandles til et lille monster, en eller anden form for ondsindet spylue. Jody bliver selvfølgelig overbevist, det ville jeg fandeme også være, hvis jeg var ham, og de går i gang med at bevæbne sig. Enhver amerikaner med respekt for sig selv har selvfølgelig en pump action shotgun i sit hjem og de rigtige patriotiske amerikaner har også en Colt .45 liggende ved natbordslampen. Jody og Mike aflægger The Tall Man et visit, der ender katastrofalt. Det ender med

at de flygter hovedkuld fra huset, hvor The Tall Man residerer. De erkender, at der skal noget helt ekstravagant til, før de kan få bugt med The Tall Man's dømmiske kræfter. De udtænker så en snedig plan, hehehe. Der er en dyb og uoverkommelig mineskakt, som udmærket kan bruges som gravplads for The Tall Man. Det lykkedes dem da også at få ham smidt derned. Og så skulle man tro, det hele er fordi, men nej.

[Slutningen skal ikke røbes her, men man sidder bare og tænker:] Var det en drøm eller er det virkelighed? Interessant problemstilling, som mange andre film også har leget med. Her tænker jeg på film som The Matrix og A Nightmare on Elm Street. Egentlig er det en problemstilling, der går meget længere tilbage. Faktisk helt tilbage til det gamle Grækenland. Hvem kender ikke Aristoteles-historien om fangerne i jordhulen, der kun så skyggerne af deres fangevogtere og dermed troede at fangevogterne var nogle overmennesker, som alle var tre meter høje og to meter brede.

Phantasm er en fed film. Så kort kan det siges. Overskyggende atmosfære, gribende historie og levende karakterer. Der er strejf af science-fiction (den flyvende kugle), surrealistisk plot, og et gotisk scenario. Den skal ses, hvis ikke du allerede har set den. Desværre har Blockbuster den ikke, men forsvil ikke. På en sidegade til Nørrebrogade er der en lille videoboks (nemlig Danmarks sidste rigtige 80'er-agtige videoboks: "Videoudlejningen"! Meget passende har vi en artikel om den et sted her i dette nummer!! Ed.), der har de fleste B-film og andre vidunderlige perler, som toon-town har spytet ud. Ellers kan du købe den hos www.amazon.co.uk, glem alt om Video Netto, de er fucking dyre [Så sandt, så sandt! Jeg har netop måttet hoste op med 150 kr. for en brugt dansk video med Empire of the Ants aka Kæmpemyreme Angriber!! Ed.]. Boykot den lortekæde. Over and Out.

THE BRADBURY TRILOGY

aka The Ray Bradbury Theater/Mystery Theatre/Ray Bradbury présente USA, 1984

DISTRO: Westcon home video APS

SPILLETID: 82 minutter

MEDVIRKENDE: Ray Bradbury, Leslie Nielsen, William Shatner.

Anmeldt af Thomas Winther

Vi har set det med forfattere som Stephen King, at der kommer en film som egentligt er 3-4 små formatiserede noveller der så er smækket på det samme videobånd. For Lovecraft er det filmen "Necronomicon", der udgør denne form for 3-i-1-film. Det samme er gældende for Ray Bradbury, her hedder filmen sågar også "The Bradbury Trilogy", og det er også ham selv der linker filmene sammen ved at man ser ham gå rundt i hans stue, hvis det da er hans og ikke bare en kulisser, og taler om hvordan han bliver inspireret til hans historier. På en måde passer det faktisk godt til en forfatter som Bradbury med denne slags film, da langt de fleste af hans udgivelser er novellesamlinger. I novellesamlingen "Den illustrerede mand", har han sågar skrevet links mellem novellerne. I den er det to mænd der mødes, hvoraf den ene er overtaloveret, tatoveringer der vel at mærket kan sit eget liv og ændre udseende på en måde så de fortæller en lang række små historier, historier der så er blevet til denne rigtigt

gode Science fiction/Horror bog. Nå men tilbage til filmen. Det hele var engang en TV-serie på 65 afsnit, men alt hvad jeg har fået fat på er de 3 afsnit som er udkommet på denne video.

BANDEN

Klokken 2 en mørk sen aften er Spaliner ude for en eneulykke i sin bil. Bilen vælter rundt på hovedet. Det lykkedes ham at kravle halvvejs ud af den. Gaden var øde da det skete, men i løbet af få sekunder er der en mængde mennesker omkring ham. De stimler meget tæt om ham og står og diskuterer om de skal flytte ham. Ambulancen kommer og de forsvinder. Da han vågner på hospitalet er det eneste han fokuserer på, at hjulet på bilen stadig drejede rundt da flokken af mennesker var stimlet sammen om ham. Få dage efter sker der en ulykke ude foran hans hus, og i løbet af 20 sekunder er der samlet en flok mennesker omkring den påkørte. De er stimlet så meget sammen at der ikke kan komme luft ned til den skadede. Spaliner forsøger at få dem til at træde tilbage, men genkender mange af dem, fra den flok der kom til hans ulykke. Han bliver besat med tanken om at der er en flok der bevist slår mennesker ihjel på denne måde. Men da han begynder er samle fotografier fra forskellige ulykker kan han se at folk der er ofre ved en ulykke, ved den næste optræder som tilskuere. Der er dog en som han aldrig rigtigt helt kan se ansigtet på.

COMPUTEREN

Han havde været gift i mange år, og ægteskabet var kun blevet en byrde. Da han får muligheden for at få bygget en robot der er en perfekt kopi af sig selv benytter han chancen til at lade denne robot underholde konen hver aften og så selv gå ud og more sig. Han finder dog hurtigt ud af at hans kone liver helt op ved at han (robot-"han") giver hende en masse opmærksomhed, så han bliver jaloux på sin egen kopi og vil indtræde i sin gamle rolle igen. Men robotten har ikke tænkt at lade sig selv slukke ned.

LEGEPLADSEN.

Charlie tør ikke sende sin søn ned på legepladsen. Denne frygt bunder i at han selv blev tyranniseret dernede da han var dreng, og ikke ønsker at dette skal ske for hans søn. Han lader sig dog overtale til at sende sønnen derned. Dette viser sig dog at være en fejl for børnene er nogle uhyrer (og ikke bare almindelige møgunger), og det viser sig at hans gamle plageånd, bogstaveligt talt stadig spøger dernede.

Filmen er betydeligt bedre end mange af samme slags der bygges på Stepen King-noveller, den er bare ikke specielt overraskende i sine handlinger.

A Second Opinion:

Ja, sådan kan det gå, når man lader sine skribenter helt selv finde ud af, hvad de vil grifle om, nemlig at der kommer gengangere, og faktisk er den anden anmeldelse af The Ray Bradbury Theater-serien (ængere omme i bladet) ikke så meget en second opinion, som det er en "the original opinion", da jeg kom først med mit rev, men eftersom Thomas havde gjort sig umage med at anmelde episodefilmen, så ryger den naturligvis i bladet alligevel (også selv om skribenter er kvæg og skal behandles som sådanne, så sker det dog, at jeg alligevel respekterer dem, når jeg er i specielt godt humør !!!).

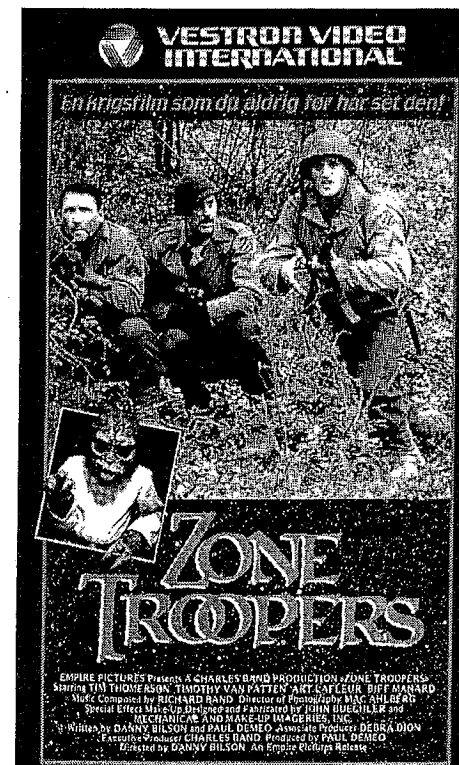
ZONE TROOPERS

DK-TITEL: Zone Troopers
Italien, 1985
DIR: Danny Bilson
DK-VIDEO-INFO: fullscreen
CAST: who cares!

anmeldt af Jack J

Hvis du er en af dem, der er til krigsfilm (er der andre end Lars von Hegnet??), så vil du sikkert undre dig ret meget over Zone Troopers, og hvis du ikke er til krigsfilm, så vil jeg alligevel opfordre dig til at se filmen, den er nemlig ret... speciel!

Anden Verdenskrig er i fuld sving, prøjserne marchere og en gruppe typiske US-soldater (ser ud, som om de er taget lige ud af det gamle danske tegneserieblad Yankee!!) kæmper bravt ved fronten et eller andet sted i Europa. En deling under en grønskollingdelingsfører (der er som modeleret over Lt Pjok fra Baseme) venter på nogen andre raske US-soldater, men i stedet blir de fleste af dem plaffet ned af pølse-naskerne. Fire af dem når dog at undslippe ved at løbe

ind i en skov. De farer vild og pludselig sker der noget mærkeligt; deres kompasser virker ikke ordentligt mere, og da en stor gren er ved at styrte ned og ramme dem i knolden, forsvinder den som dug for solen!

Dagen efter finder de en SS-lejr... øh... SS-lejr naturligvis... og stjæler nogle tegninger fra nazierne, af hvad de tror er et nyt, hemmeligt tysk fly. Senere finder et par af GI-Joe'erne sørne et sådant "fly", der er styrtet

REVIEWS ANMELDELSER RECENSIONER REVS

ned, men sagen er altså bare den, at det er et rumskib!! Yeps buddy, **Styrke 10 fra Navarone** møder ET!!

Senere møder de naturligvis et af rumvæsnerne, og senere igen kommer der flere til. *And guess what? the aliens kan sgu heller ikke lide nazi-djævelerne!! Arh ha ha ha... det er sgu for dumt det her!!*

Zone Troopers er en totalt spøj film, lavet på et ret lille budget, og absolut en film, man skal snuppe, hvis man finder den i den lokale videoboks. Det ville være synd at sige, at det er en "stor" film, det er det ikke, det er faktisk noget trash, men absolut noget herligt trash!! En "krigser", der absolut ville have livet **BD's specialnummer** gevaldigt opl!!

VENDETTA FOR THE SAINT

DK-TITEL: Helgenen: Vendetta for the Saint
UK, 1968

DIR: Jim O'Condly

LÆNGDE: 95 min.

DISTRO: TV2 Zulu

INFO: fullscreen

CAST: Roger Moore,

review: Jack J

Jeg tror, jeg første gang stødte på **The Saint**, eller **Helgenen**, som serien hedder på dansk og norsk, omkring 1979-80, da jeg begyndte at samle på tegneserier. Sådan var det med rigtig mange engelske og amerikanske tv-serier for os, der voksede op i 70'erne. Vi lærte dem at kende gennem deres tegneserieudgaver fremfor gennem de rigtige tv-serier, der ikke blev vist i Danmark, simpelthen fordi dansk tv i 70'erne var noget lort. Ja ja, jeg ved godt, at Henrik Larsen ofte taler om de perler, der blev vist på dansk fjernsyn dengang i "de forvirrede 70'ere", men jeg tror her hør Larsens opfattelse af det årti mere beror på et lettere rosenrødt skær ved at gennemleje Politikens "Fjernsyn i 70'erne" end fremfor at kunne huske, hvordan tingenes tilstand rent faktisk var dengang. Jeg husker derimod, hvordan det var og tro mig, det var ikke godt! Mange mennesker beklager sig i dag over, hvor elendigt tv er, men dansk tv er altså fantastisk godt i dag i forhold til i gamle dage, dengang i 70'erne! Hold da kæft, hvor var det dårligt! Hvis man vil have et lille indblik i, hvor dårligt det rent faktisk var, så lader det sig faktisk nemt gøre, du skal bare tage og sætte dig og udelukkende se det norske statsfjernsyn NRK1 en hel aften, det lyder uafslutteligt, men NRK1 ligner til forveksling DR dengang!!

Og een af de ting, der ikke blev vist var altså **Helgenen**. Hvad der derimod var blevet vist var hele serien **De Uheldige Helte (aka The Persuaders)** (på nær et enkelt afsnit - ifølge "TV i 70'erne"), som jeg sad og så fra første afsnit. **Stay Sick!**-medhjælper Heine Sørensen bryder sig jo ikke om at læse om i mine anmeldelser, hvor meget kaffe jeg drikker, så på dette sted vil jeg i stedet komme med en lettere morsom anekdote om et forlængst glemt familiemedlem, nemlig min onkel Ivan. Dengang det første afsnit af **De Uheldige Helte** blev vist i '71 var mine forældre og jeg flyttet ind i et nyt hus året før. Jeg husker tydeligt, at jeg af een eller anden grund var stået op sent om aftenen, var gået ind i stuen og der havde mødt min far og Ivan, der sad og så tv, og netop i det øjeblik gik den første episode af **De Uheldige Helte** i gang. Det

blev hurtigt min favoritserie dengang. Ivan var sømand, men blev senere præst på een eller anden ø et sted. Det sidste, vi hørte fra ham, var i form af en forside på **Ekstrabladet** engang i 80'erne: Han havde skullet råde et ægtepar, der havde problemer i deres forhold, med at gøre det rigtige, sådan som præster nu engang gør. Dækningen i boulevardpressen skyldtes, at han tilsyneladende havde rådet ægteparret til at gå hver til sit... og var derefter rendt med den nu skilte kone, ha ha! Ja, selv om tv måske ikke var særlig godt dengang, så havde vi det nu meget skægt alligevel. Jeg husker en anden episode, det har vel været ca. '77, endnu en gang hang jeg oppe en sen aften foran kassen (et mønster, der skulle vise sig at holde indtil den dag i dag), hvor DR helt utroligt viste en koncert med Meat Loaf og een eller anden rockdulle (ehh, *Ellen Fouly* eller sådan noget lignende), så pludselig ringede telefonen og det var onkel Ivans første kone, der sagde, at hvis mine gamle ikke kom over, hvor de boede med det vons, så vidste hun ikke, hvad hun ville gøre ved børnene! Og så rasede mine gamle af sted, mens jeg blev hjemme og så resten af koncerten.

Senere fortalte en eller anden i min klasse mig, at Meat Loaf var nødt til at få ilt gennem et iltapparat mellem numrene, for ellers ville han dø af iltmangel, fordi han skabede sig så meget på scenen... og af een eller anden grund gjorde det større indtryk på mig, end at min tante truede med at ondulerer mine to fætre John og Erik! Dem fik jeg i øvrigt heller ikke at se igen, hverken dem eller tanten... hm, det er da forresten ikke helt rigtigt, mine forældre passede faktisk min dengang lille fætter Erik et par gange. Den ene gang var jeg ikke hjemme og da jeg så på et eller andet tidspunkt daffede ind ad døren, sad den lille spasser inde på mit værelse og maltrakterede mit **Valhalla**-album nr. 1 - *første oplag i mint condition* (som jeg havde fået af forlaget som tak for et læserbrev i et blad)!!! Argh!!! Stadigvæk, når jeg tænker på det den dag i dag, så... argh... fætter Erik skal nok prise sig lykkelig over, at jeg ikke lige havde været ude at købe en hammer den dag!

RÅDDEN KÆRLIGHED

Danmark, 2002

DIR: Kasper Maarbjerg & Martin Forsbom

LÆNGDE: 26 min.

DK-VIDEO-INFO: fullscreen, optaget på video

CAST: Jack J, Heine Sørensen + andre

anmeldt af Jesper Moersch

Gartner Gregers er gal. Både gal som i vred, og gal som i sindssyg. Han arbejder i byens park, og det er der problemet ligger. Ikke i parken som sådan, men i alle kæresteparrene, der vandrer rundt hånd i hånd, og kysser, nusser, kæler og krammer, så det fandeme ikke er til at holde ud at se på - fy for satan - perverse svin! Gartnerens eneste ven i al kæleriet er parkens faste drukkenbolt. Han byder som regel vores gartner på en pausebajer, og lægger øre til alt hans skældud og brok. En dag finder Gregers et efterladt eksemplar af det hedengangne tegneserieblad **Gru**, og de makabre historier afføder en diabolisk plan i hans gale gartnerhjerne. Kommunen har bestemt at en masse beboere fra en nærliggende kirkegård skal flytte til nye grave på parkens område, og Gregers skal bruge de dodes hjælp. Han finder en masse rester af forbudte

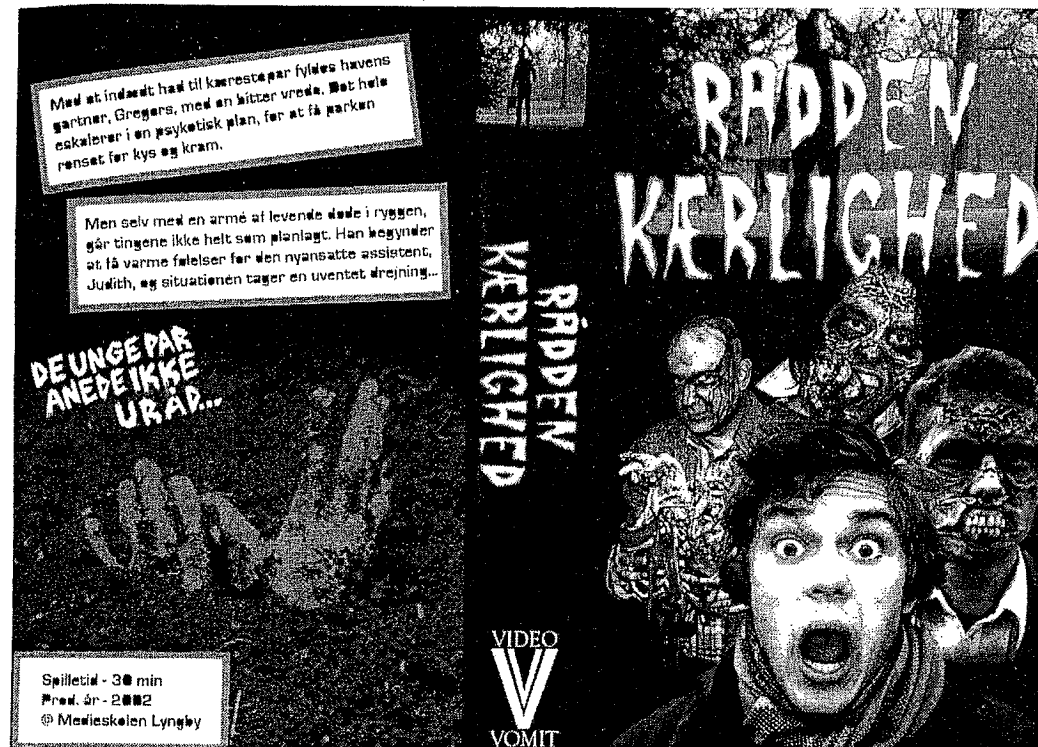
REVIEWS ANMELDELSER RECENSIONER REVS

kemikalier i redskabsdepotet, som han blander til en særdeles grim og giftig suppe. Blandingen bliv pladret ud over gravene, de døde rejser sig, og kaster sig frådende over alt levende i parken...

Amatørfilm kan enten være en helt igennem takrømmende pinlig affære, eller fabelagtig underholdning. **Rådden Kærlighed** hører så absolut til i den sidste kategori. D'herrer Maarbjerg & Forsbom vælger tør humor fremfor uhygge - et klogt valg, for de tekniske færdigheder rækker ikke til at skræmme. De enkelte

gartneren og drankeren på bænken og iagttagere zombiernes blodige hærgen, mens de hælder bajere og morer sig - akkurat som når man selv slapper af med Fulci eller Romero....

Anyway, en zombiefilm med titlen **Rådden Kærlighed** er selvsagt ikke nogen bevidsthedsudvidende oplevelse, og det er vel næppe heller meningen. Filmen er derimod en charmerende og festlig lille mulighed på den danske filmskat, som jeg nødig ville være foruden, og passer fint ind i samlingen mellem Peder

strejf af originalitet og barok humor, samt tydelig kærlighed til materialet bidrager yderligere til at filmen lykkes. De obligatoriske blodvåde effekter er rigelige og veludførte - enkelte kan endog konkurrere med tidlige Corman'ske eller Lenz'ske blodsudgydelser.

Skuespillet er vel standard for denne type film - knejterne ser ud til at hygge sig. Mit eneste problem er Anna Geisler, der spiller gartner Gregers' påduttede assistent, og senere love-interest. Hun taler så grodet københavnsk, at man undertiden ikke kan høre hvad hun siger for bløde der.

MEN - noget af det sjoveste er at se folk man personligt kender begå sig på film. Selv Jack Jensen - herr redaktøren af ihændenværende pamflet, viser sin døde side som en af filmens zombier - med åbenlyst talent. Faktisk viser det allersidste billede i **Rådden Kærlighed** selvsamme bladsomræske trasker omtaget af sted med en erobret affillet brystkasse, hvor et par røde frokostpølser stritter ud... Onde tunger vil sikkert påstå at det såmænd nok bare er stock-footage fra Jensens privatliv de sidste dage inden lønningsdag. I en scene der bringer deja-vu-følelserne frem, sidder

Pedersens Vågn Op!, Martin Schmidts **De Lever**, og Ian Helstrups (R.I.P.) **Nekrolog**. Great fun!

TV PEJS - bulldrende hygge direkte på skærmen

DISTRIBUTØR: ON-AIR (uden DK undertekst)

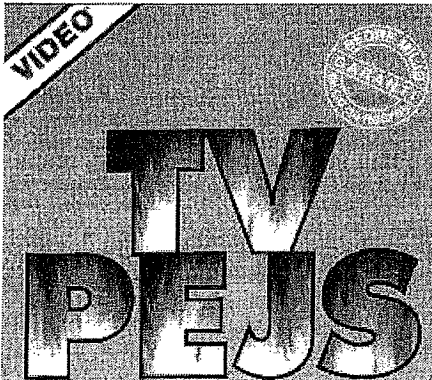
GENRE: Ren hygge

SPILLETID: 3 timer

PRODUKTIONSÅR: 1999

anmeldt af Thomas Winther

Effekterne i denne film er blændende. At sidde og stirre direkte på det flammende inferno på skærmen er næsten som at være der selv. Den knitrende lyd er præcis, som hvis det var en pejs. Det virker dog ikke så godt på en 14-tommer skærm, men op i en 21 stykker så er det en glimrende ting at have kørende i baggrunden. Normalt når man fyre i en pejs, er det jo gerne koldt i starten, så man lægger godt med brænde på, og skal så hele tiden se til ilden, at den ikke går

Buldrende hygge direkte på skærmen

3 TIMERS BRÆNDETID

ud. Her er varmen styret af termostaten på radiatoren og filmen køre den samme halvtimes sekvens 6 gange, så ilden er aldrig i nærheden af at brænde ud. Mange ville sige, at en eksplosion er sjovere at kigge på end kontrolleret ild som dette. Men forestiller man sig, at man omdannede kævelerne til træstøv, som blev hvirvlet op i luften og antændt, ville det forbrænde med eksplosionsagtig hastighed. Hvis dette blev optaget og kørt i loop igennem 3 timer, tror jeg virkeligt, det vil blive ensformigt, da det så vil være en scene på få sekunder, der vil blive gentaget igen og igen. Nej, så lad os få en buldrende ild. Kald mig bare ild-liderlig, men det er nu en god måde at falde til ro på her i slutningen af en ugelang vagt i beredskabet, hvor det nærmere ville have været en snestorm, end den storbrand jeg ville være blevet kaldt til.

[Jack her: Henrik Larsen fortæller mig, at TV-Pejs nu også er ude på dvd!!! Wow!!! Jeg har i øvrigt selv købt i tonsvis af TV-Pejs-bånd, for de er nemlig ganske glimrende til at optage fra tv på og så får man et 3-timers optagebånd for sølle 10 kr. Desværre lader de til helt at være udgået nu.]

SIEBEN WEGE INS JENSEITS

Frankrig, 1999
dir: ??

længde: ca. 90 min.
distrib: ZDF [tv]
info: letterbox, tysk dub.
cast: Sophie Broustal + indtil flere andre

rev: Jack J

En kvindelig læge bliver kaldt ud til en lejlighed. Da hun ankommer er der ikke nogen, men hun modtager et telefonopkald. En stemme fortæller hende, at syv mennesker vil dø, hvis ikke hun reder dem. Hun tror ikke på stemmen i røret, men så beder den hende kigge ud ad vinduet ned på en kvinde i en telefonboks og i det samme eksploderer telefonboksen! Lægen løber ned på gaden, men det er for sent. Så ringer telefonen igen og hun får instrukser om intet at sige til politiet. Hvis det nu var en almindelig bøvet dansker med hængerøv i campinghabitten, så ville denne uden tvivl enten have styrtet hen til strømerne eller (nok mest troligt) intet have foretaget sig med ordene "Det kommer ik' mig ve". Men kvinden er som sagt læge og, som hun selv siger på et tidspunkt, forsøger altid at hjælpe folk, som hun kan, så da en panserbasse spørger, om hun har set noget, siger hun nej. Senere om natten, da hun hygger sig med boyfriend'en, ringer telefonen igen. Stemmen oplyser om endnu en person i "fare": Hvis ikke lægekvinde får ham ud først, vil en vildfremmed mand i en lejlighed dø, når en bombe går af! Og så kører det psykologiske spil fra offer og til næste offer.

Sieben Wege ins Jenseits er en vældig spændende og intens thriller. Jeg fik desværre ikke optaget den, da den kørte på tv, så jeg har ingen anelse, om hverken hvad originaltitlen er eller hvad skuespillerne hedder bortset fra hovedrolleindehaveren, men de spiller alle fortræffeligt. Filmen er fransk og selv om det er min overbeviste holdning, at livet er for kort til franske film, så var jeg godt underholdt af Sieben Wege alligevel. Hell, nogen gange, når jeg befinder mig i twilight-zonen mellem vågen tilstand og lige før man falder i søvn, så opstår der fra tid til andet det skrækszenario i min hjerne, at tænk nu, hvis sagen er den, at der i virkeligheden i Frankrig bliver lavet den ene fabelagtige genrefilm efter den anden, helt utrolige i kvalitet, men som vi totalt overser, udelukkende fordi vi "ved", at franske film er noget møg!! (nå ja, og så det faktum, at med mindre man forstår fransk, så er det næsten umuligt at komme til at se lortet, da de kun meget sjældent kommer ud i DK i versioner med undertekster på forståelige civiliserede sprog).

Anyway, selv om filmens tyske titel indholdsmaessigt næsten er identisk med Fulcis Seven Doors of Death, så er den ganske blodløs, men dette til trods, så er den ganske glimrende alligevel! Så check den ud, hvis den dukker op på en tv-skærm nær dig!

COMMANDO SQUAD

DK-TITEL: Commando Squad
USA, 1987

DIR: Fred Olen Ray

DK-VIDEO INFO: fullscreen

DISTRO: Filmlab

CAST: Sid Haig, Kathy Shower, William Smith, Robert Quarry, Ross Hagen, Mel Welles, Dawn Wildsmith, Russ Tamblyn, Fred Olen Ray

anmeldt af Jack J

Coveret til Commando Squad ser ud som en psykotro-nisk film, der kunne være ret fed - med big guns og big boobs! Og det faktum at hovedrolleindehaveren er Playboy Playmate Kathy Shower ser jo lovende ud. Desværre blir det bare ikke til så meget! Faktisk gæbte jeg mig vej gennem hele herligheden. Hold da kæft for en stinker!!

Historien kort (meget kort, jeg orker ikke at gå i detaljer): Frøken Shower er en specialagent af en slags og da bureauet ikke har hørt fra en anden agent, der er i Mexiko for at optrælle en narkoring, så blir fik Shower sendt af sted. I Mexiko møder hun nogle fæle gutter, bl.a. Jack Hill regular Sid Haig. Hun hiver sin stor gøb frem, men blir hurtigt overmandet. Og det er sådan set det, der er fejlen ved hele dette makværk af en film; Den giver sig ud for at være en sej film om en sej sild, der kan ordne tingene, når nu den mandlige agent ikke kan, men det eneste, vi ser gennem hele denne ynkkelige farce af en film, er, at hun og sin agentkollega gang efter gang blir taget til fange, får tæsk og får frataget pistolerne! Great fun, I must say!! Not!! Som jeg sagde før; hold da kæft en stinker!! Til gengæld er underteksterne noget lort (som Frank ville sige)! I starten siger hun noget med "I've walked these streets..." hvilket i underteksterne bliver til: "Jeg har trukket..." Det kunne det godt have betydet, hvis ellers hun havde spillet en luder, men oversætterhullet overser det ikke uvæsentlige faktum, at hun spiller en specialagent - ikke luder!!! Men en dårlig oversættelse til en dårlig film passer vel sådan set meget godt sammen!!

Det tog mig faktisk hele to aftener at komme gennem denne lortedynde - og det udelukkende for at DU kunne få noget at læse om (so you owe me big time on this one, mate!!). En film du helt klart bør undgå!! Den mandlige agent spilles i øvrigt af William Smith, der senest har kunnet ses som ond vampyr i Buffy - The Vampire Slayer-tv-serien på Zulu.

JASON X

USA

DIR:

DISTRO: (DK) [dvd]

INFO: letterbox

anmeldt af Frank X

JASON ER TILBAGE... I FREMTIDEN

Fredag den 13'ende-serien har altid haft en plads - og netop som jeg troede, at det var ved at være slut, dukkede denne titel op. Serien som helhed var selvfølgelig udpint - det var for meget af det samme - kreativiteten og vildskaben var brugt. Derfor var vanvid nødvendig, og vanvid er Jason X!

Filmen er genial symbiose mellem horror, sci-fi og måske bedst af det hele; selvironi og kitch.

HANDLING

Man har endelig fanget Jason Voorhees, men efter en del fiaskoer med henrettelser, er det besluttet, at man vil nedfyse ham og da nogle soldater (ledet af David Cronenberg) vil flytte Jason går det galt - dog, efter en masse mord, twists and turns, lykkedes det at få galningen nedfrosset.

Ca. 450 år senere; jorden er ubeboelig, resterne af menneskeheden tager ofte på raids på den gamle jord og en mindre gruppe finder klart nok fyseren med Jason, tager den med op i deres rumskib - and we have hell in space!

Bodycount'et er højt, rumstationer eksploderer, unge astronauter dyrker kinky sex (og bliver straffet på behørig vis), og Jason må kæmpe en ond dogfight mod en kvindelig robot - uden brystvorter?! Det meste går efter planen/reglerne, om man vil, men fremtidens nanoteknologi må tage ansvaret for creation af en crazy über-Jason, altså halvt robot halvt Jason - så bliver det først sjovt!

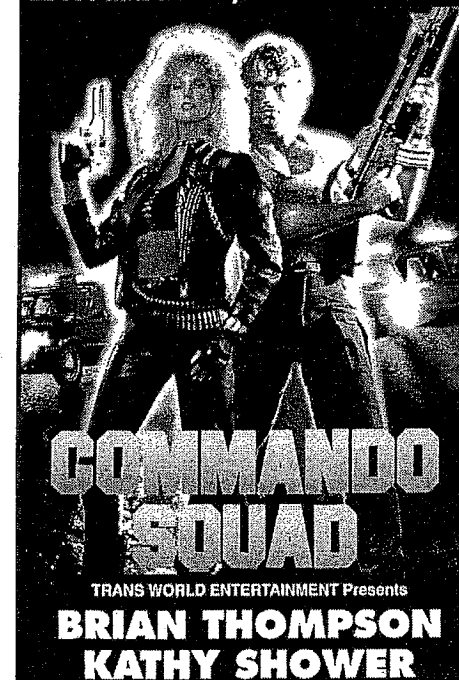
Nogle mord, jeg i skrivende stund sidder og gnægger lidt over, er nogle kampfire-kills. Sagen er den, at via computerteknologi prøver vore helte at skabe et andet univers for Jason (for at aflade ham), derfor skaber de illusionen, at Jason er tilbage ved Crystal Lake. Det første, Jason ser, er, at to topløse teenagere spør, om han vil dyrke sex, drikke eller ryge pot... Jason reagerer som enhver mand ville: mens dæserne er i deres soveposer, tæver han dem sønder og sammen, først mod hinanden, så på træstammer... og så er det vist slut - great fun!

DOM

Ros skal filmen ha', den er lige nøjagtig så sindssyg, afsporet og far out, at det er svært ikke [at] falde pladask for filmen. Og det er, fordi den blæser på det hele, vælger at gå amok og bersærk samtidig - det må være måden sådanne serier kan og vil overleve på. Inet skuespil, ingen historie, men action, mord, smukke piger, kreativitet og galskab... JEG undskylder ikke, at jeg til enhver tid vil give den 9 æggestokke ud af 10 mulige - fordi den gør det, den slags film skal gøre: nemlig leve op til forventningerne - and then some.

Den danske dvd er udsendt af SF-film og er et must. Selvfølgelig i 16/9, og med nogle fede ekstra guffeting på; kommentarspor + Many Lives of Jason Voorhees (en lang doku om slashere i almindelighed og "serien"

DE TOG IKKE FANGER, DE VISTE INGEN NÅDE!

i særdeleshed, hvori der snakkes en del om de bagvedliggende tanker ved Fredag den 13'de - altså, slasher i sin reneste form. Masser af snak om filmen **Freddy vs. Jason**, der snart kommer, The making of, jump to at death + trailers... Alt sammen meget fedt - især doku'en er mesterlig... men det er filmen jo også - go and buy [it]!

CAMPFIRE STORIES

DIR:
DISTRO: SF-Film
INFO:
CAST:

anmeldt af: Frank "vaselinedreng" Brahe

Det er egentligt en underlig film - åbenlyst tyveri fra **The Burning** (aka **Lejrbålet**), **Creepshow**, **Shaman** og mange andre - ikke specielt godt udført, skuespillet er pinligt og alligevel hænger man på.

Rammen er simpel, en galning af en politimand fortæller *campfire stories* til 3 unge mennesker, der er faret vild i skoven. Det er ganske forrykte fortællinger om den tavse pedel, sadisten, der hakker teenagere i stykker i sin kælder... Eller den gamle indianer, der suger livskraft fra unge mennesker i en særlig græsrus... Det er historien om pigerne, der vil arrangere bunkepul, men aftenen ender lidt anderledes - og mere fra samme skuffe. Og som en klog mand engang har sagt teenagere er trælse - vi kan jo ikke lide teenagere *ljo, stegte på spid med chili-sovs!* Ed], det er derfor,

vi vil betale penge for at se dem blive myrdet - hvilket nok også er konceptet for denne film.

Hvorfor hænger jeg så på - som afdanket anmelder burde jeg hæve mig op, men nej, jeg tror, det er, fordi filmen lugter langt væk af fandome, det er en

samling amatører, uden evner, men med masser af kærlighed og vilje. Og om der rent faktisk findes et US-zine, der hedder "Campfire Stories", er jeg lidt usikker på - jeg tror det. US-zines er et kaotisk markedet, det kan vel tænkes, at dette "perhaps zine" har sponsoreret lidt, rulleteksterne er én lang reklame. Miraklet består lidt i, at denne film er nået til de danske filmhyl-der - det er SF-Film, der både udsender på dvd og leje-video - hvilket man som genrefreak kun kan imponeres af - penge tjener de i hvert fald ikke på det.

Min status, som højest betalte anmelder på **Sick**-redaktionen (og gay-buddy med manden med aktiemajoriteten *in your dreams!* Ed]), tvinger mig til at tildele tre og en halv livmoderhals ud af syv mulige til **Campfire Stories**.

SYG OG MUNTER

DK, 1974 (tv-film)

DIR: Ole Roos

MANUSKRIPT: Sven Holm og Ole Roos efter roman af Sven Molm

LÆNGDE: 71 min.

DK-VIDEO-INFO: Danmarks Radio

CAST: Jørgen Ryg, Sigrød Horne-Rasmussen, Lone Lindarff og Judy Gringer.

anmeldt af: Heine Sørensen

Syg Og Munter fortjener en plads i **Stay Sick**, da den simpelthen er en fremragende, evig aktuell tv-klassiker, der ganske vist hverken rummer zombier, slimede monstre, psykopatiske mordere eller ander frygtindgydende elementer, som vi er vant til fra [den kant].

Syg Og Munter er simpelthen det bedste stykke socialrealisme, der nogensinde er blevet lavet i lille Danmark, måske den bedste danske film nogensinde. En tragikomisk historie om samfundets små eksisterenser.

Jørgen Ryg er invalidepensionisten Arntsen, som tjener lidt skattefrie håndøre ved at bringe vasketøj ud for vaskeriet, der ejes af den nedslidte vaskekone (som spilles af Sigrød Horne-Rasmussen). Arntsen er rasende på samfundet, han føler, at [det] fastlåser og overvåger ham. Da [han] ikke længere vil finde sig i [denne] behandling af hans person, laver han oprør - på sin egen måde ganske vist. Han retter for eksempel en falsk bombetrussel imod det lokale indkøbscenter, som han mener er i ledtog med socialministeriet. En tydelig paranoide tankegang, men det er sådan Arntsen oplever det samfund, som han lever i udkanten af. Ingen skal knække [ham], derfor tager han utraditionelle metoder i brug for at gøre opmærksom på sin eksistens. *Satan og helvede!!!* (Arntsen-citat).

Syg Og Munter er en personlig favorit. Jørgen Ryg spiller sit livs rolle (han udtalte i sit sidste interview, at rollen som Arntsen var hans største højdepunkt), og han gør det så overbevisende, at man er sikker på, at man har set en lignende original i det virkelige liv. Eller sagt på en anden måde: der vandrer mange Arntsen'er rundt iblandt os.

[Jack her: Jeg giver Heine helt ret, Syg Og Munter er rigtig god, meeen at det måske skulle være den bedste danske film nogensinde er dog overdrevet og jeg er sikker på, Poul Nyrup roterer i sin grav! Stenbroens "Helte" er den bedste! I øvrigt skal det tilføjes, at den tilbagevendende sækkepibemusik er dødsirriterende! Filmen har i mange år været utilgængelig, men sidste

år blev den vist i DR2's "Gyldne Timer" og for nyligt har DR såmænd udsendt den på video - så den selv op på DR's hjemmeside. Desværre har DR ikke udsendt filmen på dvd og det kan godt ærgre lidt, da DR-video-bånd uheldigvis ofte lider af et lidt taget billede, men i det mindste er den nu til at få fat i og det er selvfølgelig det vigtigste. Den skal dog bestilles direkte fra Tv-byen, da den (vist nok) ikke fås i nogen butikker, men altså på trods af den ultrasmalle udgivelse, så tak til DR for at udgive den!

Og så vil jeg i øvrigt lige bruge lejligheden til at opfordre til at checke programmet for "Gyldne Timer" ud, det er faktisk ofte ret godt, og for gamle tv-seere, der har været med længe og husker 70'erne og 80'erne, og som savner mange af programmerne fra dengang (hvoraf mange aldrig har været genudsendt, det gjorde man simpelthen ikke dengang på DR), så er det faktisk en herlig mulighed til at genopfriske much missed tv-programmer - og nogle gange tænker man bare, "Hold da kæft, er det dét, jeg har tænkt på og savnet i al den tid, fuck, noget pis!" ha ha]

REPTILIAN

aka Yonggary
Syd Korea, 2000

Zaronin Entertainment - Tri star Home Entertainment

DIR: Hyung-rae Shim

DISTRO: Nordisk film Video

anmeldt af: Thomas Winther

Allerede forsiden truer. **Reptilian** stod med samme skrift som Hollywood-udgaven af det kære væsen **Godzilla**. Forsiden viser da også en kæmpe øgle imellem et par høje bygningen, med en helikopter svævende i nærheden. Kunne der findes et bedre oplæg til en plat monstervideoaften.

Det hele starter med et forskerhold, der finder en række skrifttegn og nogle knogler under en udgravning. 2 år efter er de to ledere af udgravningen blevet uvenner. Den ene ser kun berømmelsen, han kan få, når han præsenterer skelettet af en dinosaur, der var 50 gange større end T-Rex. Han ser ikke de mystiske dødsfald, der sker på udgravningspladsen og han lytter slet ikke til den andens advarsler, om at deres fund vil ende med, at verden bliver ødelagt.

De får udgravet et næsten komplet skelet fra en ukendt dino (der minder en del om en drage, bortset fra de manglende vinger). De dele af skelettet, der mangler, vokser dog ud, næsten og af sig selv. Og ikke nok med det, der kommer også både kød og hud på dino-dragen, som nu går amok på alt omkring sig, inden den forsvinder i den blå luft.

Disse små tryllekunstner er egentligt ikke noget, den selv står for, men noget nogle rumvæsner, der sidder i deres rumskib tæt ved Jorden, kan. De styre dindyret rundt og flytter det via teleportation, så det kan smadre mest muligt.

Yonggary (som væsnet hedder) dukker op i en by og går i gang med at smadre her. Disse smadrescener minder mest om smadrescenerne i de gamle japanske **Godzilla**-film. Men nu sættes militæret ind, og en flok elitesoldater med jet-packs angriber. De kan dog ikke gøre dyret noget, lige indtil den kvindelige helt opdager, hvordan dyret bliver styret fra rummet og denne anordning bliver fjernet. Nu er dino god igen, men rumvæsnerne har et es oppe i ærmet og det

ender igen i noget, som man syntes at have set i de gamle **Godzilla**-film.

Filmen er en koreansk, og der var satset stort på, at den skulle gøre Koransk film *løh, du mener vel "koreansk film"!!!!* Ed] kendt rundt i verden. At den er tænkt til det internationale marked er også grunden til, at den har amerikanske skuespillere i alle rollerne.

Hvor denne film er et forsøg på at følge i kølevandet på amerikanernes **Godzilla**, så var den oprindelige **Yonggary**-film (1967) (med eftertitlen **Monster from the Deep**) et forsøg på at lave en klon fra japanernes **Godzilla**, ligesom vi herhjemme havde **Reptilian**. Den oprindelige **Yonggary**-film skulle dog være ganske forfærdeligt dårlig (uden at jeg selv har set den) [man skal dog altid tage det med et vis gran salt, når man læser i "anerkendte" filmmagasiner og på nettet, at monsterfilm fra Asien er hyperdårlige, for set med psykotroniske briller på, så er de for det meste ganske underholdende! Ed.] og set i lyset af det, så er dette et glimrende re-make. Alt i alt, en film som skal ses... men sørg for ikke at have for store forventninger, og se den med humor.

DAGON

aka H.P. Lovecraft's **Dagon**
USA, 2001

DIR: Stuart Gordon

DISTRO: Flashstar (Brasilien) [dvd]

CAST: Ezra Godden, Francisco Rabal, Raquel Peroiro.

review: Thomas Winther

Så skete det igen, at Stuart Gordon og Brian Yuzna lavede en film byggende på en Lovecraft-historie. Tidligere har det været **From Beyond** og **Re-animator**-historierne, de har filmet efter deres eget hoved, og denne gang er det "The shadow Over Innsmouth", der er røget igennem deres kamera. Filmen har de valgt at kalde **H.P. Lovecraft's Dagon**. "Dagon" er egentligt titlen på en anden Lovecraft-historie, en historie om en mand, der strander på et stykke hævet havbund og her møder et væsen, som han mener stemmer overens med Filantisternes fiskegud **Dagon**. Lovecraft benyttede **Dagon** igen i novellen "Skyggen Over Innsmouth", hvori en ung rejsende vælger at overnatte i byen Innsmouth under en bustur til byen Arkham. Dette skulle han dog aldrig have gjort, for han finder snart ud af, at beboerne i byen ikke er specielle på grund af indavl, men på grund af at de har et tæt (også familiært) forhold til væsner fra havet, væsner kaldet **Deep Ones**.

Filmen starter ikke med en bustur [fredst! Ed], men derimod en hyggelig sejltur i en lækker sejlbåd. Hyggeligt er det dog ikke for Poul, da han har et mareidt, et mareridt hvori han dykker rundt under havet, og finder en forunderlig undersøisk bygning. I denne bygning møder han en sød lille havfrue, som dog hurtigt holder op med at være sød, idet hun kaster sig over ham med sylespidse vampyrtænder, hvorefter han vågner med et sæt. Båden sæljer nær en lille by og de syntes, at de kan høre en nærmest religiøs messen fra byen, hvorefter der i løbet af ingen tid rejser sig et stormvejr over båden, der får den til at gå på grund. Den ene af skibets kvindelige passagerer kommer til skade, og Paul og Barbara (det unge heltepar) tager af sted i redningsbåden ind til byen for at skaffe hjælp. Der er ingen mennesker i byen, men i en kirke (med et skilt med ordene "Escoterica Order De Dagon") stående

over indgangen) finder de en præst (en underlig mand som aldrig blinker og har svømmehud mellem fingrene), som nok skal hjælpe dem. Han skaffer en båd (med nogle besætningsmedlemmer, der har en grå/grøn hud), som Paul tager af sted sammen med, mens Barbara bliver i byen for at finde politiet.

De to efterladte besætningsmedlemmer på lystbåden er væk, Barbara bliver kidnappet og Paul er nu alene i byen - en by, der lige pludselig er befolket med haltende "mennesker". Her er der en række jagtsener, der er hentet fra novellen, generelt er hele det afsnit, hvor Paul går alene, meget i stil med, hvad Lovecraft skrev. Han skrev ikke [om] særligt mange kvinder i [sine] historier og når han gjorde, var de gerne onde. Paul møder en gammel mand, der fortæller ham byens historie. En historie, der fortæller, hvordan beboerne skiftede fra kristendommen til at tilbede Dagon i en tid, hvor fiskeriet var sløvt. Herefter gik fiskeriet godt igen, specielt efter de begyndte at ofre mennesker til Dagon.

Paul forsøger at stikke af, men finder både pigen fra hans drømme og de andre af hans besætningsmedlemmer. Drømmepigen har dog gæller på sin mave og tentakler i stedet for ben, og hans venner er i en sørgelig stand. En er blevet flået, en voldtages "af noget ondt i vandet" og en udset til ofring.

Filmen er bedre end forventet, både generelt og i Lovecraft-henseende, men nu havde jeg heller ikke forventet det store, taget i betragtning at den er importeret fra Brasilien [Jack her: Hm, hvorvidt en film er god eller ej, har vel i og for sig ikke noget at gøre med, hvor dvd'en er købt henne! Eller det er måske mig, der er helt på vildspor her ☺], da det var det eneste sted, jeg kunne få den fra (siden har jeg dog fundet et engelsk sted også). Den holder en god stil, dog er der en flænsning af en mand, som jeg ikke syntes passer ind. Og Dagon er vist som en blanding mellem de to Lovecraft-væsner Dagon og Cthulhu.

Men endnu en gang en historie, hvor bogen er bedre end filmen.

NÆSTE GANG: SS! møder Poul Nyrup- producenten!!!

RÆDSLERNES AFTEN

— THE MAKING OF RÅDDEN KÆRLIGHED —

En park i København. Det er hen mod aften. Den lette støvregn falder og det råkølde vejr får de spadserende til at knappe overfrakken til. Motionister holder gang i bentsøjet for at holde varmen. Oppe på toppen af en høj bakke ligger et kapel. Alt ånder fred og ro, men forbigående, der tilfældigt kigger op mod kapellet, får pludseligt øje på... nej, det kan da ikke passe... men jo, den er god nok; ned ad bakken synes nu helt klart to sært velkendte skikkelser. De bevæger sig langsomt, lugten af kroppe, der forlængst er gået i forrådnelse, er fællede to skikkelser er nemlig døde. De kommer nærmere og nu er der ingen tvivl: der er tale om *levende døde*... ZOMBIER!!! Og så endda midt i Valby.

AF JACK J

Vi befinder os i april 2002. Nogle unge, glade horrorfilmfans, der har til fælles både at gå på medieskolen i Lyngby, har besluttet at lave en rigtig zombiefilm. Scenen fra den ovenstående indledning er fra den sidste rigtige optagedag og når det er den dag, jeg vil koncentrere mig om i denne scene report, så skyldes det udelukkende, at det nemlig var den dag, da Deres ærbødige var med.

Filmen hedder Rådden Kærlighed og er en rigtig zombiefilm med en løs historie om et par hovedpersoner, der skal forsøge at overleve, selvom omgivelserne mest befolkes af *the living dead*. Filmen blev optaget i Frederiksberg Have, som ligger lige ved siden af Zoologisk Have i Valby. Den er instrueret af Kasper Maarbjerg & Martin Forsbom. Endvidere er FX og makeup lavet af Tue, som i rulleteksterne bærer det geniale efternavn "Sick" (og som var med i det nu opløste punkband The Snipers). Skuespillerne bestod af forskellige døgenigte fra punkbands, Heine Sørensen og som nævnt jeg selv (fra det nu opløste punkband *Fucking Dead Horse*, ha ha).

Min egen deltagelse var kommet i stand gennem Heine Sørensen, hvis papson er Martin Forsbom, er den ene af instruktørerne. Heine havde fortalt mig, at han skulle være med i filmen og jeg havde naturligvis straks spurgt, om ikke han kunne se, om han kunne skaffe mig en rolle som zombie (jeg mener, hvad kan være federe end at spille zombie!!) og jo, det kunne han godt. Det blev også aftalt, at Ob-skurlests redaktør, Henrik Larsen, skulle være med.

Indspilningen kom til at strække sig over et par måneder og jeg selv var som sagt kun med på den sidste dag - den dag, hvor det store opgør skulle foregå.

På grund af andre forpligtigelser kunne jeg først være med fra om eftermiddagen. Jeg havde aftalt at mødes

med Martin kl. 14 på Valby station og derfra gik det videre til Kaspars residens i Valby, hvor makeuppen skulle lægges og hvor jeg mødte de nogle af de andre "zombier", som jeg ikke havde mødt før, men som alle allerede var afgået ved døden, da jeg ankom - efter udseendet at dømme i alt fald. Tue havde allerede været i gang hele dagen fra ni om morgenen, men på trods af den begyndende træthed, gik han straks i gang med at zombiefiksere undertegnede til tonerne fra Joy Division! Efter et par timer gik turen så mod Frederiksberg Have. En tur, der var ret... spøj. Sagen var nemlig den, at der ikke var nogen af de medvirkende, der havde bil, så turen foregik med bybussen... i myldretiden! Men vi befinder os jo i Danmark, hvor der skal mere end fire blodige zombier til at få folk til at vise nogen som helst interesse for deres medpassagerer.

Da vi nåede ud til Frederiksberg Have, begyndte det naturligvis at regne, men en let regn er ikke sådan at foragte i en zombiefilm, så det var ok. Værre var det med kulden. Det var skide koldt og da jeg fik min egen vinterjakke af og en tynd jakke på som kostume, var det mere koldt end koldt! Hvis man tror på, at man kan være født til noget bestemt, så er yours truly bestemt født til varmere himmelstrøg!

Henrik havde også forpligtigelser andetsteds og havde derfor aftalt med Martin, at de skulle mødes senere. Det er uvidt, hvad de havde aftalt eller ikke aftalt og hvem der havde sagt hvad (og jeg skal nok holde mig fra at gisne), men hvorom alting er, så gik der lort i aftalen og Henrik nåede desværre aldrig frem, men stod i stedet og ventede fem kvarter på Martin på Valby station.

Nå, men så gik optagelserne i gang; optagelser undertegnede ikke skulle være med i og det blev faktisk til en hel del venten ved en parkbænk ved en af hovedstierne med diverse tasker og

udstyr. Det var rimelig morsomt at se ansigtsudtryk-
ne på joggerne og folk på spadseretur, der kom forbi
os zombier, og som sagt var det allerhelvedes koldt og
fordi Tue havde hældt en masse teaterblod på ryggen
af mig, kunne jeg ikke tage min egen jakke på igen
(ok ok, det kunne jeg jo i reglen godt, men jeg valgte
at lade være!!).

Jeg havde aftalt med Heine, at han skulle komme
forbi, selvom alle hans scener var færdige. Og selvom
han frøs lige så meget som vi andre, så blev han hæn-
gende resten af dagen, a true trooper indeed.

Så kom scenerne, jeg selv skulle være med i; Den
første var scenen, hvor to zombier kommer sjuskende
ned ad højen. De to instruktører var ikke meget for at
give egentlig instruktion, så fordi "zombierne" selv
skulle lægge en strategi, for hvilken type zombie de
ville være, så er der flere slags i filmen. Stort set kan
man vel tale om de langsomme zombier à la zombierne
fra Romero film *Dawn of the Dead* (Rædslernes
Morgen), *Night of the Living Dead* (De Levende Dø-
des Nat) og *Day of the Dead* stillet over for de mere
"livlige" og hurtige zombier fra *Return of the Living
Dead* (der er selvfølgelig også Fulcis ultra langsomme
levende døde i fx *Zombie Flesh Eaters aka Rædsler-
nes Grønne Ø* og zombierne fra *Blind Dead*-serien
o.a., men dem glemmer vi lige i denne
sammenhæng). Personligt synes jeg, de mest rigtige
zombier er de langsomme fra Pittsburg-slægten, men
ok, det ville nok være lidt overdrevet at begynde at tale
om korrekt zombieetik i en lille undergrundsfilm, ha!
For en god ordens skyld skal jeg dog lige nævne, at
jeg også holder meget af den første *Return of the Li-
ving Dead*-film. Den er kanonfed og holder selv efter
25 gennemgikninger - ikke mindst pga. den fede
punk- og rockmusik (bl.a. *Cramps* med "Surfin' Dead"),
en vigtig bestanddel, som filmmagerne fuckede op i
toeren, hvor de indsatte noget totalt retarderet og hjer-
nelam poprock. Treeren er lidt bedre, men helt god er
den nu heller ikke, synes jeg.

Historien i *Rådden Kærlighed* handler kort om
en fyr og en pige, der er forelskede og som jages af
zombier i en park!!! Der er masser af blodige scener og
Tues zombie makeup var rigtig god. Hvis du selv vil se
slutningen så spring over det næste afsnit.

Ud over scener af vandrende zombier, skulle vi til
slut optage det endelige opgør på en bro i parken.
Hvorvidt denne "bro-scene" var inspireret af bro-sce-
nen i slutningen af *Zombie Flesh Eaters*, ved jeg ikke,
men hvis det var, så er broen i Frederiksberg Have en
noget ynkelig udgave af Brooklyn Bridge, ha!! Nå, men
i sidste scene går det op for den mandlige hovedper-
son, at hans elskede har en anden kæreste og han
dræber hende så naturlig nok med en spade (ligesom
i *Day of the dead*) og bliver så derefter selv angrebet
af zombier, får revet maven op og indvoldene flæet ud
af blandt andet yours truly. Indvoldene bestod af rigti-
ge mennesketarme fra en kondiløber, som var blevet
kørt over af en lastbil og som Heine Sørensen havde
fundet bag en busk. Blodet var noget stads, som Tue
havde lavet, og det var ærlig talt noget klistret snask.
Da dagen gik på hæld, var vi bare klistret ind i det klis-
trede skidt og det var svært at få af igen. Men hvad,
man må jo lide for kunsten. Til sidst vandrer zombier-
ne igen op ad højen med kapellet.

Eftersom Henrik ikke nåede at komme med, fore-
slog Heine, at man skulle optage en ekstra scene med
et SWAT-team, deriblandt Henrik, der skulle komme og
rydde op.

Ved otte-nitiden var det ved at blive for mørkt til
at filmen, men da var alle scenerne også i kameraet,

der blev pakket sammen og vi forlod parken for at ta-
ge bussen tilbage til Valby og Kaspars håndvask med
helbredende varmt vand til al det klistrede stads. La-
texen afgav i øvrigt også en ret dårlig lugt, ikke helt så
dårlig som råddent kød, men ilde nok, så det var rart
at få det af. Senere på aftenen fik vi også set dagens
råoptagelser og det så alt sammen vældigt godt ud. Vi
fik også set en musikvideo med Tues gamle band *The
Snipers*, som også indeholdt blodtørstige zombier og
som Tue også havde lavet FX til.

Herefter sluttede det så for Heine og mit vedkom-
mende. Vi smøg os ud i natten, det var blevet sent, vi
var skide sultne og vi fandt en uhøflig kinagrill med
en uhøflig servitrice. Ganske som taget ud af den her-
lige *Chicken and Duck Talk* (anmeldt i BiB #1). Afte-
nen sluttede ved 22-tiden med et besøg hos Video Net-
to på Vesterbrogade. *What a herlig dag!* Det ville være
helt fint, hvis der var nogen flere, der ville gå i gang
med at lave små finurlige og interessante genrefilm li-
gesom i begyndelsen af 90'erne i miljøet omkring In-
ferno. Det kunne vi godt trænge til, men indtil der sker
noget, kan man meget passende nyde tiden med Råd-
den Kærlighed!

Tegningen af mig er af Kasper Maarbjerger og
stammer fra en kuvert han (eller Martin)
sendte mig med den poster af mig som
zombie, som også har hængt inde i Rock Ug-
len. Thanx mates!

FANZINES:

NYARLATHOTEP #1

[Tittlen udtales nemmest på engelsk cirka sådan her:
nai-ar-lah-tho-tep]

(Apr. 2003, A5, 84 sider)

pris 50 kr.- (inkl. porto)

Redaktør: Thomas Winther

Bestilles fra:

www.hplovecraft.dk

For et par år siden skrev Thomas Winther en artikel
om H.P. Lovecraft-filmatiseringer til *Absurd* og i både
dette og sidste nummer af *SSI* har han haft et par ting
med, men Thomas er jo en ildhu sjæl, så naturligvis
måtte han også udgive sit eget Lovecraft-fanzine. At
han brænder for sagen, må man sige: Han har i årevis
haft sin egen Lovecraft-hjemmeside og fra tid til
anden tager han rundt på messer, både i DK og Sverige,
og sælger sine horrorbøger, videofilm, tegneserier osv.
(og "billig" er vist ikke et udtryk, der indgår i Winthers
ordforråd). Jeg mødte ham faktisk, da *Stay Sick!* og
Obskuriøst havde en stand på filmmessen i Nørrebro-
hallen sidste år. Han havde selv en stand fyldt med alt
muligt. Jeg troede, han var kommet kørende... og det
var han sådan set også, men det var altså med
bussen, hah! Han havde simpelthen slæbt sig en puk-
kel til med at bære alt sit stads i nogen store rygsæk-
ke og kasser og hvad ved jeg. Ihærdig, må man sige.
Indhold: *Lovecraft-biografi* (Winther), *"Man gjorde en
forfatter fortræd"* (Winther), *"Den Ventende i Mørket"* -
novelle (Lars Kramhøft), *"Lovecraft som rollespil"* (Tom-
my Jensen), *"Lovecraft i musikkens verden"* (Winther),
"Lovecraft i streg" - tegneserier (Frank Brahe, med fine
referencer til *SSI*), *"Lovecraft på dansk"* (Winther), *"H.P.
Lovecraft: Mellem drøm og mareridt"* (Benni Bødker).
Layoutet er af Frank Brahe.
(fortsætter s. 86 i del 2)

HITACHI - DEN FULDKOMNE VIDEO

●● Jeg kan godt li' at video'en
selv spoler tilbage - det glemmer
de andre altid. Min favorit er ride-
banespringning - det er så flot i slow
motion. ●●

●● Stor driftssikkerhed, 4 motorer. Pro-
grammering af 8 optagelser inden for
3 uger - og forkodningen holder selv ved
kortvarige strømsvigt. ●●

●● Jeg synes Hitachi er pænt, det
passer godt ind i reolen. Jeg holder
af musik, og så er Dolby en fordel.
Det bedste af det hele er,
at familien er samlet til
spisetid. ●●

●● Man kan hurtigt køre frem
til det spændende - og man kan
følge det hele på skærmen. Det
der med »stille billeder«
er smadder godt, når Anders
And får et gok i nøden. ●●

●● Heldigvis er man fri for
fjernbetjening med ultralyd -
vores Hitachi fjernbetjenes
med infrarødt lys. Det gene-
rer ikke oven på en travl
dag. ●●

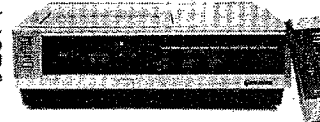

HITACHI

VIS

Hitachi VT-9700
kr. 14.495,-

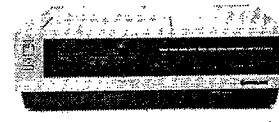
Ikke alle har brug for
det overflod af funk-
tioner, som VT-9700
er spækket med - til
dem er VT-9500 lige
sagen.

Du får den samme høje kvalitet - VT-9500 kan bare lidt
mindre end VT-9700 - men det er rigeligt til de fleste.

Og så koster den kun kr. 12.995,- incl. forbehold

Hitachi VT-9300 er
kvalitets-video til en
fornuftig pris.

Grundlaget er nøjagtigt det samme som i de dyrere modeller
- men VT-9300 har blot lidt færre tekniske finesser.

Der er mange oplevelser for kun kr. 10.995,-

VIDEO INTERNATIONAL

DANSK
TALE

STENBROENS

“HELTE”

UTROLIG BÅRSK
DANSK FILM
OM
STORBYENS
AFSPØREDE
UNGDOM

F.F.B. DANSKE KRIMINALFILM

SORT/HVID FILM

Poul Nyrup-videocover denne gang:
Video Internationals ultra-sjælden udgave af
STENBROENS “HELTE” fra 80'erne!!

Akademisk tidsskrift for entusiaster af spekulationsfilm m.m.

STAY SICK!

#4/del 1

dkr. 50,- / AU\$7 / postordre i Skandinavien: 50 dkr/skr/nkr/\$5/\$7/€7 (inkl. porto)

RÆDELSFILM/WEIRDO/BAD TASTE/COMICS/SPLATTER/ATTITUDE!!!

JEG SKAR HAM VIRKELIG NED! DET VAR FLØT! JEG KU' IKKE
LA' VERE MED AT GRINE OVER HAM SOM HAN STOD DER I UN-
DERBUKSER... JEG HAVDE IKKE TID TIL FORKLARINGER.

TORPEDO 1936: 30'ernes sejeste hitman
+ Frank Brahe antaster RUNE T. KIDDE

**Sensation i Danmark: Kæmpe feature på
psykotroniske film fra Tyrkiet!!!**

**Argh... hvordan skulle du kunne leve
uden dette banebrydende og stilskabende nummer???**
DET KAN DU IKKE!!!

HOLY FUCK!!!

I sidste nummer
præsenterede vi
den danske
Ed Wood

- denne gang har vi
sgu kæmpe
interview med

**MICHAEL
POREL**

- den danske
Roger Corman!!!